C:\Users\Plazma\Desktop\306\Buettner_Robert-Sirotcinec.pdb

PDB Name: Buettner Robert - Sirotcinec
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 4.5.2008
Modification Date: 4.5.2008
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Robert Buettner v nakladatelství FANTOM Print

Sirotčinec
Sirotčinec: Osud*

* Připravujeme
Robert Buettner

SIROTČINEC

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této knihy nesmí být bez písemného svolení nakladatele reprodukována žádnou mechanickou ani elektronickou formou, s výjimkou recenzí, kde je možné uvést krátké výňatky.
Copyright © 2004 by Robert Buettner Translation © Jiří Matyskiewicz Cover © Marek Hlavatý
ISBN 978-80-86354-86-6
www.fantomprint.cz
Staršímu výcvikovému seržantovi DeArthuru Burgessovi, ať už ho vítr války zavál kamkoli, a všem dalším výjimečným.
Poděkování
Za příležitost, moudrost a nadšení děkuji své redaktorce Devi Pillai a redakčnímu řediteli Jaimemu Levinovi. Sláva budiž: za dokonalost Anně Marii Pilusové, za vynikající umělecké vedení Donu Puckeymu, za to, že to světu řekl, Joyi Saverianovi, za redakci Sáře Shwagerové a všem ostatním ve Warneru, kteří tomuto dílu tolik napomohli.
Díky nejlepší agentce mezi oběžnými drahami Merkuru a Jupiteru Winnifred Goldenové, za tohle vše a za mnohem víc, a nejgeniálnějšímu malíři a vizionáři obývajícímu tuto planetu Fredu Gambinovi.
Pozdrav ostýchavým lidem z armády a leteckého a vesmírného průmyslu, kteří mě udrželi na technologicky odpovídající úrovni. Vy víte, o kom mluvím.
Vřelé díky Capitol Hill Gang a Boulder Bunch, dřívějším i současným, jejichž drsné kritiky této knize pomohly. Teď jste na řadě vy.
Robertu A. Heinleinovi za inspiraci a Joeovi Haldemanovi za totéž a za jeho vřelou lidskost, máte navždy mou vděčnost.
A hlavně Mary Beth, více díků než všem ostatním, a za vše, na čem záleží.
Šplhali jsme rameno na rameni dolů po nákladních sítích na výsadkové čluny poskakující v Kanálu a boty každého vojáka nasáklé kalem a vodou smáčely jeho kamaráda pod ním. V tu chvíli jsem si uvědomil, že nebojujeme pro vlajky nebo proti tyranům, ale jeden pro druhého. Po zbytek života budou ti sotva poznaní cizinci houpající se kolem mě má jediná rodina. Dejte pryč politiku a pak je kdykoli a kdekoli válka sirotčinec.
Anonymní fragment dopisu,
nalezen na pláži Omaha
Normandie, červen 1944

JEDNA
"Slunce vyjde… zítra…" zazpívala naše pilotka do mikrofonu a palubní interkom jejími slovy rozkmital vzduch kabiny o teplotě mínus dvacet stupňů Celsia, zamlžený dechem čtyř stovek pěšáků a nasáklý zápachy oleje, zvratků a strachu.
Tady slunce nikdy nevychází. Na orbitě Jupitera je slunce jenom malá světlá tečka. Byl to vtip dost dobrý, aby mě donutil k úsměvu, i když se mi ruce svírající pušku zapřenou mezi koleny třásly. Jsem specialista čtvrté třídy Jason Wander, jeden ze Šťastných sirotků, kteří během příští hodiny zachrání lidstvo, nebo při pokusu o to zemřou.
Sedíme s nasazenými helmami ve dvou řadách obrácených k sobě, takže v rudém světle kabiny vypadáme jako vajíčka klubající se v ďábelském inkubátoru. Uniformy vytápěné bateriemi Eternad nás zahřívají v mrazu kabiny, vytopené na stejnou teplotu, jakou si náš nepřítel nastavil na povrchu sto mil pod námi.
Zády se opíráme o "přetlakový trup" lodi, který stojí mezi námi a vakuem okolního vesmíru. Lodi, pche. Je to trup Boeingu 767 vybrakovaný z některého z pohřebišť letadel v arizonské poušti, přidělaný k nosné ploše a vyztužený tak, aby nás v něm mohli shodit z mateřské lodě na povrch. Stejně jako většina starožitností z dvacátého století, se kterými

musíme v roce 2040 vést válku, byl postavený, když se muzikál Annie ještě hrál naživo, dávno předtím, než přišlo nové milénium.
Rudé světlo v kabině nám má pomoci zachovat si vidění přizpůsobené na tmu. Dvě stě kilometrů pod parkovací oběžnou dráhou, na povrchu Ganymedu, je totiž noc vždycky. Aspoň astronomové to tvrdí.
Budeme první lidé, kteří to uvidí na vlastní oči. Pokud náš sténající trup nepraskne, až budeme padat vakuem, nebo se neroztaví při průniku umělou atmosférou, kterou Slimáci obalili skálu pod námi. Pokud nenarazíme do Ganymedu jako figuríny ze zátěžových testů. Pokud naše zbraně nedávno vytažené ze skladu, kde byly dlouhou dobu zakonzervované, dokáží zabít Slimáky, kteří na nás čekají dole.
To ale nikdo neví, zvlášť když jsem jediný člověk, který kdy viděl Slimáky naživo.
Střelkyně opřená o mé rameno se třese chladem a s cvakáním si prochází muslimský růženec. Modlí se, jako by jí hořelo za patami. Jo. Moje šéfka je sto čtyřicet osm centimetrů vysoká egyptská holka. Ale Minimyš to rozhodně s kulometem umí.
Skřípu zuby a pokládám ruku na její. Cvakání růžence ustává. Agnostik, jako jsem já, považuje božskou pomoc za velmi nepravděpodobnou. Řekl bych, že stejně nepravděpodobnou, jako je existence Slimáků zvaných odborně pseudohlavonožci, pocházejících odněkud zpoza hranic solárního systému, kteří táboří na největším měsíci Jupitera a zabíjejí odtud miliony lidí bombardováním Země.
Říká se, že život pěšáka je nuda okořeněná občasnými okamžiky naprosté hrůzy. Po šesti stech dnech cestování ve dva kilometry dlouhém ocelovém válci naší mateřské lodi jsem konečně tady ve výsadkové lodi a vnitřnosti se mi svírají děsem. I když jsem tady být chtěl.
Všichni jsme chtěli. Do Ganymedského expediční sboru se přihlásilo tolik dobrovolníků, že bylo přijato jenom deset tisíc vojáků z těch, kteří ztratili celé rodiny. Minimyš přišla o rodiče a šest sester kvůli káhirskému Projektilu. Já jsem jedináček a indianopoliský Projektil mě připravil o jediného žijícího rodiče. Něco takového je dnes považováno za štěstí.
A tak nás média označují za křížovou výpravu sirotků.
Minimyš označení "křížová výprava" nesnáší, protože je muslimka. Ona nám říká "Poslední naděje lidstva".
Seržant naší čety už boj zažil. A tak nám říká maso. Říká, že "sirotčinec" je pravdivé pojmenování, protože v boji budou naší rodinou jenom státem přidělení cizinci kolem nás.
V interkomu to praská. "Na můj povel zahájit výsadkovou sekvenci…. Teď!"
Někdo vzlyká.
Mateřská loď odhazuje všech dvacet výsadkových lodí najednou, jako když se pampeliška zbavuje chmýří. Na jediný úder srdce rudé světlo blikne a v kabině nastává černá tma, pak se obvody přepojí na vnitřní zdroj energie. Odpojený připojovací tunel se otírá o náš trup jako odemknutá pouta.
Jako pouta, kterými to pro mě před třemi lety, týden po osmnáctých narozeninách, všechno začalo.
DVĚ
"Soudce nemá pouta ve svým kanclu rád." Strážce soudu pro mladistvé pro město a okres Denver se sehnul a sundal mi kovové náramky ze zápěstí. Chvíli se na mě upřeně díval. Ještě pořád měl kapku zaschlé krve na spodním rtu, v místě, kam jsem ho praštil.
"Už jsem v pohodě." Neměl jsem náladu kohokoli dál mlátit, ale "v pohodě", to jsem rozhodně nebyl.
Ráno mi vysadili sedativa, samozřejmě kromě Prozacu II, abych byl na slyšení schopný vnímat. Uplynuly dva týdny od doby, kdy máma na návštěvě v Indianopolis zemřela, poté co město vyletělo do vzduchu. A taky dva týdny od doby, kdy jsem rozmlátil hubu učitelce. Sociální služba, chytrá jako vždy, usoudila, že by ty dvě události mohly mít něco společného.
Strážce zaklepal, otevřel dveře a mávnul na mě, ať jdu dovnitř. A tak jsem se seznámil se ctihodným Dickiem Rosewoodem Marchem. V kanceláři jsem byl jenom já a soudce. Přes zápasnická ramena měl natažený šedý oblek, který mu ladil s vlasy. Soudcovský talár neměl. Vybavení kanceláře bylo starožitné, dokonce i počítač byl takový ten s televizní obrazovkou a klávesnicí. S tou si musel určitě docela užít, jelikož konec pravého rukávu měl připnutý k lokti. V levé ruce držel papírovou složku. Moji?
Když zvednul pohled, jeho křeslo zavrzalo. "Pan Wander."
"Pane?"
"Vysmíváte se mi?"
"Pane?"
"Vaše generace neříká veteránům ‚pane'."
"Říkal jsem svému tátovi ‚pane', pane." Kdyby drogy opravdu nefungovaly, asi bych se při tom rozbrečel, i když byl táta mrtvý už deset let.
Znovu se zadíval do mé složky. "Omlouvám se. Vaše slušnost je vhodná, za daných okolností je to od vás dokonce víc, než by mohl kdo čekat."
"Jak dlouho mě drželi pod sedativy?"
"Dva týdny. Dva týdny, od doby, kdy první Projektil zasáhnul Indianopolis. Proč jsi sakra šel druhý den ráno do školy, synu? Musel jsi být v hrozném stavu."
Pokrčil jsem rameny. "Máma mi říkala, že se nemám flákat, zatímco bude pryč. Co jste myslel tím ‚prvním Projektilem'?"
"Jasone, od tvého výstupu s učitelkou jsme ve válce. New Orleans, Phoenix, Káhira a Djakarta byly taky zničeny. Rozdrcené Projektily velkými, jako je budova Chrysleru. Nebyly to atomovky. Všichni si nejdřív mysleli, že v Indianopolis to byla bomba. Teroristický útok proti Americe."
"To říkala i moje učitelka. Že si Američani v Indianopolis zasloužili zemřít za to, jak se chováme k třetímu světu. Pak

jsem ji zmlátil."
Soudce si odfrknul. "Na tvém místě bych ji zmlátil taky. Ty Projektily přiletěly z vesmíru. Z Jupiteru. A další jsou na cestě." Starý muž se zarazil a smutně potřásl hlavou. "Dvacet milionů mrtvých." Sundal si brýle, aby si mohl otřít z koutku oka slzu.
Dvacet milionů? Znal jsem jenom jednoho z těch mrtvých, ale i tak mi do očí vyhrkly slzy.
Jeho pohled změknul. "Synu, tvoje problémy jsou jen kapka v moři. Ale naší starostí je vyřešit je." Sevřel mou složku, jako by to byl záchranný pás, a vzdychl. "Jsi dost starý, abys mohl být obviněný jako dospělý za napadení. Ale okolnosti mluví ve tvůj prospěch. Váš dům byl v dražbě ještě dřív, než jsem se o tobě doslechl. Teď už je vše uzavřené. Nezaplacený nájem."
Zamotala se mi hlava. "Náš dům je pryč?"
"Osobní věci jsou uschované ve skladu. Máš nějaké příbuzné, se kterými bys mohl žít?"
Mámina prateta nám posílala každý rok vánoční blahopřání, takové to staré papírové, které vždy končilo slovy "Tvá až k Niagarským vodopádům", za nimiž bylo v závorce dopsáno "ha ha". Loni dorazil dopis ze starobince. Zavrtěl jsem hlavou.
Soudce si objal tělo svou velkou zdravou rukou a chytil se za pahýl. Přejel mě pohledem a zeptal se: "Víš, jak jsem o tu ruku přišel?"
Ztuhnul jsem. Umlátil s ní nějakého mladistvého delikventa? Uvědomil jsem si, že nečeká, že bych znal správnou odpověď. Uklidnil jsem se a odpověděl. "Ne, pane."
"Druhý afghánský konflikt. Armáda by mohla usměrnit tvůj vztek a disciplína by ti neuškodila. Soud má poměrně rozsáhlé pravomoci ohledně rozsudků. A tohle je spravedlivá válka. Neuvažoval jsi, že by ses přihlásil?"
Opřel se do křesla a přejel prsty po těžítku na stole. Byla to nějaká kulka. Stejně tak to mohla být jiná vykopávka, jako dinosauří zub. Už roky byla armáda, především pozemní síly, jako kanalizace. Nezbytná, nepříjemná a mimo dohled. Ne snad že by někdo mohl lidi vinit. Roky terorismu ustoupily před Pax Američanům. Všichni si chtěli kupovat nové holosety, lacině létat letadly a mít od všech pokoj. V boji zbraní s cukrem cukr nakonec zvítězil. Armáda? Ne, pro mě ne.
"Tak co myslíš, Jasone?"
Přivřel jsem oči. Od dob organických protéz už nemusel nikdo mít pahýl. Byl soudce March náborový plakát, nebo varování?
"Myslím, že nechci do vězení."
"Beru to jako ‚ne' ohledně armády. Jasone, myslíš si, že už tvé násilnické období skončilo?"
"Nevím. Zrovna teď se nemám chuť s někým rvát." Příjemně jsem se vznášel na Prozacu II a čert ví, na čem všem dalším, co mi napumpovali do žil. Nebo jsem prostě byl paralyzovaný tím, co mi řekl.
Přikývnul. "Podle složky ses nikdy předtím nedostal do problémů. Je to tak?"
Předpokládal jsem, že se ptal na věci, jako je ozbrojené přepadení, ne na pudingové fiasko ve školní jídelně s Metzgerem. Přikývnul jsem.
"Jasone, nechám tu záležitost být. Jsi příliš starý na svěřeneckou péči, ale přepíšu datum na dokumentech a strčím tě k nějaké rodině. Budeš mít střechu nad hlavou."
Pokrčil jsem rameny, zatímco něco psal perem do mé složky.
Zazvonil a objevil se strážce, aby mě odvedl. Když jsem se dostal ke dveřím, soudce March na mě zavolal: "Hodně štěstí a Bůh s tebou, Jasone. A doufám, že se postaráš, abychom se už neviděli."
O tri týdny později mě soudce March uviděl znovu, a ani tentokrát to nebylo proto, že bych chtěl. Tentokrát to nebyla návštěva v kanceláři. Soudní sluha zvolal: "Povstaňte," když soudce March v černém hábitu vešel do soudní síně. Sedl si mezi dvě americké vlajky a zpoza svých brýlí se na mě zamračil.
Koukal jsem se z okna na bezlisté stromy. Před několika týdny byl rozdíl mezi noční a denní oblohou jednoznačný, černá noc oproti modrému dni. Teď ale nárazy Projektilů vyvrhly do stratosféry tolik prachu, že se den a noc staly jen různými odstíny šedi. Říkalo se, že déšť a úroda mohou zmizet na mnoho let. Lidé doma hromadili brokolici.
Dostali jsme se do války s někým, koho jsme neznali, s někým, kdo nás chtěl zabít z důvodů, které jsme nechápali, a my se akorát tak mohli snažit zpomalit konec světa. A držet se hloupých rituálů slušnosti.
"Rozbil jste okna své pěstounské rodiny pálkou? A praštil důstojníka, který vás zatýkal?"
"Svět stojí za houby."
Soudce March obrátil oči ke stropu. "To cela v Canonu taky, pane Wandere."
Pan Wander. Copak se stalo se soudcovým nejlepším kámošem Jasonem?
Polknul jsem.
Dveře do síně za mnou cvakly. Otočil jsem se, abych se podíval, kdo vešel. V pozoru tam stál chlápek v zelené uniformě s tváří a lebkou oholenou tak dokonale, že měly namodralý nádech. Pod paží měl náborovou brožurku.
Soudce March se na mě ze svého místa zadíval. "Je to tvá volba, synu."
TŘI
Soudci Marchovi trvalo pět minut vysvětlit mi, co mě čeká, pokud bych se přihlásil a pak z armády hned odešel. Nelíbilo by se mi to.
Pak jsem seděl s náborovým seržantem na lavici na chodbě soudu. Ve vzduchu byl cítit pach dezinfekce. Mluvil nahlas, aby ho bylo přes naříkání spoutaných feťáků odrážejícího se od růžových mramorových zdí slyšet. "Podepiš se tady, tady a tady, Jasone. Pak si promluvíme, do které části armády by sis přál jít."
Přál nepřál. Přál jsem si, aby mě soudce March nezavřel do vězení se znásilňovači matek a podřezávači otců a nezahodil klíče. Vzal jsem pero, podepsal se a pak jsem se zadíval na seržantovu hruď. Stužky, stříbrná křidélka. Vypadalo to docela cool.

Ukázal jsem perem na odznak na rameni, tenký s modrým podkladem, uprostřed kterého byla starodávná mušketa. "To je co?"
"To je to jediné, na čem záleží. Odznak bojového pěšáka. Když ho máš, znamená to, že jsi opravdu bojoval."
"Ten se dá získat jenom u pěchoty?"
Zavrtěl hlavou. "Musíš se dostat do boje. Ale tam se s pěchotou dostaneš."
"Není to takový to pochodování a tak?"
"Všichni pochodují. Pěchota pochoduje, protože k tomu má důvod. Tam patřím já. Ke Královně bitev."
S baretem nacpaným pod náramenník fakt vypadal cool. Pokud neměla armáda oddělení pro sex a rock'n'roll, tak mi to bylo víceméně fuk. A pěší turistiku jsem měl rád stejně jako každý jiný obyvatel Colorada. Zaškrtnul jsem okénko pěchota a pak jsem se seržantem a Královnou bitev společně sdílel vzácný okamžik. Trval jenom tak dlouho, dokud z formuláře neodtrhnul a nesložil mou kopii.
Měl jsem měsíc na flákání se, než jsem se měl podle rozkazů hlásit k základnímu výcviku. Jediná rodina, která byla ochotná vzít si mě k sobě, byli Ryanovi. Pan Ryan trávil hodiny na dvoře sledováním svých stromů. Vysadil je na začátku století a ony podobně jako jejich majitel zestárly a zkřehly. Jejich listí opadalo chvíli poté, co prach zbarvil oblohu do Šeda.
Každé nedělní ráno paní Ryanová s klapáním vysokých podpatků vyrazila do kostela, zatímco pan Ryan seděl v obýváku u sportovního přenosu. Vypadali hrozně normálně.
Paní Ryanová mi přes kuchyňský stůl podala mísu jako ze začátku tisíciletí, pravděpodobně čistý plastik.
"Ještě hrášek, Jasone? Tohle je poslední čerstvý. Od zítřka už jenom mražený." Zamračila se. "A co pak, to nevím."
Zavrtěl jsem hlavou. Přisunula hrášek k panu Ryanovi.
Ten zabručel a dál se díval na televizi. Jo, televizi. Prach v atmosféře blokoval příjem holosignálů, ale podzemní vedení z období kabelové televize bylo pořád na místě a fungovalo, takže pokud jste měli doma starou televizi s katodovou obrazovkou - a co Ryanovi neměli, to byste našli jedině v muzeu Smithsonian - mohli jste se pořád ještě dívat na zprávy.
Televize je jako holo, jenom placatá. Zvyknete si na to.
Hlasatel se zeptal profesora: "Ganymed?"
Profesor mávnul ukazovátkem ke studiovému holu visícímu nad stolem mezi nimi. Holo ukazovalo pomalu se otáčející kus skály.
"Největší měsíc Jupitera. Větší než náš Měsíc, ale má menší gravitaci než Země. Jediné další místo ve Sluneční soustavě, kde se dá najít voda v tekutém stavu. Na Ganymedu je pochopitelně hluboko pod povrchem. Tenhle obrázek udělala sonda Galileo před třiceti sedmi lety, v roce dva tisíce. Ganymed na něm má ostré kontury. Tehdy kolem něj ještě nebyla koróna. Žádná atmosféra, jenom obláčky uvolněného kyslíku a ozónu."
Otočil se v křesle a ukázal na druhé holo, vznášející se hned vedle prvního. Druhý obrázek měl okraje rozmazané.
"Tenhle obrázek vyfocený dalekohledem je týden starý. Voilál Atmosféra!"
"A co to znamená, doktore?"
"Ti vetřelci si na Ganymedu udělali předsunutou základnu. Vytvořili dost atmosféry pro celý svět."
"A co to pro nás znamená?" zamračil se hlasatel.
"Mají rádi světy s vodou a atmosférou. Proto na nás střílejí Projektily místo atomových bomb. Přesně tak velké střely, aby nás jimi pomalu udusili, ale dost malé a čisté, aby se Země vyhnula opravdové nukleární zimě."
"Nechtějí nezvratně poškozené zboží?"
Profesor v televizi přikývnul.
Pan Ryan zašermoval vidličkou. "Tak tam pošlete nějaký mariňáky! Ti nezvratné škody nadělají!"
Pan Ryan se kvůli svým stromům hodně zlobil. Ale lidská rasa by nedokázala na Jupiter poslat ani křečka. Neměli jsme vybavení a ochotu poslat člověka ani na Měsíc už od sedmdesátých let dvacátého století, natož abychom byli schopni zaútočit na nějakou super rasu, která dokázala vytvořit klimatizaci pro celou planetu.
"Waltere, dvě zla nevytvoří jedno dobro." Paní Ryanová házela hrášek do hrnce po jednotlivých kuličkách, jako by to byly perly.
Pan Ryan stiskl zuby, jak to dělal celý život.
Televizní hlasatel se obrátil do kamery.
"Až se po reklamě vrátíme: vojenská nepřipravenost. Horší než Pearl Harbor?"
Pan Ryan televizi vypnul. "Radši si přečtu noviny."
Dokonce už se zase tiskly noviny na papír. Zelení nenadávali, jelikož stromy stejně umíraly.
Pan Ryan se otočil ke mně. "Co sis vybral?"
"Královnu bitev." Znělo to tak cool.
"Ježíšku na křížku! Snad ne pěchotu?"
A jéje. "Seržant mi to doporučil."
"Býval jsem obchodník. Vždycky nejdřív nabízíš sračky. A navíc, i pokud válku vyhrajeme, bude to práce raketáků."
O tom jsem už přemýšlel. Vesmírné síly Spojených národů byly zřízené a v provozu. Ale aby se tam někdo dostal, musel mít mozek na matiku jako Metzger. Moje výsledky verbálních testů byly tak vysoké, že jsem každý týden seděl u poradkyně a poslouchal, jak hrozný jsem flákač. Ale ze základní matiky jsem měl tři mínus a na počítačové dílny jsem se raději úplně vykašlal. I když to znamenalo, že jsme se s Metzgerem oddělili, poprvé od třetí třídy.
Pan Ryan zavrtěl hlavou. "Pěchota. Radši bys měl ten měsíc strávit cvičením, dostat se do formy."
Prožil jsem ten měsíc polykáním Prozacu, abych zapomněl na mámu, propíjením zápisného na falešnou občanku, spaním a stahováním porna. Zbytek jsem tak nějak proflákal.

Den před odjezdem jsem vyrazil do rekrutačního střediska pro cestovní příkaz. Právě odtamtud vycházel chlápek v uniformě kadeta vesmírných sil. Khaki kombinéza, vysoké boty a šála v odstínu královské modři. I přes mlhu to vypadalo cool.
"Wandere!"
Byl to Metzger. Zrudl v tváři. "Slyšel jsem, uch, žes to podepsal po…"
Metzger byl tak trochu můj nejlepší kámoš, ale nemluvili jsme spolu od doby, kdy jsem zmlátil učitelku.
"To je v pohodě," pokrčil jsem rameny. Co mi asi měl říct? Nebyla to jeho vina, že měl pořád rodiče a život. Nevím, jestli bych mu zavolal, kdybychom si prohodili místa. Máma by řekla, že adolescentní muži si vytvářejí dysfunkční přátelské vztahy, a pak by mi řekla, ať na to zapomenu.
"Ale podívej se na sebe!" řekl jsem. "Myslel jsem, že před maturou se můžou upsat jenom delikventi se soudním příkazem."
"Pokud máš dost dobré známky a rodiče souhlasí, můžeš jít do důstojnické přípravky, zatímco si dodělávás střední. Po maturu…" Spojil ruce a zamával s nimi nad hlavou, směrem k obloze.
Už teď armáda střílela z povrchu Země rakety a odrážela některé Projektily. Ale během několika měsíců měly prostor mezi Zemí a Měsícem hlídat Interceptory, což byly v podstatě upravené staré raketoplány. Bylo to, jako by se nějaká holofantazie stala skutečností. Metzger uspěl ve všem, co zkusil. Ale v holohrách byl nejlepší. Říkalo se, že dobré herní reflexy jsou pro pilota Interceptoru předpokladem úspěchu.
"Takže kam jdeš, Wandere? Škola pro piloty vrtulníků?"
Metzger se někdy dokázal chovat jako dospělý. Taktně. Oba jsme věděli, že na raketovou matiku prostě nemám. A bojové vrtulníky byla ta druhá nejlepší věc.
Šťouchnul jsem prstem do modré stužky, která mu vedla z ramene na hruď.
"Letecká škola je pro sráče."
"Jo? Tak co teda?"
Kolem prošly dvě holky. Blondýnka přejela Metzgera pohledem a něco své kamarádce pošeptala.
Zašklebil se.
Holky se tak na Metzgera vždycky koukají. A teď je z něj navíc Luke Skywalker. Obrátil jsem oči v sloup a pak zamžoural na šedé slunce.
"Pěchota."
"Pěchota." Zamrkal. "To je dobrý. Fakt." Zadíval se na holé stromy. "Takže. Kdy odjíždíš?"
"Zítra ráno."
"Asi ses snažil dostat do formy."
"Pochopitelně."
"Dneska v noci se musíme pořádně ožrat."
Druhý den ráno jsem se s kocovinou krčil v odletové hale letiště a sledoval transportní letadlo venku za okny. Sedělo na podvozku, zalité šedou září vycházejícího slunce, stejné jako každé ráno od začátku války.
Nikdy předtím jsem vrtulové letadlo neviděl jinde než v muzeu. Ale tryskové motory nasávaly tolik prachu vyhozeného do atmosféry Projektily, že jim to trhalo vnitřnosti. Dva jumbo jety havarovaly, a tak komerční letadla přestala létat, stal se z nich zaparkovaný hliníkový šrot. V dnešní době fungovala letiště jenom pro armádu.
Prach ničil i vrtulové motory, ale chytří lidé vymysleli filtry, díky kterým mohli vytáhnout zakonzervované prastaré krabice a dostat je do vzduchu. Pytle filtrů visely pod všemi čtyřmi motory jako vytahaná vemena.
Promnul jsem si spánky, ve kterých mi zběsile tepalo. Koupili jsme s Metzgerem pivo, vyjeli z města, unesli kozu a vypustili ji do školní jídelny. Byl to jeho nápad, jako vždy. Takováhle drzost je údajně další povahový rys ceněný u stíhacích pilotů.
Otočil jsem se k týpkovi vedle mě, který měl podle výrazu stejně silnou kocovinu jako já. "Myslíš si, že je ta stará kráva na lítání dost bezpečná?"
Zamračil se. "Kráva? Herkules? C-130 bylo ve své době vynikající letadlo!"
Další magor do zbraní, schopný chrlit na požádání i bez něj technické statistiky. Ostatní rekruti se všichni přihlásili dobrovolně. Já byl jediný, kdo měl zdravý rozum.
"Nasedat, chlapi!" Desátník z letadla byl ještě větší fanatik než rekruti. Nás padesát vstalo, zaúpělo a pokusilo se protáhnout. Pokud by se dala kymácením vyhrát válka, tak jsme byli jasní vítězové.
Nasedli jsme a odstartovali. Výhodou Herkula, kromě toho, že nehavaroval, byl obrovský randál, který v něm panoval. Bylo to, jako bych se kutálel v popelnici po dlažbě z kočičích hlav. Proto mě žádný ze zbraňových magorů neotravoval a nerušil v mém utrpení. Přistáli jsme dvakrát, abychom vyměnili filtry, a nakonec někdy v poledne místního času, ať už bylo to místo kdekoli, jsme sebou praštili o přistávací plochu, což nebyl jenom slovní obrat.
"Vysedat, chlapečci! Vítejte v Indiantown Gap v Pensylvánii!"
To znělo civilizovaně, žádné Grónsko nebo džungle nebo tak.
Zadní rampa letadla se otevřela a dovnitř vtrhla Antarktida. Než nás vyhnali po rampě ven a seřadili do čtyř řad na popraskaném asfaltu přistávací plochy, třásl jsem se zimou a cvakal zuby, až mi oči chrastily. Pensylvánie zjevně nebyla zas až tak civilizovaná.
"Četo! Po-zor!"
Viděl jsem dost starých válečných filmů upravených pro holo, abych věděl, že se mám postavit vzpřímeně a bez hnutí. Jako když mě máma postavila ke dveřím, aby mohla tužkou označit, jak jsem vyrostl. Taková hovadina.
Vítr honil uschlé zkroucené listí po sněhu a z motorů Herkula odfukoval zbytky zplodin. Někdo zakašlal.
Koukal jsem se přímo před sebe. Indiantown Gap byly zasněžené kopce pokryté šedí, porostlé listnatými stromy s

opadaným listím, které chlápek z Colorada zvyklý na borovice normálně jen tak nezahlédne.
"Měli jsme se přidat k havajské armádě," řekl jsem velkému černému chlápkovi z letiště.
Zasmál se.
Nebyl to můj nejlepší fór. Jednou jsem Metzgera právě obědvajícího s roztleskávačkou rozesmál natolik, že vyprskl mléko nosem.
"Jaké je vaše jméno, rekrute?" zaduněl za mnou hlas, ze kterého se mi zježily chlupy na zádech.
"Moje, pane?"
"Pane? Důstojníci se oslovují jako ‚pane'!"
Postavil se přede mě a zadíval se mi do očí, naklonil se tak, až jsem si myslel, že mě okrajem hnědého klobouku Smokey Bear šťouchne do čela. Tvář měl koženou a byl tak starý, že kratičký porost jeho vlasů byl úplně šedivý. Stejně jako jeho oči. Které byly ledovější než Indiantown Gap.
"Jsem starší výcvikový seržant Ord a tak mě taky budete oslovovat! Jméno?"
Z úst mu vyletěla kapka slin, která zmrzla dřív, než mě zasáhla. Odrazila se mi od tváře.
"W - Wander, výcvikový seržante!"
"Rekrut Wander." Odmlčel se. Mluvil nahlas, aby nás mohli i ve větru všichni slyšet.
Vsadím se, že stejnou fintu zkoušel na každou začínající skupinu. A vybral si nějakého ubožáka - mě -jako odstrašující příklad. Nejspíš jsem při té myšlence obrátil oči v sloup.
"V pozoru můžete mrkat, polykat a dýchat! Ne vtipkovat, kroutit očima a tancovat makarénu!"
Co? Otřásl jsem se ve větru jako rozladěný pontiac.
Otočil se ode mě, ruce založené za zády. "Četa se přesune z tohohle mírného větříku dovnitř, jakmile zaujmete pozici pozor, Wandere."
Cítil jsem, jak na mě směřuje nenávist všech chudáků s umrzlými zadky, kteří na přistávací ploše stáli. Nebylo to fér. Nedokázal jsem stát bez hnutí. Třást se chladem, to je podvědomý reflex. Nic jsem neudělal. No, možná jsem neměl mluvit.
Mrznul jsem i ve svém lyžařském svetru. Výcvikový seržant Ord na sobě měl jenom olivově zbarvenou blůzu, naškrobenou bavlněnou košili a kalhoty přetažené přes boty, které byly naleštěné, až zářily jako sklo. A ten pitomý klobouk. Přesto chodil sem a tam, jako by se procházel na pláži.
Nejspíš to byly jenom tři minuty, ale připadalo mi to jako půlhodina, než mi tělo ztuhlo a přestalo se hýbat.
Ord se k nám otočil, ruce stále založené za zády, a zhoupnul se v kolenou. "Velmi dobře. Až dám četě povel rozchod, vezmete si věci, uděláte vpravo v bok a hbitě vyrazíte k budově zásobování." Ukázal na bíle omítnutý barák na horizontu. Bylo to tak čtyři sta metrů, ale měl jsem pocit, že je to až ve vedlejším okrese.
Někdo zasténal.
"Tam dostanete teplé jídlo a budou vám vydány uniformy, včetně polních bund s tepelnými vložkami. O těch zjistíte, že je to nejlepší ochrana proti chladnému počasí, jaká kdy byla vymyšlena."
Někdo zašeptal: "Bože, tak už pojďme."
Vypadalo to, že ho Ord neslyšel. "Ty vám za nemalou cenu poskytli plátci daní země, kterou máte tu čest bránit."
Vítr zavyl.
Někdo skrze zaťaté zuby zafňukal. "Buď mi umrzne péro, nebo si nachčiju do gatí." Pokud by to udělal, asi bychom se všichni snažili ohřát si v proudu moči ruce.
Ord ostatní šeptající ignoroval. Vsadím se, že by byli plátci daní naštvaní, kdyby věděli, že platí Orda, aby šikanoval sirotka, který byl právě násilně vtažený do armády.
"Róz-chod!"
Bylo jasné, že "hbitý přesun" je armádní označení pro bezhlavý úprk. Kdybych věděl, co přijde pak, utíkal bych na opačnou stranu.
ČTYŘI
Vtrhli jsme z mrazu do budovy zásobování, jako bychom se vyloďovali na pláži Omaha. Místnost velkou jako stodola podélně dělil pult vysoký do pasu, za kterým postávali chlapi v olivově zbarvených maskáčích s prázdným výrazem v očích. A za nimi se police prohýbaly pod hromadami jednotvárně zbarveného oblečení a vybavení.
Seřadili jsme se a jeden za druhým jsme nafasovali hromadu oblečení, páchnoucího jako staré věci z babiččiny skříně.
"Ty věci už jsou nošený!" prohodil jsem k černému týpkovi, se kterým jsem vedl kratičký rozhovor na letišti.
"Od války ne."
"Druhé afghánské?"
"Ne, druhé světové."
Zasmál jsem se.
"Vážně." Složil svou hromadu na dřevěný stůl a ukázal prstem na hrubě omítnuté zdi místnosti.
"Armáda je přeplněná. Indiantown Gap naposledy otvírali za vietnamský války."
Znuděný úředník za pultem strhnul plastikovou fólii z další dávky bund. Na pult se vysypaly naftalínové kuličky.
Podal jsem černochovi ruku.
"Jason Wander."
"Druwan Parker."
Sevřel mi dlaň velkou tlapou a potřásl s ní.
"Jak to, že toho víš tolik, Parkere?"
"Vždycky jsem chtěl narukovat. Strejda je generál. Náčelník personálního oddělení."
Tenhle chytrý chlap si pěchotu vybral! Takže jsem se musel rozhodnout dobře.

"Říkal mi, že si budu muset odkroutit svůj čas v pekle, ale že mi pak zařídí převelení k sobě. Takže začínám v pěchotě."
Dobrá nálada opadla, ale pak se zase vrátila.
"Převelení?"
Zavrtěl hlavou.
"Pokud nemáš tlačenku, tak se to za války nestane. Většina lidí tady bude v pěchotě, dokud nechcípne."
"No, ve válce jsou vesmírný jednotky. Válka se vede u Měsíce."
"O to nejde. Ekonomika je v háji. Nezaměstnanost je nejvyšší v tomhle století. Armáda je pro Ameriku nouzový řešení. Obnovujou místa, jako je tohle, jak rychle jen to dokážou, a vytahujou prastarý vybavení, se kterým nás budou všechny cvičit."
"Cvičit na co?"
Pokrčil rameny.
"Na čištění kráterů, kde byly dřív města. Na evakuaci novejch cílů. Na střílení rabovačů, až dojde žrádlo. Copak nekoukáš na zprávy?"
Proč bych to dělal, když jsem mohl dostat zkrácenou verzi tady od Parkera. Byl to docela fajn chlap, a navíc chytrý jak opice.
Dveře na konci místnosti, které by se díky své velikosti hodily do garáže pro kamiony, zarachotily a odsunuly se stranou. Dovnitř vtrhl mráz. Opřel se do nás sníh, hnaný větrem skoro vodorovně. Dovnitř zacouval nákladňák s korbou překrytou plachtou a ucpal vchod. Na korbě stál chlap v bílé uniformě s rukama založenýma v bok. Budovu začal plnit zápach výfukových plynů. Armáda ještě pořád mohla používat diesely.
Nikdy předtím jsem nevěřil, že v minulém století po cestách jako stáda bizonů rachotila auta s vnitřním spalováním a zamořovala vzduch dohněda. Teď už jsem věřil.
Rozkašlal jsem se.
"To je hnusný."
"Ne, to je dobrý," vyskočil Parker a začal mě táhnout k nákladňáku. "To je nákladňák se žrádlem."
Díky Parkerově rychlé reakce jsme skončili na čtvrtém místě v řadě padesáti hladových. Tohle přátelství si musím pěstovat.
Kuchař v bílém nám každému hodil kartónovou krabici velkou možná dvacet na patnáct centimetrů, se kterými jsme se vrátili ke stolu.
"Botulotoxin v krabici," zabrblal Parker.
"He?"
Roztrhl krabici a vysypal z ní na stůl malé zelené plechovky a balíčky v hnědé fólii.
"Tomuhle se říká C-Ration! V jedné plechovce je hlavní chod, pak je tam někde dezert a pár drobností. Tyhle musely smrdět v nějakým skladě už od Vietnamu! Armáda nikdy nic nevyhodí!"
Pokrčil rameny a přečetl si nápis na jedné z plechovek. "Některý z hlavních jídel jsou poživatelný. Třeba tahle, hovězí s omáčkou."
Koukl jsem do své krabice a na konzervě si přečetl nápis "šunka s fazolemi lima".
"Ale existuje jedna verze," řekl, "kde jsou doslova recyklovaný zvratky, akorát horší. Šunka s lima fazolema."
"Nechceš si vyměnit krabice, Druwane?"
O patnáct minut později jsem stál v řadě, krkal výpary z fazolí a uvažoval jsem, že je Parker ještě chytřejší, než jsem si původně myslel. Nohou jsem pomalu posunoval pytel s civilními věcmi kupředu. Na konci řady seděl u stolu výcvikový seržant Ord a pozorně sledoval, jak mu každý z nás ukazuje svoje krámy.
Když jsem vysypal na stůj svoje věci, Ord ani nevzhlédnul.
"Už je vám teplo, Wandere?"
"Ano, výcvikový seržante."
Vzal můj chipman a hodil ho do velké zelené plastové obálky, nadepsané mým jménem.
"Po základním výcviku ho dostanete zpátky."
"Jak mám psát lidem?"
Prudce vzhlédnul.
"Výcvikový seržante," dodal jsem.
Přikývnul.
Už jsem na to přišel. Stačí používat ta jejich malá mizerná slůvka.
"Jak víte, rekrute, satelity nepřijímají. A v těchto kopcích nejsou žádné retranslátory. Váš osobní počítač je tady k ničemu, kromě hraní holoher a čumění na uložené porno. A ani na jedno nebudete mít čas."
Sáhnul do krabice a vytáhl vyblitě zelený chipboard. "Tohle je teď vaše."
"No to je ale kšeft! Starý armádní krám, se kterým nikdo nedělal od doby, kdy Broncos vyhráli Světový pohár."
"Armáda vám doporučuje psát domů, rekrute."
V krku se mi udělal knedlík. Ten bastard nejspíš věděl, že nemám žádné domů, kam bych mohl psát.
Prohrábnul moji holicí soupravu, vytáhl sprej s holicí pěnou a přihodil ho do obálky.
"Každý den se budete holit, ale ne s touto pěnou." Podal mi staromódní vymačkávací tubu.
Byl jsem sirotek. Válka mi vzala matku. Vzala mi domov. A tenhle válkychtivý mizera nemá nic lepšího na práci než mi sebrat holicí pěnu?
Vzedmula se ve mně vlna podráždění a rychle přetekla přes okraj. Zvýšil jsem hlas, abych byl slyšet přes šoupání nohama a tiché šeptání v řadě za mnou.
"S dovolením, výcvikový seržante, proč nás šikanujete s takovými nesmysly, místo abyste nás učil věci, které by nám

mohly zachránit život?"
Okamžitě nastalo ticho jako v márnici.
"A kurva," zašeptal někdo.
Ord na mě chvíli zíral, pak se mu obočí pozvedlo o jediný milimetr nahoru.
"Férová otázka. A položil jste ji se správnou vojenskou slušností, rekrute Wandere."
Postavil se, založil si ruce v bok a pak nás oslovil všechny najednou.
"Většina ovládání zbraní, vozidel a dalších systémů, se kterými budete cvičit, byla vyrobena před vznikem spolehlivé technologie rozpoznávání hlasu. Cvičení s chipboardem vám umožní zlepšit si nebo získat schopnosti psaní rukou i na klávesnici, které vaše generace postrádá. To může zachránit život vám i ostatním vojákům."
Zvednul můj sprej s holící pěnou.
"Vaše jednotka může být kdykoli bez předchozího upozornění převezena kamkoli do světa na palubě letadla, které nemusí být natlakované nebo může nečekaně vnitřní tlak ztratit. Stlačené spreje se v tu chvíli stanou bombou, která může v nejlepším případě poničit vaše vybavení a v nejhorším sundat celé letadlo. Budete neustále hladce oholeni, protože vaše plynová maska s vousy netěsní. Ještě nějaké otázky?"
Usmál jsem se sám pro sebe. "Vojenská slušnost" znamenala, že je možné být rýpal, a přitom se vyhnout problémům.
"Rekrute Wandere, vaše otázka naznačuje, že podle vás víte, jak by měla jednotka fungovat, lépe než armádní velitelská struktura?"
A jéje.
"Ne, výcvikový seržante."
"Je vám zima?"
Byla na to správná odpověď?
"Je tak trochu chladno, výcvikový seržante."
Ord se skoro usmál a přikývnul.
"Tak v tom případě bychom se měli zahřát. Četo! K zemi a padesát kliků."
Padesát břich sebou pláclo za hromadného sténání na zem. Kdybych řekl, že zima není, tak by Ord nejspíš řekl, že to je hezké, teplota je tak akorát pro lehké cvičení. Tak či tak bychom dělali kliky. Mohl být Ord ještě větší svině?
"Ne, Wandere, vy ne. Zasloužil jste si příležitost vést skupinu. Budete stát a odpočítávat."
Ano, k službám. Postavil jsem se. "Jedna."
"Hajzle," zasyčel kdosi. A neříkal to Ordovi.
Když skončili, chtěl jsem zalézt do nějaké díry tak daleko od výcvikového seržanta, jak to jenom bylo možné. Ale takové štěstí jsem neměl. Zvednul mou lahvičku na léky a pozvednul obočí.
"Jenom Prozac II, výcvikový seržante."
Lahvička zamířila do obálky. Co to sakra? Nejsem žádný feťák ujíždějící na Prozacu. Sem tam si dám pár pilulí, když Broncos prohrají nebo mě něco vytočí, ale kdo ne? Prodává se přece bez předpisu už roky. Říká se, že Prozac II je mnohem silnější než starší uklidňováky. Možná jsem ho, co máma umřela, polykal trochu moc. Ale kdo by to na mém místě nedělal?
Ord se znovu postavil. Za tohle mě četa zlynčuje.
"Pánové, existuje jedna věc, která vás dostane z armády nebo do vězení v New Yorku během minuty! A to je požívání drog. Narušený výkon může zabít vaše společníky. Pokud budete v boji zraněni, zdravotník nemá čas, výcvik ani materiál, aby dokázal vyrovnat léky nutné k vaší záchraně s těmi, které už vám v žilách kolují. V tom případě zabijí drogy vás. Lehké zlepšovače nálady se považují za stejně závažné jako kokain a další tvrdé drogy. Pokud u sebe nějaké máte, odevzdejte je, nikdo se vás nebude na nic ptát ani nic zaznamenávat. Pokud ale budete mít u sebe nějaké později, budete odevzdáni vy, přímo do vazby. Je to jasné?"
"Ano, výcvikový seržante," odpovědělo padesát hlasů.
Po hodinové orientační přednášce jsme se vpotáceli do kasáren třetí čety, což byla dlouhá, bíle natřená místnost osvětlená dvojitými okny. Rota pravidelné pěchoty měla čtyři čety po padesáti vojácích. U výcvikové roty tomu bylo stejně, až na to, že jednotlivé čety neměly vlastní důstojníky, jenom výcvikového seržanta, který bydlel v kanceláři na konci kasáren čety a všem lezl na nervy. Třetí četa měla dostat chlápka jménem Brock. Parker tvrdil, že Brock je prý na instruktora docela měkký, což by pro nás mělo být dobré. Parker si ale nejspíš myslel, že i chřipka je dobrá, protože poskytuje pracovní příležitosti bacilům.
Obě strany místnosti lemovaly dvoupatrové kovové postele, na kterých ležely srolované matrace. Ke každé posteli patřila kovová skříňka, postavená u zdi, pouhé tři centimetry bíle natřeného dřeva, které stálo mezi námi a pensylvánskou zimou.
Druwan si hodil věci na horní postel.
Vrazil jsem svůj balík na spodní a zeptal se: "Pokud teda nechceš spodní postel?"
Zavrtěl hlavou. "Nikdy jsem nahoře nespal." Ušklíbnul se. "Tohle není práce. To je dobrodružství!" Dech mu kolem obličeje vytvářel bílé obláčky.
Obléknul jsem si blůzu a otřásl se. Kdyby zapnuli topení v místnosti včera, bylo by pozdě. Blůza byla těžká, jako vycpaná olovem, ale byla přesně tak teplá a větruvzdorná, jak Ord říkal. Na výcvikovém seržantovi Ordovi bylo špatné to, že měl vždycky pravdu. Dobré ale bylo, že jako starší výcvikový seržant měl na starost všechny čtyři roty, takže ho už moc neuvidíme.
"Pánové!"
Ordův hlas způsobil naprosté zastavení všech hlasů a pohybů.
V tichu se ozývalo jenom klapání bot, jak procházel středem místnosti.

"Pokračujte. Nebyl vydán povel pozor."
Vybalování nesměle pokračovalo tam, kde přestalo.
"Je mi velice líto, že vám musím oznámit převelení výcvikového seržanta Brocka," prohlásil Ord. "Seržant Brock je vzorem velice kvalitního poddůstojníka této armády. Bylo by vám ctí cvičit pod jeho velením. Přesto jsem ale rád, že vám mohu tímto oznámit, že pro tento výcvikový cyklus ke svým povinnostem staršího výcvikového seržanta přebírám i povinnosti výcvikového seržanta této čety. Proto se ubytuji v poddůstojnické kanceláři na konci těchto kasáren. Budu mít to potěšení důkladně poznat jednoho každého z vás ze třetí čety a budu na to mít dvacet čtyři hodin denně."
No to máme štěstí.
"Nějaké otázky?"
Někdo, díky Bohu ne já, promluvil.
"Kde je termostat, výcvikový seržante?"
Ord si založil ruce za záda.
"Teplo pro tato kasárna vyrábí kotel, ve kterém se topí uhlím. Jak víte, spalování uhlí a jeho těžba byly v této zemi pozastaveny dřív, než se někteří z vás narodili. Zásoby jsou na cestě z Ruska. Očekáváme je každou chvíli."
Každou chvíli v tomhle případě znamenalo někdy po večerce v deset večer.
Než jsme šli spát, ukázal mi Parker, jak si naleštit boty, poskládat věci ve skřínce a natáhnout na matraci povlečení. Jediná správná věc, kterou jsem dneska udělal, bylo vybrání si spolunocležníka, který věděl, jak to tady chodí. Někteří chlapi si dokonce našli čas napsat domů na svých chipboardech, jak nám řekl Ord. V zadní části kasáren byl prastarý stroj, do kterého se dal chipboard připojit. Mašina pak vytiskla dopis na papír a strčila ho do obálky, kterou jsme mohli poslat poštou. Ord si ještě vymyslel nějakou kravinu, že bychom si měli změkčit a rozchodit nové boty. Jako by nám už nevymyslel dost práce. Zítřek bude na rozchození bot bohatě stačit.
Zakryli jsme se hrubými přikrývkami, všichni v bundách, podvlíkačkách a třech párech silných vlněných ponožek, s ručníky jako šálami kolem krků.
V kapse mě pálily dvě zapomenuté tablety Prozacu II. Měl jsem příliš velký strach, než abych je spolknul nebo riskoval, že mě chytí při jejich splachování. Neměl jsem Prozac už celý den.
Zíral jsem na matraci nad sebou, prohnutou pod Parkerovou vahou, a poslouchal, jak čtyřicet devět cizinců chrápe, škrábe se a prdí.
Bylo to poprvé od máminy smrti, kdy jsem na ni myslel bez teplého jemného závoje drog. Byla pryč. Ne na víkend nebo v kině. Navždy. V místnosti plné lidí jsem byl poprvé v životě úplně sám. Vzlykal jsem, až se kostra postele třásla. Trvalo dlouho, než se mi podařilo zavřít oči a usnout.
"Čtyři nula nula! Budíček, pánové, nástup!"
Nemohly být čtyři hodiny ráno. Právě jsem zavřel oči. Světlo z lustrů mě pálilo do očí. Kasárnami se rozléhalo kovové hřmění. Ord stál uprostřed místnosti a bušil tyčkou do pokoveného odpadkového koše. Uniformu měl jako ze škatulky a tvář se mu hladce leskla. Na podlahu dopadaly nohy a těla. Posadil jsem se.
"Hmmmf!" Nade mnou se Parker probudil ve své nové posteli. Matrace se prohnula, jak se stočil na okraj postele, kde jeho nohy nenašly očekávanou podlahu, a tak sebou praštil o zem. Zařval a chytil se za nohu. Podíval jsem se na něj, ale pak jsem odvrátil pohled a zapolykal, abych ze zbavil nutkání zvracet. Druwanova noha navlečená v podvlíkačkách byla ohnutá v místě, kde by v žádném případě koleno mít neměl.
Parker byla naše první ztráta při výcviku. Kdyby byla i poslední, mohly být dějiny lidské rasy jiné.
PĚT
Ord ukázal dvěma chlapům, jak se chytnout za ruce a vytvořit tak lidská nosítka, do kterých si mohl Parker sednout a obejmout oba své nosiče kolem krku. Zatímco ho nesli na ošetřovnu, ztratila jeho tvář ebenově černou barvu a zešedla do odstínu modelářského kytu. Zaťal zuby, ale neřekl ani slovo. Četa mezitím stála v pozoru na zmrzlé hlíně rotního nástupiště.
Ord se k nám otočil.
"Dobré ráno, třetí roto!"
"Dobré ráno, výcvikový seržante!"
Čtyřicet devět hlasů se s nevalným úspěchem pokusilo předvést své nadšení.
"Líbila by se vám prohlídka předsunuté pozice?"
Možná raději drátem do oka.
"Ano, výcvikový seržante!"
"Fyzické cvičení se normálně provádí v teplácích a botách na běhání. Očekáváme je každou chvíli."
Bezpochyby sem jedou z Ruska na lodi s uhlím.
"Proto budeme cvičení provádět v maskovacích stejnokrojích. Jsem si jistý, že jste všichni vyslyšeli mé doporučení ohledně rozchození vašich bot a zařídili se podle něj."
A jéje.
Ord nás nechal otočit se doprava a nechal naše Čtyři řady vykročit, pak se rozběhnout. Běžel vedle nás a udával krok, aniž by se zadýchal. Čekal bych, že ten mizera řekne o Parkerovi něco utěšujícího, ale můj nešťastný společník si bude moct vybrat buď propuštění, nebo si počkat, než se mu noha zahojí, a pak zkusit další výcvikový turnus.
A mně teď chyběl parťák.
Po čtyřech stech metrech jsem se začal potit a paty odírané o tvrdou kůži bot mě nepříjemně pálily. Doufal jsem, že co nejdřív zastavíme.
Než jsme dorazili na okraj skupiny budov, kde bylo kontrolní stanoviště, měl jsem dost. V očích mě štípal pot a ztěžka jsem oddychoval. Koutkem oka jsem se zadíval na Orda. Boty se mu vznášely nad povrchem a dál klidně udával nahlas

krok. Každou chvíli jsme se měli otočit.
"Je tady někdo, kdo by se nechtěl podívat i na pistolovou střelnici?"
Možná byli všichni bez dechu stejně jako já. Možná byli zbabělci. Nikdo ani nepípnul.
"Vy- nikají- cí! Skvělý den na běh!"
Makali jsme dál.
Když jsme konečně dorazili na střelnici, což bylo někde poblíž Los Angeles, a otočili se, kulhal jsem asi padesát metrů za skupinou. Muselo to být těmi nerozchozenými botami a těžkou bundou. Při školním fotbale jsem vždycky běhal jako gazela. No, možná jsem se sebou měl před nástupem něco dělat a dostat se do formy, jak mi všichni radili.
Po mé levici, kousek za mnou, se ozýval smrtelný chropot. Ohlédnul jsem se přes rameno. Za mnou se ztěžka potácel chlápek, kterému obrýlená hlava z límce bundy vystupovala jako želvě z krunýře. Aspoň jsem nebyl poslední. Brýle mu poskočily na nose, když vzlyknul a upřel pohled před nás.
"Och, dobrý Bože."
Nejdřív jsem si myslel, že naříká kvůli puchýřům nebo únavě, pak jsem se ale podíval kupředu. Ord k nám zamířil od hlavní skupiny jako sup. Málem jsem se rozbrečel.
"Problémy, rekruti?"
Želvák zavrtěl hlavou na vychrtlém krku.
Ord se usmál.
"Správný přístup, Lorenzene. Rekrut Wander potřebuje nového parťáka. Věřím, že vy dva se k sobě výborně hodíte."
Ord mi chtěl hodit na krk tohohle slabocha! Nebyl jsem žádný nemohoucí šprt, jenom jsem byl trochu z kondice.
Nejenže jsem ztratil Parkera, který se vyznal, navíc budu muset hlídat ještě tohohle blbečka.
Ord zrychlil a oběhnul dusající hlavní dav jako velký bílý žralok, hledající další kořist.
Šprt zalapal po dechu a začal sípat: "Vypadá to… že seržant… chce… abychom se… seznámili. Walter Lorenzen."
Zkusil mi podat ruku, ale jenom mu volně zavlála ve větru.
"Jason Wander, Waltere."
Zaťal jsem zuby, nejenom kvůli bolesti z puchýřů, ale taky kvůli představě skvělého přátelství, které mě čeká.
Když jsme se dostali zpátky ke kasárnám, nechal nás Ord pomalu chodit dokola, abychom před snídaní vychladli.
Kdyby nás chůze na nohách pokrytých puchýři k jídelně ochladila ještě víc, stali by se z nás sněhuláci. Z komína čouhajícího ze střechy jídelny pokryté zelenými šindeli stoupal kouř. Srdce mi poskočilo. Když se kouří…
Mezi námi a jídlem a teplem stála řada žebříků. První dva chlapi v řadě si sundali rukavice, vyšplhali po dřevěných stupních nahoru a pak se po opičí dráze přehoupali až na konec, odkud s jásáním vyrazili k jídelně. Další pár je následoval.
Začali jsme šplhat já s Lorenzenem. Ledová ocel mě štípala do rukou, ale po žebříku mi to šlo docela dobře. Vždycky jsem měl silné ruce. V půli cesty jsem se ohlédnul přes rameno. Lorenzen visel jen za jednu ruku na druhém žebříku a houpal se ve větru jako patetická olivově zbarvená ozdoba na stromeček.
"Pár seskočit a zpátky na konec řady!"
Na Ordův rozkaz jsme seskočili a vrátili se. Ord odmávnul další pár.
"Promiň, Jasone," omluvně zašeptal Lorenzen.
"Nic moc se nestalo," odsekl jsem a dýchal si na ruce, abych si je zahřál.
U konce budovy, kvůli naší současné pozici na konci řady hned vedle nás, nějaký idiot zasadil dvoumetrový stromek. Spolu s kamenným lemováním okolo tak stromek tvořil chabý základ zahrady, čekající na jaro.
Někdo by měl naznačit armádě, že jaro nebude, dokud bude z nebes pršet prach.
Po třech pokusech a třech pádech jsme se dostali do jídelny jako poslední. Walter se nikdy nedostal přes druhé přehoupnutí. Třel si dlaně pokryté puchýři.
Pár sedících chlapů se po nás podívalo a odfrknutím nám dali najevo, co si o nás myslí. Drželi jsme se bokem, jako bychom měli lepru.
Zíral jsem přes stoly, zatímco mi končetinami začínala zase proudit krev. Z hromady lívanců, smažených vajíček a slaniny na plastovém tácu stoupala pára. Vůně slaniny mi zaplnila ústa slinami.
"Dobře," řekl Lorenzen. "Žádný HSCH."
"Cože?"
"Že nemáme na snídani hovno s chlebem. Sekané hovězí natřené na chlebu. Prý to byla hrůza. Děda byl voják a pořád si na to stěžoval. Dostal medaili cti."
"Protože to snědl?"
"To bylo dobré, Jasone," zazubil se Lorenzen.
Jo, to bylo. Taky jsem se usmál a narovnal se.
Několik dalších dnů výcviku se rozpilo do břečky složené ze zimy, potu a vyčerpání. Výuka se skládala z hovadin, jako byl výcvik a ceremonie a jak vařit vodu, abych nechytil sračku. Jediná aspoň trochu zajímavá věc byla ukázka plastických trhavin, která mě vyděsila k smrti. Z výbušnin mám hrůzu od svých desíti let, kdy Arnoldovi Rudawitzovi odtrhla nehet rachejtle při oslavách čtvrtého července. Před ukončením výcviku si prý budeme muset hodit ostrým granátem. Ten den budu muset zajít na ošetřovnu a nasimulovat nějakou nemoc.
Ale pušky se mi líbily. O pár týdnů později jsme dostali M-16, pradávné, ale smrtící.
Ležely v učebně na stolech pokrytých látkou, na které byly obtažené obrysy jednotlivých součástí. Nejdřív vás armáda naučí, jak zbraň rozebrat, složit, vyčistit a starat se o ni, jako by to bylo vaše štěně. Pak vás s ní naučí zabíjet.
Všechny čtyři čety roty stály v pozoru, každý za svou židlí a zbraní.
Vzrušení bylo na všech vidět. Nejde o to, že by chlapi chtěli zbraněmi zabíjet živé věci. Kropení terčů plně

automatickou střelbou je prostě ultimátním vylepšením podepisování se vlastní močí do sněhu.
Velitel roty kapitán Jacowitz stál na třicet centimetrů vysokém stupínku učebny. Nejdřív nastala obvyklá hovadina před výukou, kdy každá četa předvedla svou krvežíznivost a oddanost skandováním nějakého nesmyslu na téma, jak jsou mnohem lepší než kterákoli četa v celé armádě. Třetí četa zavrčela: "ŽTS! ŽTS!"
To byla zkratka pro "Žerem ty sračky!"
Pak nastalo ticho.
"Sednout!"
Krátká symfonie tvořená škrábáním kovových nohou od židlí, pak zase ticho. Ruce založené, pohledy zvednuté. Bylo dost těch, kteří se zbraně dotkli alespoň špičkou prstu.
"Pánové," oslovil Jacowitz sbírku usmrkaných teenagerů zřejmou lží. "Válka jde dobře."
Podle toho, jak měl Jacowitz zaťaté zuby, bylo jasné, že jde opravdu mizerně. Ne snad že by některý z nás měl chuť nebo čas se o to starat. V té době bylo naším životním vítězstvím urvání si hodiny spánku navíc nebo horká sprcha. Bez osobních komunikátorů, dokonce i bez televize, jsme o okolním světě věděli jenom to, co nám řekli kluci, kterým chodila osobní pošta. Povídalo se, že staré raketoplány zkonvertované na Interceptory létají a srážejí Projektily z dráhy, ale pořád nedokonale. Nedokonale znamenalo, že lidé umírali po milionech. Zajímalo mě, jestli je mezi piloty Interceptorů i Metzger. A jestli Projektily palbu opětují.
Kapitán Jacowitz si odkašlal. Vídali jsme ho jenom málokdy, většinou jenom když s rukama založenýma za zády sledoval zpovzdálí výcvik. Byl sotva starší než my. Prý měl za sebou vojenskou akademii West Point. Maskáče měl ještě nažehlenější než Ord, pokud to teda bylo možné, obličej oholený ještě hladčeji. Neměl odznak bojového pěšáka. Dokonce i mezi výcvikovými poddůstojníky viděl boj jenom Ord.
Už k nám v téhle učebně mluvil dřív. Kázal nám o tom, že podle Ženevských konvencí se nesmíme chovat špatně k zajatcům. Jelikož byl podle mě jakýkoli potenciální nepřátelský zajatec tak miliardu kilometrů daleko, většinu přednášky jsem prospal.
"Dnes váš trénink vchází do nebezpečné a obtížné fáze. Tato rota nikdy neutrpěla ztrátu na střelnici. Budeme opatrní a pozorní a tento rekord zachováme v platnosti. Světla!"
Ustoupil, světla zeslábla a ze stropu vyjela obrazovka. Objevily se na ní titulky dnešního poobědového filmu. "Úvod do bezpečnosti střelných zbraní."
Nikdo nedokáže trénovat se šesti hodinami spánku, které jsou ve skutečnosti jenom čtyři. Takže všichni dřímali, jakmile kvůli filmu nebo holu světla zhasla. Instruktoři to museli vědět. A co dorazilo ruské uhlí, bylo v učebnách přetopeno jako v parních saunách. V žaludku se mi pomalu zpracovával oběd. Oči se mi začaly klížit.
Naše uniformy byly tak staromódní, že měly připínací límec. Finta jak zůstat vzhůru spočívala ve vytažení špendlíku, jakmile jste začali cítit blížící se spánek. Pak ho bylo třeba obrátit a přidržet si ho pod bradou palcem. Pokud jste usnuli, hlava se vám sklonila, takže vás špendlík hned probudil, i když za cenu ztráty kapky krve. Byl to pitomý rituál, ale muselo se to dělat, protože každého, koho instruktor nachytal při spaní, čekalo malé soukromé peklo.
Snažil jsem se držet si špendlík pod bradou. Přísahám.
Prásk.
Praštil jsem hlavou do látky pokreslené skládačkou zbraně a po bradě mi tekl pramínek slin. Moje M-16 spadla ze stolu na zem.
"Vojáku!"
Světla se rozsvítila a kapitán stál nade mnou.
Vyskočil jsem do pozoru.
"Pane!"
"Bezpečnost střelných zbraní vás nudí?"
"Pane, ne, pane!"
"Nevážíte si své zbraně?"
"Pane, ne, pane!"
"Tak ji zvedněte!"
Poslechl jsem. Sakra. Všichni během filmů spali.
"Seržante Orde!" vyštěknul Jacowitz.
Sám nejvyšší se objevil vedle něj, ztuhlý v pozoru jako socha dokonalého vojáka.
"Rekrut," kapitán přejel pohledem mou jmenovku, "Wander je ze třetí čety?"
"Ano, pane."
Výcvikoví seržanti nejspíš nemají nic raději, než když to jeden z jejich rekrutů kardinálně posere přímo před velícím důstojníkem.
"Postarejte se, aby se třetí četa naučila vážit si svých zbraní."
Kapitán Jacowitz udělal čelem vzad, na který by byl West Point pyšný, vylezl zpátky na stupínek a film pokračoval. Zůstal jsem celou dobu vzhůru.
Tu noc po večeři jsme své M-16 rozebrali, vyčistili a znovu seskládali. Šestkrát. Až pak jsme je vrátili zbrojnímu roty. Kromě uklízení kasáren, leštění bot a dalších hovadin. Výcvikový seržant Ord nám nechal úžasné čtyři hodiny spánku tak, že štědře prodloužil večerku do půlnoci.
Světla zhasla, Ord zavřel dveře své kanceláře a zmizel. Mých čtyřicet devět společníků leželo bez hlásku, dokud někdo nezasyčel: "Wandere, ty zkurvenej zmrde! Někdo by ti měl tu tvoji debilní palici ustřelit!"
Čekal jsem, jestli někdo nevyjádří jiný názor. Marně.
Za čtyři hodiny vstaneme a odpochodujeme na střelnici, kde všichni mí drazí společníci budou mít útočnou pušku

nabitou ostrým střelivem.
ŠEST
Další den začal celkem normálně.
"Nevezmu si žádnou jinou…"
Rekrut Sparrow měřil skoro dva metry a bez batohu vážil sedmdesát kilo. Ale Ord ho vybral na určování kroku, protože zpíval jako černoušek z chrámového sboru. Kde taky před vojnou zpíval.
"Nežli holku bojechtivou!"
Třetí četa zpívala, zatímco jsme mašírovali ke střelnici se zbraněmi zavěšenými přes rameno. Bylo typické šedé ráno.
Ve jménu společného utrpení sloužily ženy v bojových částech armády - u pěchoty, tanků i dělostřelectva - už desítky let, ale i tak stále procházely odděleným výcvikem. Stejně v sobě měla písnička prvky pohádky. No, vlastně cokoli s ženskýma mi připadalo jako jedna velká pohádka.
Představil jsem si Metzgera flákajícího se u bazénku jenom v trenýrkách a s pilotní šálou, zatímco se blonďatá dvojčata - ne, jedna blond, druhá bruneta - starají o puchýř na jeho ukazováčku, kteréžto hrozivé zranění utrpěl, když se prohánět vesmírem a každý týden zachraňoval miliony životů. Tady v Indiantown Gap moji představu o životě v luxusu představovala dvojitá porce věci nazývané armádou jablečný koláč.
Byl docela hezký den, aspoň na poměry počasí panujícího od začátku války. Mlha byla skoro bílá, teplota kolem nuly a téměř žádný vítr. Pak bylo ve vzduchu najednou něco divného.
Pochopitelně to byl přetlak. Jak teď už všichni ví, Projektil je tak velký, že když vrazí do atmosféry rychlostí padesát tisíc kilometrů za hodinu, tlačí před sebou vzduch a stlačuje ho.
Walter se otočil ke mně, pod kevlarovou helmou bylo vidět, jak se mračí.
"Cítíš to…"
Zahlédli jsme to dřív, než jsme to uslyšeli. A já už to nikdy v životě vidět nechci.
Na obloze se objevilo světlo jasné jako slunce, vytvořilo pruh na pohled široký jako celé nebe a tak třicet metrů nad námi. Ve skutečnosti byl čtyřicet kilometrů vysoko. Když to něco proletělo nad námi, srazila nás tlaková vlna k zemi.
Pak mě oslepil záblesk úderu, jasný jako obrovská žárovka prastarých filmových promítaček, i když k nárazu došlo na druhém konci státu.
Země se pod námi otřásla a pohnula se jako matrace stržená z postele. Všichni jsme se sesypali zpátky na silnici. Vyrazil jsem si dech a po úderu jsem všude viděl hvězdičky.
"Do prdele," prohlásil někdo.
Udeřil do nás závan vichru, který ohnul vysoké holé stromy jako stébla trávy na louce.
Dlouho se nikdo nehýbal, všichni jsme leželi a sotva dýchali.
Ord byl první, kdo vstal. Bylo to poprvé, co jsem ho viděl tvářit se, jako by na něj něco udělalo dojem. Oči měl trochu rozšířené, a jelikož stál kousek ode mě, slyšel jsem, jak zašeptal: "Svatá matko boží!"
Oprášil si uniformu, narovnal si klobouk a pak zavolal: "Vztyk! Třetí četa, ohlaste se!"
Všichni vyskočili na nohy a družstvo po družstvu řvalo svá jména. Nikdo se nepřiznal ke zranění. Než jsme stačili začít myslet, už nás Ord nechal pochodovat ke střelnici.
Všichni jsme zírali na západ, k místu záblesku.
"Co tam je?" zašeptal někdo.
"Pittsburgh. Byl."
Do očí se mi hrnuly slzy a v krku se mi udělal knedlík, jak se mi chtělo brečet.
Čekal bych, že Ord výcvik odvolá. Právě jsme viděli zemřít spoustu lidí. Překvapivě. Hromadně. Najednou. Ale on nás nechal pochodovat, jako by na ničem jiném nezáleželo. Na cestě ke střelnici už jsme nezpívali.
M-16 není zbraň pro odstřelovače. Má krátkou hlaveň. Kulka se za letu kýve, aby po zásahu lépe trhala maso. Navíc je malá, takže může voják nést více munice. Ale kvůli tomu je přesnost značně snížená. Na vzdálenosti nad 300 metrů můžete stejně tak dobře házet kamení. To ale armádě v její nekonečné moudrosti nezabránilo v umístění nejvzdálenější řady terčů na střelnici v Indiantown Gap celých 460 metrů od palebné linie.
Lorenzen stál v jednom ze střeleckých zákopů palebné linie, s rameny a hlavou nad úrovní země, a práskal ze svého emka. Seděl jsem na zemi vedle něj jako jeho "trenér" a odškrtával mu zásahy. Celou palebnou linii okupovaly dvojice střelec a trenér. Zásahy jsem zapisoval prastarou tužkou a přitom jsem nasával pach spáleného korditu.
"Zasáhl jsem ten poslední, Jasone?"
Jak jsem to měl sakra vědět? Nejbližší cíle se daly sundat snadno, ale na zadní řadu jsem v přítmí způsobeném prachem v atmosféře ani neviděl. Udělal jsem na Walterově kartě znamínko.
"Jo, dostals tu svini."
"Jo! Maximální výsledek!"
Nikdo to neříkal nahlas, ale pokud střelec nedostal hodnocení expert, selhala tužka jeho trenéra, ne střelcova muška.
Pak jsme si prohodili místa. Zaujal jsem s ostatními trenéry pozice v okopech. Postřílel jsem nejbližší cíle a pak jsem zamířil na vzdálenou řadu.
Walter zašilhal a prohlásil: "Myslím, že ten poslední jsi minul, Jasone."
"Blah."
Walter zavrtěl hlavou.
"Musíš se víc zapřít. Jako já."
Nahlas jsem vydechnul.
"Kruci, Waltere! Prostě to označ jako zásah!"
Znovu zavrtěl hlavou. Helma mu neseděla, takže když vrtěl hlavou, kevlarový kýbl se ani nehnul.

"To by bylo podvádění."
Kde se vzal, tu se vzal, najednou u nás stál Ord. Zavřel jsem hubu a střílel.
O něco později postávali instruktoři u dřevěného stolu a procházeli karty s hodnocením, zatímco my ostatní koukali na tři nákladňáky zaparkované nedaleko. Prastaré mašiny s motory s vnitřním spalováním poháněné naftou. Byly tak těžké, že na baterky prostě jezdit nemohly. Na korbě jednoho z nákladňáků byla nosítka a zdravotník, nouzová ambulance. Při každém cvičení s ostrou municí se armáda snažila mít po ruce dostatek obvazů a náplastí.
Ten pohled mě málem dohnal k slzám. Ne z dojetí nad tím, jak se o nás armáda stará, ale protože jsem si uvědomil, že jsou tam jenom tři nákladňáky. Čtyři čety.
Četa s nejnižším hodnocením půjde domů pěšky deset kilometrů s plnou polní.
Ord se postavil a začal číst ze svého chipboardu.
"Na prvním místě se umístila druhá četa."
Ti kreténi zajásali a naskákali do nákladňáku.
Ord sledoval, jak odjíždí, a pak pokračoval: "První četa také dosáhla maximálního hodnocení. Velmi dobré!"
Všichni s perfektním hodnocením? Začalo se mi dělat špatně od žaludku. Možná že ostatní instruktoři řekli svým četám o systému kreativního hodnocení. Ord nás nechal, ať na to přijdeme sami, a minimálně Walter to nepochopil. Byli jsme v hajzlu.
O patnáct minut později vyrazila třetí četa k základně vzdálené deset kilometrů. Před námi zmizel poslední nákladňák, a tak jsme mohli chvíli polykat prach zvířený odjezdem čtvrté čety. Aspoň jsme už nemuseli poslouchat jejich jásání a posmívání se.
"Výborně, Wandere! Jedinej chlap v rotě, kterej neměl výbornej výsledek!"
Kdybych řekl jediné slovo o tom, jak se to stalo, tak by třetí četa Waltera na místě zabila. Třásly se mu ruce už jenom z rozebírání pušky. Kdyby se na něj ostatní vrhli, tak by se sesypal. Mě už stejně nenáviděli. Nějak to zvládnu.
Ale jak jsem tak pochodoval vedle Waltera, ta nespravedlnost mě nutila svírat ruce, ve kterých jsem držel řemen pušky.
"Sakra, Jasone. Kdybys mi řekl, pomohl bych ti s tréninkem. Vsadím se, že bys dokázal střílet stejně dobře jako já."
Nevím, co se stalo. Možná za to mohl Pittsburgh. Možná Ord a ta idiotská necitlivá armáda, která nás nechala střílet na terče, i když všichni ti lidi umřeli. Prostě jsem popadl Waltera za jeho pohublý zasraný krk a začal ho škrtit. Helma mu spadla a zarachotila na zemi.
"Ty debilní čtyřoká ropucho! Už to kurva pochop!"
Spadli jsme na zem a skutáleli se z cesty. Zbytek čety na nás nechápavě zíral.
"Pó-hov!"
Pěst mi ztuhla kousek od Walterova nosu. Ordův hlas by dokázal zastavit piáno padající z třicátého patra. Popadl nás za límce bund a vytáhl nás na nohy.
Walterovi vytékala z levé nosní dírky krev. Zíral na mě přes prasklé čočky brýlí s výrazem ublíženého štěňátka.
Ord se na mě zamračil.
"Wandere, kdy se naučíte, že buď se přes to dostaneme všichni společně, nebo jako jednotlivci selžete?"
Já? Já byl přece vyslovený pan Týmová práce. To ti ostatní debilové dělali problémy.
Ord vydal četě příkaz pokračovat, a zatímco jsme mašírovali, kráčel vedle mě a dělal mi kázání.
"Wandere, poté co vyčistíte svou zbraň, vrátíte ji do zbrojnice, připravíte si vybavení na zítřek a provedete večerní úklid, nahlásíte se v mé kanceláři."
"Ano, výcvikový seržante."
A jéje. Alespoň že kvůli mému průseru nebude mít problémy zbytek čety.
"Ach, pravda. Měl bych se postarat, abyste se dostal do kasáren co nejdřív, abyste měl na všechno dost času, Wandere."
Čtyřicet devět párů bot drtilo zmrzlou pensylvánskou hlínu. Co by mohlo být horší než šest mil té zatracené štreky v plné polní?
"Četo! Z řemene zbraň!"
Srdce mi vyskočilo až do krku. Když s puškou normálně pochodujete, máte ji přehozenou na řemeni přes rameno. Při běhu ji držíte před sebou v natažených rukách.
Ord nás požene těch šest mil zpátky do tábora poklusem. Jako osobní laskavost pro mou maličkost.
Měl bych si změnit jméno z pana Týmová práce na pana Popularitu. Nikdo neměl dost dechu, aby mi mohl nadávat, takže to bylo tichých šest mil.
Bylo už po večerce, když jsem vstoupil do kužele světla vycházejícího z Ordovy otevřené kanceláře. Seděl za šedým plechovým stolem, na kterém ležel jeho klobouk. Opravdu jsem nedokázal pochopit, jak mohla jeho uniforma vypadat jako čerstvě vytažená ze skříně, i když už bylo deset večer.
Ani nezvednul pohled.
"Vstupte. A zavřete za sebou dveře."
Ajéje. Došel jsem před stůl a ztuhnul v pozoru.
"Rekrut Wander se hlásí, výcvikový seržante."
Prohlížel si starou papírovou pohlednici. Strčil ji pod okraj klobouku, zatímco já polykal, mrkal a dýchal.
Přežil jsem spoustu školních testů, protože jsem dokázal číst něčí papíry vzhůru nohama. Na Ordově pohlednici bylo napsáno "Všechno nejlepší k narozeninám, synu".
A zpáteční adresa byla pittsburghská.
Bože. Ord právě přišel o matku. Když jsem přišel o mámu, zmlátil jsem do krve každého, kdo se mi připletl do cesty. A teď jsem stál před Ordem. Zaťal jsem zuby a připravil se na nejhorší.

Nakonec Ord polknul a vzhlédnul.
"Proč jste tady, Wandere?"
To byla nějaká finta?
"Protože jsem dostal rozkaz, výcvikový seržante."
"Myslím v armádě."
Protože kdybych tady nebyl, soudce March by mě zavřel s všelijakým šmejdem do díry, dokud bych nebyl tak starý, že bych potřeboval k chození hůlku.
"Jsem v pěchotě, protože pěchota jde první, výcvikový seržante!"
"Tyhle kecy nemyslím. Vím, jak ses k armádě dostal. Vím o tvé mámě. A je mi to opravdu líto."
Jeho jindy tak tvrdý pohled změknul, oči se mu vlhce leskly.
Chtěl jsem mu říct, že vím. Že vím, že taky ztratil matku. Že vím, jak moc trpí. Ale vojáci tohle nedělají. Aspoň já si to myslel.
"V tom případě nevím."
"Synu."
Tak o tomhle slovu bych si dřív nemyslel, že ho Ord zná.
Opřel se do židle.
"Nejsem si jistý, jestli sem patříš. Tohle je opravdu o spolupráci, i když si to ty se svým cynismem asi nemyslíš."
"Spolupráci? Ti ostatní mizerové na střelnici podváděli!"
Přikývnul.
"Lorenzen tě ohodnotil správně sedmdesáti osmi z osmdesáti. Pochybuju, že se kdokoli jiný v rotě dostal přes šedesát. Viděl jsem spoustu perfektních výsledků, ale jenom dva rekruti za posledních deset let dokázali doopravdy trefit sedmdesát osm cílů."
Překvapeně jsem otevřel ústa. Měl jsem si uvědomit, že Ord o hodnocení ví. Ord ví všechno. A při pomyšlení na svých sedmdesát osm jsem se trochu nadmul pýchou.
"Wandere, tvoje matematické výsledky v testu Mil-SAT byly průměrné, ale na verbálních jsi to nahnal tak, že tvoje celkové výsledky byly vyšší než u kapitána Jacowitze. A ten má West Point! Chytrému chlapovi, jako jsi ty, musí pěchota připadat jako strašlivá brnkačka, co?"
Další lekce o flákání se. Vzdychl jsem tak nahlas, že to Ord slyšel.
"Klidně se pěšákům posmívej. Ale doopravdy je to asi ta nejdrsnější věc, k jaké se dají muži nebo ženy vycvičit."
Polknul jsem. Neposmíval jsem se. Chápal jsem disciplínu, se kterou Ord prováděl přikázaný výcvik, i když právě sledoval, jak jeho matka zemřela.
Nebyla to neúcta, ale úžas, co mě donutilo protočit oči.
Ale Ord nevěděl, že já vím, a nevěděl, že rozumím. Známka měkkosti a lidskosti z jeho očí zmizela.
"Svět umírá, Wandere. Nevím, jestli s tím pěchota bude moci něco udělat. Ale vím, že mou prací je zajistit, aby každý pěšák, kterého cvičím, byl připravený, pokud nás osud zavolá. A pěšák, který není součástí týmu, není jenom otravný problém. Je nebezpečný sám sobě a i ostatním vojákům. Chcete odejít z armády, rekrute?"
Chtěl bych? Samozřejmě! Ale nemohl jsem, jinak bych šel do vězení. Zavrtěl jsem hlavou.
Povzdychnul si.
"Nemůžu vám dát rozkaz odejít. Ale můžu se postarat, abyste důkladně zvažoval, jestli tady chcete opravdu zůstat."
Polknul jsem. Nechtěl jsem zůstat.
Předklonil se, sáhnul do zásuvky a vytáhl odtamtud plastový pytlík. Z něj vytáhnul růžovou věc velikosti tužky a ukázal mi ji. Byl to ruční kartáček pověšený na šňůře.
"Wandere, víte, na co teď zíráte?"
Zamrkal jsem.
"Kartáček na zuby?"
Byl podivně zašpiněný. Máma by o něm řekla, že neví, kde mohl být.
"Kartáček na zuby?" vybuchnul Ord.
Ztuhnul jsem.
"Kartáček na zuby, výcvikový seržante!"
Usmál se, vstal a obešel stůl, aby stál přímo naproti mně.
"Ne. Ne, ne, ne. Rekrute Wandere, díváte se na Památeční nástroj noční hygieny třetí čety."
"To jsem ale blb, že jsem to nepoznal."
Copak jsem se zbláznil?
Ord se dál usmíval. Roztáhl ruce a držel kývající se kartáček na natažené šňůře.
"Vždycky jednou za čas si ho zaslouží velmi zvláštní druh rekruta."
Zvedl ruce a pověsil mi ten úžasný náhrdelník na krk. Když se kartáček ocitnul kousek od mého nosu, poznal jsem, kde přesně dřív byl.
Byla půlnoc, když jsem přelezl po podlaze latrín k třetímu z šesti záchodů a pokračoval v drhnutí a nadávání. Ord říkal, že to pro mě bude pravidelné noční cvičení. Říkal, že mám kartáček nosit na krku neustále. A taky řekl, že důvodem je, abych měl čas přemýšlet o své budoucnosti.
Fajn. Většinou, když jste nebyli ve výcviku, v pohotovosti nebo ve službě, nebo na hodinové požární hlídce v kasárnách, tak jste spali. Ord se mnou teď totálně vyjebával, aby mě donutil odejít.
No, já vyjebu s ním. Začal jsem drhnout silněji.
Pokud je padesát chlapů v jedné velké místnosti čety trochu málo soukromí, tak latríny představovaly živé dýchající

znásilnění čtvrtého dodatku ústavy. Záchody byly v otevřené řadě přímo naproti umyvadlům na zdi. Když jste srali, mohli jste při tom počítat chlupy na zadnici dalšího chlápka, který se u umyvadla holil. Sprchy byly na konci místnosti, stejně otevřené jako vše ostatní.
Kdyby někde provozovali takovéhle vězení, tak by byli brzy všichni vězni propuštěni, protože by šlo o krutý a nezvyklý trest.
Prvních pár týdnů z toho byli chlapi tak hotoví, že vstávali uprostřed noci, aby si mohli odskočit v relativním soukromí. Po čase většina z nás otupěla. Ale ne všichni.
"Je mi líto, že to musíš dělat, Jasone."
Zvednul jsem pohled. Walter se třásl zimou. Zpod lemu blůzy mu vyčnívaly nahé bledé nohy, s chodidly zabalenými v několika vrstvách ponožek.
"Jdeš se vysrat, nebo si pokecat?"
"Fakt vypadám jako ropucha, Jasone?"
"Ne."
Samozřejmě že jo. Sklonil jsem hlavu k podlaze, aby neviděl, jak se usmívám.
Pousmál se, ale pak se zamračil.
"Tu podlahu bych měl drhnout já. Já jsem největší posera v četě."
"Ne."
Samozřejmě že jo.
"Armáda prostě není pro tebe," dodal jsem nakonec.
"Musí."
Posunul jsem se stranou a začal zpracovávat další slonovinový trůn.
"Proč?"
"Pamatuješ, jak jsem ti vyprávěl, že děda dostal medaili cti? Zachránil jednomu muži život. Každý v rodině sloužil. Máma na mě nebude pyšná, dokud nedostanu medaili."
"To je hovadina, Waltere. Lidi dostávají medaile, když se něco posere. Medaile jsou prostě způsob, jakým armáda zakrývá svoje omyly. Nikdo v naší rodině nikdy nesloužil. A už ani nebude."
Slzy mi rozmazaly pohled a záchod jsem dřel tak silně, až to vypadalo, že kartáček zlomím. Něčí armáda zabila mámu jenom za to, že jela na výlet do Indianopolis. Zabila všechny v Pittsburghu. Zabila dokonce i Ordovu mámu.
"Nikdy to neskončí. Je to špatný. K čemu to vůbec je?"
"Dědovi bylo sto, když umřel. Sloužil v druhé světové válce. Říkal, že cílem je postarat se, aby to skončilo."
Přešlápnul z nohy na nohu a v břiše mu zabublalo. Walter potřeboval co nejdřív soukromí. Ale pořád byl příliš plachý, než aby mě o to dokázal požádat. Postavil jsem se a protáhnul si záda.
"Potřebuju přestávku. Půjdu na chvíli ven."
Vystoupil jsem do mrazivé tmy a vzhlédnul k obloze. Tam někde za oblaky prachu ještě stále zářila souhvězdí. Někde tam hvězdní piloti jako Metzger bojovali o záchranu lidské rasy. Dnes jsem sledoval, jak v Pittsburghu zemřel milion lidí. Opravdu jsem chtěl být přechytřelý blbeček, který vytírá hajzly kartáčkem na zuby?
Nevím, kdo nebo co mi vzalo mámu a můj život. Vlastně jsem se ani nechtěl pomstít, protože by mi to můj starý život nevrátilo. Ale pokud bych to mohl pomoct zastavit, udělal bych pro to všechno.
Walter vystrčil hlavu ze dveří do mrazu a usmál se na mě.
"Díky, Jasone. Jseš fajn."
Obláček mého dechu se rozplynul ve tmě. Ne, nebyl jsem. Ale mohl bych být.
SEDM
Další den ráno jsme vytáhli ze zbrojnice své M-16 a vyrazili přímo do pekla.
Nejenom třetí četa, ale celý výcvikový prapor o osmi stech lidech nalezl do konvoje pradávných zelených nákladňáků, které plivaly na všechny strany spoustu naftového kouře. Něco takového nebylo vidět už léta, od doby co auta začala jezdit na elektřinu.
Vyrazili jsme na západ k ruinám Pittsburghu, skrytým pod obrovským oblakem kouře, k místu, kde ještě včera byly obchoďáky a mrakodrapy a děti. Výtukové plyny už nevypadaly tak důležitě.
Seděli jsme na lavicích na korbě pod zelenou plachtou a poskakovali v třesoucím se autě nahoru a dolů.
"Proč máme bouchačky?" zeptal se někdo. "Copak ti zkurvení emzáci tentokrát přistáli?"
"Rabovači."
"Kurva! Já do bráchů střílet nebudu!"
"Bráchové sou pryč, hombre! A lup taky."
"Budem kurva krmit zasraný civily."
Kecy vojáků v jedoucím nákladňáku nejsou jako politicky korektní talk-show.
Z korby jsme viděli, jak kolem nás uhání pensylvánská krajina. Nejdřív jsme občas zahlédli krávu, snažící se pást na zmrzlém poli. Blíž k Pittsburghu se krávy potácely a neklidně chodily kolem, stále ještě ohlušené a omámené po tlakové vlně včerejšího výbuchu.
Nákladňáky zpomalily, až jely krokem, jak jsme se oparem přibližovali k mostu. Podél cest byli vidět civilisti, mířící od obrovské hromady popela pryč. Odjíždělo i pár aut, ale v davech byli vidět dobře oblečení lidé, tlačící před sebou nákupní vozíky naplněné igelitkami. Někteří rodiče za sebou táhli děcka ve vozících.
Některá děcka na nás mávala. Jejich rodiče si kryli oči před světly našeho konvoje a zírali na nás, jako bychom byli šílení. Nebo oni.
Než jsme se dostali dost blízko, abychom to ucítili, byla už tma.

Spálené budovy a maso. "Tma" nebylo přesné slovo. Pittsburgh stále hořel a rudá záře odrážející se od nízkých mraků osvětlovala vše kolem. Sesedli jsme z nákladáků, vděční za možnost protáhnout si nohy, a seřadili se.
Vysadili nás v obytné čtvrti. Všude kolem byly nízké dvoupatrové rodinné domky. Byly dost staré, aby kmeny teď už mrtvých stromů dokázaly narůst široké jako mé stehno. Na všem byla několikacentimetrová vrstva sazí a z nebe neustále padaly další.
Kapitán Jacowitz oslovil rotu. Létající saze mu zbarvily vlasy došeda a i přes papírovou masku ho nutily ke kašli. Založil si ruce v bok. "Všichni víte, co se tady stalo. Náš trénink byl přerušen, abychom mohli pomoci. Budeme pátrat po přeživších, zabezpečíme majetek před rabováním, pomůžeme civilistům a budeme asistovat jednotkám vojenské rozvědky."
Mozkový trust na korbě našeho nákladáku to uhádnul skoro na jedničku. Ale vojenská rozvědka? Ti tady dělají co?
Asi hodinu jsme si hráli na spěcháme, abychom pak čekali, zatímco na nás sněžil popel a Jacowitz se vybavoval s rádiem. Okna domů kolem nás osvětlovaly svíčky nebo lampy. V oknech byly vidět temné siluety zvědavých hlav, dospělých i dětí vykukujících zpoza závěsů. Tihle měli štěstí. Ale neměli energii, vodu, teplo ani jídlo.
Přijel menší nákladák, otevřel korbu a my začali vykládat krabice. C-Ration. Civilní populace brzy zjistí, proč je válka peklo. Alespoň že jsme měli za úkol roznášet jídlo tady, v bezpečí, místo abychom procházeli hořícím centrem města.
Když jsme vyprázdnili nákladák, přivolal mě k sobě jeden z instruktorů.
"Co se děje, výcvikový seržante?"
Pokrčil rameny. "Špióni chtějí cvičenou opici. Právě jste se dobrovolně přihlásil, Wandere."
Špióni. K čemu by byl vojenské rozvědce jeden napůl vycvičený rekrut? Houpal jsem se na korbě nákladáku, který mě odvážel od Waltera a zbytku třetí čety. Když zmizeli v šeru padajícího popela, udělal se mi v krku knedlík. Nebylo to fér. Nebyla to nic moc rodina, ale nikoho jiného jsem neměl a teď jsem přišel i o ně.
Pár minut jsem seděl v nákladáku a trpěl sebelítostí, než jsem si uvědomil, že světlo venku začíná rudnout a že se už netřesu zimou. Smrad nabral na síle a zvuky hořícího ohně byly stále hlasitější.
Nadzvednul jsem kus plachty a vykouknul ven. Díky popadaným sloupům elektrického vedení byla ze silnice solidní překážková dráha. Kolem ležela auta převrácená na strany a na střechy. Okna domů byla vymlácená.
Nákladák zastavil, a tak jsem zase vysednul, tentokrát blíž místu výbuchu.
Žár ohně mě pálil do odkrytých tváří. Požár nasával okolní vzduch a vytvářel tak vítr, který mě tahal za rukávy uniformy. Odhadnul jsem, že jsem pár kilometrů od centra města, do kterého se Projektil s naprostou přesností trefil.
Okolí zůstávalo rozpoznatelné, napůl pobořená cihlová skladiště a staré kancelářské budovy. Ještě den po nárazu dosahovaly plameny požáru půl kilometru vysoko. Jejich řev otřásal ulicí, takže se rozbité sklo pokrývající chodníky pomalu posouvalo, zatímco odráželo rudé světlo ohnivé bouře. Nákladák se otočil a odjel dřív, než jsem stačil mrknout.
Patnáct metrů ode mě byla v žáru plamene vidět silueta kapitána, muže ve středních letech. Stál vedle rozkládacího stolku a před padajícím popelem ho kryla plachtovina natažená mezi třemi stěnami tvořenými olivově zelenými přívěsy. Na tyčích byla připevněná světla, poháněná vrčícím generátorem skrytým někde za přívěsy.
Přiložil si ruce k ústům a zavolal na mě: "Nejste v pekle, ale můžete ho odsud vidět!"
Zasalutoval jsem. Místo aby mi pozdrav vrátil, jenom mávnul rukou, ať jdu blíž. Ruka zjevně nebyla cvičena podle polního manuálu FM 22-5 Výcvik a ceremonie.
S rukama založenýma v bok si mě prohlédnul.
"Máte nějaké zkušenosti s mimozemšťany?"
Ušklíbnul jsem se a odpověděl: "Můj výcvikovej seržant je hodně divnej."
Vzdychnul.
"No, říkal jsem jim, že potřebuju jenom někoho, kdo toho hodně unese. Kafe?" ukázal na hliníkový hrnec a šálky na stole.
"Jsem Howard Hibble," představil se a podal mi ruku.
Potřásl jsem mu s ní. Měl ji tak tenkou, že by nezvládl ani jeden přítah. Na sobě měl moderní maskáče, ne naše výcvikové hadry z minulého století. Na jedné straně límce se leskly kapitánské proužky a na druhé straně měl kompas, růži a dýku vojenské rozvědky.
Kapitán Hibble si hubenou rukou prohrábnul krátké šedivé vlasy a zabafal z tabákové cigarety.
"Nečekejte ode mně ty hovadiny z výcvikáče. Nejspíš jste v armádě déle než já. Ještě minulý měsíc jsem byl hostující profesor studií mimozemských inteligencí na nevadské univerzitě. Věřte, nebo ne."
Věřil jsem. Nikdy nestrávil delší dobu s takovými, jako je výcvikový seržant Ord. Uniforma mu na vyhublé kostře neúhledně visela, vypadala stejně pomačkaně jako jeho vrásčitá tvář. A boty podle všeho nejspíš zkoušel leštit čokoládovou tyčinkou.
"Celý život jsem doufal, že nejsme ve vesmíru sami." Zakašlal a rozhlédl se po plamenném pekle. "Teď si přeju, abychom byli."
"Co tady dělám já, pane?"
"Prozatím si zalezte támhle do toho nákladáku a vyspěte se. Jsem jediný, kdo je v tomhle cirkuse ještě vzhůru. Půjdeme dovnitř, až to trochu vychladne."
Natřásal jsem se v nákladáku od předchozího svítání. Poznámka o "mimozemšťanech" zněla zlověstně, ale "vyspat se", to byla sladká melodie pro mé uši.
Do rána oheň dohořel. Vítr přestal a jenom místy ještě zůstávaly jiskřičky a plamínky skomírajícího ohně.
Vypotácel jsem se do ranního světla a zamířil k latríně.
Po plácku tvořeném přívěsy se procházeli další vojáci. Termín vojáci se nedal považovat za příliš přesný, protože všude byly vidět rozvázané boty a neoholené tváře. Kdyby tuhle partu viděl Ord, vybuchnul by vzteky. Celá tahle

jednotka museli být sráči od rozvědky. Slyšel jsem o takových. "Nekonvenční" sbírka přechytřelých podivínů. Poslouchal jsem, jak se mezi zíváním baví. V četě byli letečtí inženýři, biologové, dokonce parapsychologové a domorodí proutkaři. Jako rasa jsme se zjevně chytali každého stébla ve snaze získat nějaké odpovědi.
Pod plachtovinou Hibble likvidoval obsah papírové krabice s koblihami. Odstoupil a vesele žvýkal, zatímco se mu na hruď sypal moučkový cukr.
"Dejte si. Pak spolu půjdeme do centra města a budeme lovit fragmenty Projektilu."
Vyplivl jsem drobečky a zeptal se: "Tam?"
Centrum města stále tvořila rozpálená sálající díra.
"V ochranných oblecích."
"Ochranných? Ale fragmenty…"
"Nejsou radioaktivní," přikývnul. "Dokonce ani výbušné. Projektil je jenom dost velký kus hmoty pohybující se vysokou rychlostí. Dost kinetické energie na spálení celého města. V minulém století změnili lidé zápalnými bombami Drážďany a Tokio na podobné spáleniště. Ale velké skály z vesmíru taky fungují. Zeptejte se dinosaurů."
"Proč hledáme fragmenty?"
Obrátil oči v sloup.
"Co jiného můžeme zkoumat? Ale takhle jsme aspoň určili, že nepřítel nepochází z naší sluneční soustavy. Stopové prvky jsou příliš exotické, než aby mohly být tady z našeho sousedství."
Měl jsem pocit, že Howardova a moje představa sousedství se liší minimálně o několik světelných let. Vybavil mě gumovou maskou s respirátorem a brýlemi. Jedna z těch hraček pro požárníky s malou brašnou na boku, která vyrábí kyslík. Přes uniformy jsme oba měli nehořlavé kombinézy a na botách návleky. A já navíc nesl prázdný batoh.
Jeli jsme k centru města, dokud nebylo trosek příliš, pak jsme jeho prastaré auto, kterému říkal džíp, nechali u cesty a šli dál pěšky.
Díky kouři, blikajícímu světlu ohně a sklíčku brýlí jsem viděl rozpadlé cihlové zdi kolem nás značně rozmazaně, ale i tak jsem si byl jistý, že trosky jen a jen čekají, až budou moci spadnout a rozdrtit nás.
Srdce mi divoce bušilo. Rozhlížel jsem se, zkoumal trosky a každou chvíli očekával krvavou utrženou končetinu nebo spálené tělo.
"Jasone, tohle není pohřební výprava."
"Cože?"
"Nenajdeme tady moc rozeznatelných pozůstatků. Když na tělo spadne mrakodrap, tak zbytky prostě zmizí."
Při té představě jsem raději zavřel oči. Respirátor, nebo ne, stejně jsem dýchal pusou a stále měl pocit, že cítím spálené maso.
Howard přešel po ohořelé traverze tvořící most mezi dvěma hromadami cihel, svou hliníkovou vycházkovou hůl používal k udržení rovnováhy. S třesoucími se koleny jsem šel za ním. Když jsem dorazil na druhou stranu, traverza zasténala, praskla a kousek od Howarda se sesypala hromada cihel.
"Pozor!"
Mávnul holí a nepřítomně odpověděl: "Na to si časem zvykneš."
I přes izolační oblek bylo horko, po tváři mi v masce stékal pot a zamlžoval sklíčko brýlí. Jak jsme se blížili k centru nárazu, jednotlivé budovy přestávaly být v hromadách suti rozeznatelné. Jenom občas jsem rozpoznal zbytky dveří nebo omítnutých zdí. Na rozdrcené elektrododávce byla patrná ožehlá nálepka s nápisem Libanonský čestný student. Polknul jsem.
"Jak v tomhle bordelu něco najdeme, Howarde?"
Pokrčil rameny. "Cvik. Instinkt. Můj děda byl prospektor." Na chvíli se odmlčel. "Přišel jsi v tomhle o rodinu?" zabručel jeho hlas skrze respirátor.
"O celou. Máma. Indianopolis."
Zarazil se. "To je mi líto."
Pokrčil jsem rameny. "A ty?"
"Můj jediný žijící příbuzný byl strýc, který bydlel v Phoenixu."
"Takže jsme oba sirotci."
"To je v poslední době normální."
Sehnul se a podlezl pod zčernalým dřeveným trámem, zaraženým mezi dvěma hromadami trosek.
"Howarde, to nevypadá bezpečně!"
"Mám na tyhle věci čuch." Mávnul rukou kolem sebe a pak rozhrnul popel holí.
"Propáníčka."
Rozhodně to byl sráč od rozvědky. Každý pěšák s kouskem sebeúcty v těle by řekl: "Kurva!"
Ohnul se a za něco zatáhnul.
"Jasone, pojď sem a…"
Trosky podpírající jeden kus trámu se začaly pohybovat a Howardovi se na hlavu začala sypat jemná suť z rozdrcených cihel.
Trám zasténal.
"Howarde!" zařval jsem a vrhl se dopředu.
Bum.
Rozvířený prach zahalil okolí. Tam, kde ještě před chvílí stál Howard, ležela velká hromada spáleného dřeva.
"Howarde!"
Jedinou odpověď představovalo praskání ohně.

Howard se mi líbil. Byl stejně potrhlý jako Walter Lorenzen, a stejně upřímný.
Hrabal jsem a odhazoval na všechny strany prkna a omítku, až jsem našel botu, nohu a nakonec i zbytek Howarda.
Trám mu ležel přímo na hrudníku.
Oprášil jsem mu průzor masky.
"Howarde?"
Otevřel oči a zalapal po dechu.
"Propáníčka!"
Povrch trámu spálený na dřevěné uhlí se mi drobil pod rukama, ale na druhý pokus se mi ho podařilo nadzvednout a Howard se zpod něj mohl vyplazit.
Pustil jsem trám. Náraz zvedl do vzduchu další oblak popela. Otočil jsem se k Howardovi.
Stál a zíral na nějakou věc, kterou držel v rukavicích.
"Howarde, jsi v pohodě?"
"Naprosto. Děkuju ti, Jasone. Zachránil jsi mi život. A co je důležitější, zachránil jsi tohle."
"Co to je?"
"Nejsem si jistý. Ale je to cizí."
Zvednul zkroucený kovový kousek velikosti švestky, který byl tak horký, až mu propaloval protižárové rukavice.
"Ta namodralá barva je pro trup Projektilu charakteristická. Je to jako titan, ale obsahuje stopové prvky, které jsou v naší sluneční soustavě vzácné."
"Má smysl nechat se pro to zabít?"
Zamračil se.
"Ne. Ty střepiny jsou to jediné, co kdy najdeme."
Mávnul rukou a ukázal na ruiny kolem nás.
"Nemáme tušení, kde hledat něco většího. Zkoušeli jsme všechny možné třídící a detekční zařízení a metody."
Zatímco jsme se bavili, šli jsme dál.
Ukázal jsem na hromadu trosek. Vypadala… jinak. "Co támhle?"
Howard se otočil a zeptal se: "Proč?"
Pokrčil jsem rameny. "Netuším. Něco na tom je."
Howard taky pokrčil rameny a pak jsme hrabali.
O dvě minuty později jsem se toho dotknul. Vlasy se mi naježily.
"Howarde…" Prsty v tlusté rukavice se mi sevřely kolem něčeho zakrouceného. Zatáhnul jsem.
Podařilo se mi to vytrhnout. Odpotácel jsem se o krok zpět.
Držel jsem kus namodralého kovu velikosti talíře tak horkého, že mě pálil do prstů i přes rukavice.
Howard ke mně přiskočil od místa, kde hrabal sám, a věc mi vytrhl z rukou, mumlaje si přitom své oblíbené "Propáníčka, propáníčka."
Otočil fragment, aby si ho mohl prohlédnout ze všech stran. Konvexní strana byla spálená dočerna.
"Tohle je vnější povrch. Byl pokrytý keramikou, která se spálila třením při vstupu do atmosféry."
"Je to důležité?"
"Největší kus, jaký jsme kdy našli. Většina Projektilu se prostě vypaří."
Přejel prstem po okraji jedné strany fragmentu. Okraj byl kulatý, jako by z fragmentu někdo něco vykousnul, a měl stříbřitou barvu.
"Ale tohle, to je hlavní cena."
"Co?"
"Můj zasvěcený odhad - a armáda mě toleruje, protože mám dobré zasvěcené odhady - mi říká, že tohle je okraj raketové trysky."
"Takže?"
Zmáčknul tlačítko na příruční globální polohovací jednotce, která mu promptně odpověděla zapípáním.
Předpokládám, že si označoval místo, kde jsme ten poklad našli. Mávnutím ruky mi naznačil, ať se k němu otočím zády, otevřel mi batoh a strčil do něj fragment zabalený v izolačním obalu. Lehký batoh se stal náhle mnohem těžším. Už jsem pochopil, proč chtěl Howard pěšáka. Potřeboval nákladního osla.
, JPoloměr trysky je příliš malý, než aby mohla tvořit součást hlavního pohonného systému pro něco tak velkého. Je to manévrovací tryska. Prozatím byly mezi námi dva názory na to, jak mohou být Projektily tak přesné. Podle jednoho jsou to balistické střely, vystřel a zapomeň, jako kulky. Ale na vzdálenost pěti set milionů kilometrů to některým z nás připadalo nepravděpodobné. Tenhle kousek nám potvrzuje, že dělají korekce za letu."
"Jako dálkové ovládání?"
Zavrtěl hlavou.
"To teď někteří budou tvrdit. Ale ani radioastronomové, ani odposlech nezachytili žádné signály mířící k Projektilům. A opravdu jsme se snažili nějaké najít."
"Ty si myslíš co, Howarde?"
Zavřel batoh a pokračoval v prohrabávání se troskami.
"Řekni mi, co si myslíš ty, Jasone."
Profesoři. Sokratovská metoda. Začínal jsem si armády vážit. Tam vám prostě řekli, jak se co má.
Posunul jsem si helmu a přes ochranný oblek jsem se poškrábal na zátylku.
"Netuším. Já měl problémy trefit cíl na střelnici na sotva pět set metrů, takže si nedovedu představit, jak bych to dokázal na pět set milionů kilometrů. Podle mě musí být Projektily naváděný. Ale já bych to dálkovým ovládáním

nedělal. Kdysi jsem měl autíčko ovládané rádiem. A pokaždé, když si soused otevřel na dálku dveře garáže, tak mi autíčko začalo zatáčet doleva."
Howard překročil spadlý sloup veřejného osvětlení.
"Velké mozky myslí podobně. Proč by cizáci riskovali používám signálů, které můžeme rušit?"
No, tak jak si teda Howard myslel, že ty krámy řídí? Otřásl jsem se a zeptal se: "Piloti?"
"Kamikadze," přikývnul.
Znovu jsem se otřásl.
"Takže hledáme cizácká těla?"
"Pravděpodobnost, že nějaká po nárazu najdeme, je neuvěřitelně malá. Ale z jejich těl bychom se mohli naučit dost, aby to stačilo na zvrácení průběhu války."
"Jako třeba zjistit, proč nás nenávidí natolik, že nás chtějí vyhubit."
Odhrnul hromadu rozbitých cihel holí.
"Nenávidí? Nedá se říct, že bychom nenáviděli virus AIDS. Ale vyhubili jsme ho, protože nás zabíjel. Možná vysílání telenovel z minulého století způsobuje problémy jejich mladým."
Dalších šest hodin jsem sebou trhnul pokaždé, když Howard někde zaryl svou holí. Neustále jsem čekal, že uvidím spálené tělo emzáka. Naštěstí už nás nepotkaly další závaly. Na druhou stranu jsme ale neudělali žádný další objev, který by vyvolal Howardovo "Propáníčka", i když jsme dali dohromady dost šrotu, abychom z něj mohli postavit auto.
Při každém kroku to v batohu skřípalo a cvakalo.
Když jsme se vrátili do tábora špiónů, začínal soumrak. Howard si ve své masce pohvizdoval, spokojený s celodenním lupem. No, on na zádech netáhl rozebraný nákladák.
V přívěsu mi pomohl sundat batoh a přitom se zeptal: "Jasone, proč jsi kopal tam, kde jsi kopal? Tam, kde jsme našli ten velký kus?"
"Připadalo mi to jako to správné místo," pokrčil jsem rameny.
"Velmi dobře."
Svlékli jsme si ochranné obleky, pokryté tlustou vrstvou sazí. Howard se zachytil jednou nohou v nohavici, a zatímco poskakoval sem a tam a snažil se získat rovnováhu, zeptal se mě: "Jsi v základním výcviku, že?"
Přikývnul jsem.
Chvíli zíral na plný batoh na podlaze, než položil další otázku: "Máš už určenou pozici, až doděláš výcvik?"
"Pokud ho dodělám. Jsem tak trochu průserář."
Než mě špióni předali zpátky třetí četě, už bylo po večeři. Zbytek civilistů pomalu odcházel s posledními krabicemi C-Ration.
"Cos dělal, Jasone?" zeptal se mě Walter.
"Nic zajímavého," zabručel jsem. Než mě Howard propustil, strávil jsem nějakou dobu s majorem vojenské policie, který mě donutil podepsat tři různé kopie papíru tvrdícího, že o existenci Howarda a jeho jednotky nikdy nikomu nic neřeknu. Sakra, i po důkladnějším prostudování jsem si vůbec nebyl jistý, jestli můžu někomu říct o existenci Pittsburghu. Nebo se přiznat, že existuju já sám.
Walter mi schoval C-Ration se slaninou a vejci, a dokonce i plastovou flašku koly. Okamžitě se mi začaly sbíhat sliny, dokonce i při představě, že budu jíst šedesát let starou vojenskou konzervu.
Záda mě bolela z tahání Hibblových suvenýrů a obličej jsem měl popálený žárem na místech, kde maska nechránila úplně. Jedl jsem vsedě, opřený o kolo nákladáku.
Ten den mi Howard Hibble ukázal, že lidstvo se ještě nevzdalo. Pokud vydržím, možná s tím já a armáda budeme ještě moct něco udělat.
OSM
Když nás konvoj přivezl zpátky z Pittsburghu, dal nám velitel praporu den volna. Většina lidí spala. Já šel do denní místnosti a objevil tam knihy. Ne elektronické na čipech, ale pravé, papírové.
Každá rota měla svou denní místnost, kde mohli vojáci trávit volný čas. Který samozřejmě normálně v základním výcviku vůbec nemají. Řekl bych, že armáda tomu říkala denní místnost, protože každá hodina tam člověku připadala jako den.
V místnosti byl stolní fotbálek s jedním plastovým mužíčkem ulomeným, tác včerejších sušenek z jídelny, kafe a pradávný oranžový nábytek potažený kůží zvířat, která vyhynula tak dávno, že jsem o nich nikdy ani neslyšel. Fakt. Přečetl jsem si štítky na spodní straně. "Naugahyde."
Podél zdí byly police plné knih, úplně jako ve starých knihovnách. Samozřejmě že výběr nebyl moc podobný nejstahovanějším knížkám podle New York Times. Byly tam zažloutlé polní příručky o všem od první pomoci po nekonečně populární FM-22-5 Výcvik a ceremonie. Lepší bylo Umění války od Sun Tzu a Křížová výprava v Evropě od generála Eisenhowera. Na policích byly uloženy historie tažení Napoleona, Roberta E. Leeho a Alexandra Velikého, včetně barevných map připomínajících velkoplošný displej, kterých se ale dalo dotknout.
Knihy nejsou jako paměťové čipy. Když je máte v rukou, cítíte je a uvědomujete si jejich stáří.
Některé měly vlastní život. Uvnitř jedné bylo rukou vepsáno: "Da Nang, Vietnam, 2. května 1966, vojákovi v základní službě, který už nebude muset válku studovat." V jiné stálo: "Kapitánu A. R. Johnsovi, zabit v Normandii ve Francii, 9. června 1944." Nestálo tam, jestli má rodinu. Mohl být klidně tak jako já sirotek. Ale navždy bude mít svou jednotku. První pěchotní divizi.
Hltal jsem knihy polici po polici a do kasáren jsem se vrátil těsně před večerkou. Přesvědčil jsem se, že mě knížky vzaly tolik, protože jsem po nudném bahně základního výcviku toužil po intelektuální stimulaci. Alternativou by bylo přiznat si, že se Ord a soudce Marsh nemýlili a opravdu ve mně viděli vhodný materiál pro armádu. Ta myšlenka byla ale příliš

úchylná a nesmyslná, než abych o ní mohl vážně uvažovat. Vzal jsem si s sebou Bentonův Čínsko-indický konflikt: Zimní tažení 2022 a prolistovával jsem ho, zatímco jsem volnou rukou čistil Ordovým kartáčkem záchody.
Následující noci pro mě představovaly ukradené chvilky pro čtení knih z knihovny denní místnosti. Dny jsem trávil v lesích s ostatními, učením se taktiky malých jednotek.
Mému novému reformovanému já se taktika malých jednotek zamlouvala. Víte, jeden voják s puškou je prostě sériový zabiják s loveckou licencí.
Ale družstvo dvanácti dokáže svou bojovou sílu zmnohonásobit, pokud je dobře koordinované a vyzbrojené. Mise je splněná úspěšně a míň pěšáků se vrací domů v plastových pytlích.
Naši instruktoři nám říkali věci jako: "Dnes se seznámíte se schopností posílení palebné síly těžkých zbraní, jejichž používání je integrální součástí taktiky pěchotní čety."
Jinými slovy, proč je kulomet dobrý nápad, i když ho musí nosit dva vojáci.
Náš výcvik teď zahrnoval víc polních manévrů a seznamování se se speciálními zbraněmi. Střílení z kulometu M-60 model 2017 byla ještě větší sranda než tahat skoro dvacet kilo toho krámu lesem. Nabíječ to má horší, protože náboje pro kulomet jsou těžké jako prase. Po zbytek taktického výcviku jsem tahal kulomet. Moje snaha nabídnout tu zábavu i ostatním byla zbytečná, jako bych mluvil s hluchými. Duch jednotky měl své meze. Takže jsem zavřel hubu a zvykl si na to.
Po pár týdnech mi během oběda Walter zašeptal: "Jeden z chlapů říkal, že jsi v pohodě, Jasone."
Jedli jsme v poli, vsedě v hromadách opadaného listí, zády opření o mrtvé stromy, zahaleni nikdy nekončícím šerem panujícím nad Pensylvánií - a zbytkem Země. Stratosférický prach stále byl na svém místě.
Podle kalendáře bylo léto, ale počasí bylo spíš jako za suché zimy. Chyběla mi zeleň živých listů.
Vymačkal jsem si hnědou břečku z plastového pytlíku do pusy a spolknul ji. Poněkud méně pradávným nástupcem C-Rations byly potravinové dávky MRE , což byla zkratka z anglického označení Pokrmy připravené k jídlu. Tři lži za cenu jedné.
"Já vím, že jsem v pohodě, Waltere," odpověděl jsem.
"Ale to je poprvé, co slyším, že to řekl i někdo jiný. Podle mě je to dobré znamení."
Měl jsem stejný názor. Ale ať to bylo dobré či zlé znamení, svět jako celek šel od špatného k ještě horšímu.
Trh s akciemi, jehož křivka byla od zahájení války rovná jako EKG mrtvého, nejevil snahu nějak se vzpamatovat, takže lidé na odpočinku, jako mí krátkodobí pěstouni Ryanovi, nemohli dál žít ze svých investic. Vojenská služba zmaximalizovala počet přijímaných rekrutů. Existuje ale jen omezený počet děr, které mohou vojáci vyhrabávat, aby je pak mohli zase zasypávat.
Přes všechno nadávání jsme si jedli docela dobře a nepřátelské snahy značně omezily počet úst, které muselo lidstvo nakrmit. Civilní čerstvé potraviny byly na příděl, ceny v supermarketech neuvěřitelně vysoké a existoval živý černý trh s věcmi, jako jsou jablka a káva. Dokonce i na místech, která neutrpěla tolik jako Pittsburgh.
Vypadalo to, že můj kulomet se bude po ukončení výcviku používat hlavně při rozhánění nepokojů kvůli jídlu. M-60 model 2017 byla bouchačka z vietnamské éry, obalená postafghánským neoplastem. Ale vzbouřený dav dokázala během chvilky změnit na několik kontejnerů střev. Stisknutí spouště ani nevyžadovalo moc přemýšlení.
Předpokládal jsem, že výcvik skončím za dva týdny. Každému z nás dali balík starodávných papírových pohlednic s otiskem pěchotního erbu. Ohlášení o slavnostním ukončení výcviku, které jsme měli rozeslat svým milovaným. Hned po ceremonii se v jídelně podává občerstvení. Mezi delikatesy možná bude patřit lima se Šunkou a všichni rodiče budou muset přelézt po opičí dráze, aby mohli ochutnat.
Nejdřív jsem brečel, protože jsem žádné milované neměl. Pak jsem se na to vykašlal a poslal pohlednici Druwanu Parkerovi. Znal jsem ho jenom jediný den, než si stačil zlomit nohu, ale teď byl jako můj nejbližší příbuzný. Jednu jsem z legrace poslal Metzgerovi. Stal se z něj kapitán, při poletování mezi Zemí a Měsícem odrazil dva Projektily. Jeho usmívající se tvář a hruď posetá medailemi se dostala na domovskou stránku časopisu People. Třetí oznámení jsem poslal soudci Marchovi. Říkal jsem si, že snad bude mít dědek čas usmát se, než se vrátí k vrážení delikventů do želez.
Kulometčík s M-60 - stal se ze mě docela ostrostřelec - je specialista čtvrté třídy. Po základním výcviku mě přeřadí k bojové jednotce.
Dokonce možná budu bydlet na ubytovně s jedním spolubydlícím, dveřmi, topením a vlastním záchodem. Po základním výcviku mi to připadalo jako povýšení na náčelníka generálního štábu.
Před pár měsíci jsem byl sirotek bez domova, na kterého čekalo vězení. Dnes jsem dostával výplatu, kterou jsem ani neměl čas utratit, a učil se o věcech, o jejichž existenci jsem neměl ani tušení. Měl jsem tři teplá jídla denně a postel a patřil jsem k velké rodině, armádě Spojených států.
Život byl fajn.
Aspoň jsem si to myslel.
DEVĚT
Poslední den aktivního výcviku jsme vůbec na granátové střelnici neměli být. Ale stejně jsme tam postávali, zatímco k nám Ord měl přednášku. Za ním byl v zemi vyhrabaný zákop, vedoucí cik-cak k linii čtyř jam obehnaných pytli s pískem.
Brzy se těmi zákopy dostaneme až k těm pytlům s pískem, odkud si každý hodíme ostrý granát. Deset metrů od pozice stály roztříštěné oškubané kmeny stromů. Granát se po výbuchu změní na čtyři sta kovových střepin. Kdyby poničené stromy nedokázaly dostatečně upozornit na to, že bude granát ostrý, tak jako další připomínka za námi postávaly ambulance obklopené zdravotníky.
Dali by mi zdravotníci kyslík, kdybych jim řekl, že nemůžu dýchat? Všichni rekruti z toho byli nervózní, ale pro mě to bylo ještě horší. Pořád jsem před sebou viděl nehet Arnolda Rudawitze, potrhaný rachejtlí a visící ze zkrvaveného

prstu, kymácející se, jak Arnold s řevem běžel za svou mámou, která zrovna pekla kuře na oslavu čtvrtého července.
Obyčejně základní výcvik vyvrcholí hrou na válku v lese trvající pár dnů, při které se spí ve stanech a zákopech a jí se jenom zásoby nesené na zádech. Něco jako doktorát z plazení se v hlíně.
Ale jednou z požadovaných částí základního výcviku je hození ostrého granátu. My si ho zatím nehodili. Armáda měla poslat ostré granáty do Indiantown Gap už dávno. Dvanáct týdnů se předpokládalo, že granáty přijdou každou chvíli, stejně jako ruské uhlí, které dorazilo pozdě, a tenisky na běhání, které nedorazily nikdy.
Takže finální polní cvičení jsme už měli za sebou a zbýval nám nějak zabít poslední den. Sakra, nemůžu uvěřit, že jsem to napsal takhle.
Všichni měli helmy. Kromě výcvikových instruktorů pochopitelně. Pobíhali kolem ve svých kloboučcích, jako by snad plstěný Smokey Bear dokázal granát se špatnou pojistkou zastrašit. Odtahali bedny s granáty obalené provazy na palebné stanoviště a pak se vrátili.
"Minulý turnus prý jeden chlap dostal granát, který explodoval okamžitě," zašeptal Walter. "Měl štěstí. Jenom mu to utrhlo ruku."
"Pojistky jsou prý tak staré," poznamenal někdo za námi, "že je dost běžný, že granát jebne dřív."
Opět jsem před sebou uviděl Rudawitzův prst a srdce mi začalo zběsile mlátit o žebra.
Vedle jsem cítil teplé Walterovo rameno. Ačkoli byl potrhlý, tak nějak jsem si zvykl na něj spoléhat. Vždycky byl tam a já věděl, na co zrovna myslí, tak jako jsem to dokázal s Metzgerem. Řekl bych, že pro lidi vyrůstající se sourozenci je něco takového normální. Pro mě to bylo něco úžasného.
Instruktor nám ukázal, jak se hází granát. Ve vršku granátu je úderník, který drží páčka podél těla granátu. Páčkou vede drát pojistky. Je třeba zatáhnout za pojistku a přitom pořád palcem svírat páčku. Když granát pustíte, páčka odletí, úderník udeří a aktivuje detonátor. O čtyři sekundy později detonátor přivede k výbuchu hlavní nálož. Kolem nálože je namotaný drát, který výbuch společně s tvarovaným pláštěm roztrhá na kusy a rozmete po okolí. Granát dokáže rozervat cokoli do vzdálenosti pěti metrů a střepiny letí mnohem dál.
Začal se mi rozmazávat pohled. Viděl jsem krev a utrhané nehty.
V základním výcviku jsem udělal několik strašidelných věcí, které pro mě byly naprosto nové. Ale ostrý granát jsem prostě nedokázal hodit. Jenže jsem to musel udělat, jinak výcvik nedokončím.
"Jasone? Třeseš se. Jsi v pohodě?"
"Jo."
Ještě tak minutu a pak se hrůzou pozvracím.
Walter se otřásl a tiše řekl: "Vím, jak se cítíš. Zrovna teď by bylo fakt fajn mít trochu Prozaeu."
Jo. Strčil jsem ruku do kapsy kalhot a nahmatal tablety, které jsem tam měl od prvního dne výcviku. Pořád jsem měl své dvě tabletky Prozaeu II. Nesčetné praní kalhot a plazení se vším možným jim dalo zabrat, ale uvnitř plastového obalu stále čekala mocná aktivní látka porušující předpisy proti drogám.
Ruce se mi třásly. Pustil bych si ten zkurvený granát rovnou na nohy. Pokud by se mi ruce přestaly třást aspoň na dvacet minut, byl bych v pohodě. V klidu bych nakráčel zákopy až k pozici, šoupnul granát ven a odpochodoval do kasáren vykartáčovat si vycházkovou uniformu na slavnostní ukončení.
Instruktor pokračoval v předvádění, držel granát v jedné ruce a palcem tisknul páčku, jako by na tom záležel jeho život. Vlastně záležel.
Prostrčil prst druhé ruky kroužkem připevněným k drátu pojistky.
"Špatné pojistky jsou velmi vzácné," řekl. "Nejčastějším problémem je, že rekrut granát upustí. Nedělejte to."
To se mu snadno řeklo. Opravdu jsem se pomalu ani nedokázal nadechnout. Instruktor škubnul za kroužek.
Zatímco se na něj soustřeďovala pozornost všech ostatních, strhnul jsem plastový obal z tablet a přejel si rukou po ústech. Spolknul jsem oba Prozacy na sucho.
Instruktor hodil. Všichni jsme zaklekli a skryli se, zatímco instruktor zapadnul za pytle s pískem.
Nic se nestalo.
No teda, nestalo se nic po čtyři nejdelší sekundy, jaké jsem kdy zažil.
Bum!
Na nás v přední části zákopu začala seshora padat hlína.
Instruktor se postavil a oprášil si maskáče.
Usmál jsem se, protože se mi tělem začalo šířit šimrání Prozacu.
První rekrut v řadě vstoupil na házecí stanoviště, s poddůstojníkem stojícím mu těsně po boku. Instruktor vybalil granát z papírového obalu, upřeně se podíval rekrutovi do očí, znovu mu všechno zopakoval a pak mu podal granát.
"Pozor, granát!" zařval někdo za námi, a tak jsme se zase skryli v zákopu.
Cítil jsem, že už se mi zase dýchá dobře. Walter klečící vedle mě byl ale celý ztuhlý.
"Klídek," zašeptal jsem.
"Jasně."
Bum! Další déšť hlíny. Vzhlédli jsme a sledovali, jak rekrut a instruktor vstávají a oprašují se.
Podle standardní procedury výcvikový poddůstojník strhne házejícího k zemi, jakmile granát opustí rekrutovu ruku, a schová ho za pytli s pískem. Lidi mají tendenci sledovat, jak granát letí k cíli. Nikdo neví proč vlastně, jelikož za vzdálenost nebo přesnost se žádné body nedávají.
Takže pokud nemá házející tu smůlu, že dostane granát se špatnou pojistkou, nebo není tak blbý, že si pustí granát pod nohy, místo aby ho přehodil aspoň kousek za pytle s pískem, nemůže se nikomu nic stát. I staropanenská teta Marie by ho dokázala hodit dost daleko.
Přesunuli jsme se blíž k pozici.

Nedalo se říct, že bych se zrovna usmíval, ale jak Prozac II zabral, cítil jsem, že to dokážu. Instruktor a rekrut přímo přede mnou zalezli na pozici. Ohlédl jsem se přes rameno na Waltera klečícího pět metrů ode mě. Oči měl rozšířené strachem. Ukázal jsem mu palcem gesto "neboj, všechno bude OK", takže se pokusil o úsměv.
Prozac, nebo ne, stejně mi srdce divoce bušilo. Výcvikový seržant druhé čety mě popadl za loket.
"Jste na řadě, Wandere."
Poslední házející prošel kolem mě, rozesmátý od ucha k uchu, a snažil se polykáním zbavit zvonění v uších.
Za pár sekund budu na jeho místě já.
Zalezli jsme k pytlům s pískem. Cítil jsem Walterovu přítomnost pět metrů za mnou v zákopu, přesně na místě, kde jsem před chvílí čekal já.
Chtěl jsem se ohlédnout, ale seržant mě popadl za rameno a zadíval se mi do očí.
"Wandere? Poslouchejte!"
"Ano, výcvikový seržante."
Procházel procedurou a něco blábolil. Kdyby se něco stalo Walterovi, bylo by to, jako bych zase přišel o mámu. Walter byl můj malý bráška.
"Je to jasné?"
Přikývnul jsem a ucítil, jak se mi v pravé ruce objevilo něco těžkého. I s Prozacem v krvi jsem se otřásl.
Bude to v pohodě. Co bude v pohodě? Nevěděl jsem a nestaral jsem se o to. Prostě jsem s tím už chtěl skončit.
"Hoďte to! Wandere!"
Podíval jsem se na svou ruku. Granát tam pořád byl, ale vypadal jinak. Jasně jsem viděl kladívko roznětky. Ale páčka nikde nebyla. Proletěla vzduchem a s cinknutím se zarazila o pytel s pískem. Vytáhnul jsem pojistku a povolil páčku a granát tam pořád byl. Zajímavé.
"Kurva!"
Seržant mě popadl za zápěstí a granát mi z povolených prstů vypadnul.
Neletěl. Vypadnul.
Mně k nohám. Dopadl do hlíny. Z jeho vršku ucházel bílý dým. Pojistka je odpálená.
Pustil jsem si granát pod nohy, přímo do krytu z pytlů s pískem. Za čtyři sekundy umřu.
Seržant do mě narazil a objal mě rukama, jako bychom hráli americký fotbal. Pytle s pískem mi narazily zezadu do stehen a pak jsme se přes pytle převalili ven, ven z palebné pozice.
Hlavou mi proletěly dvě myšlenky. Takže tohle se stane, když rekrut pustí granát. Instruktor ho prostě vyhodí za pytle s pískem a skočí za ním. Dokud je mezi granátem a lidmi bariéra z pytlů, nic se nestane. Budu žít.
Druhá myšlenka se týkala Waltera, který běžel ke mně a řval: "Jasone!"
Chlápek v řadě za ním se ho pokusil chytit, ale popadnul jenom prázdný vzduch.
Walter skočil s rukama nataženýma jako Superman.
Viděl jsem jeho oči, plné strachu a pýchy, když tělem dopadnul na granát.
Pak už jsme s instruktorem přeletěli přes zeď a já viděl jenom siluetu svých bot na pozadí šedé oblohy.
Zády jsem narazil do hlíny a seržant mi vrazil rameno do hrudníku, čímž mi vyrazil dech. Zahlédnul jsem hvězdičky.
DESET
Vzduch mi z plic vyletěl jako vybuchující granát. Ležel jsem na zemi ochromený a pokoušel se nadechnout. Granát musel být nefunkční, díky Bohu.
Plesk. Plesk. Plesk. K zemi padal oblak hlíny. Jeden kousek mě zasáhl do břicha. Granát byl funkční. Granát vybuchnul.
Seržant ležel na mně a byl tak těžký, že mi jeho bušící srdce naráželo do žeber.
Hlína, která mi ležela na obličeji, byla teplá. Setřel jsem ji a podíval se na svou ruku. Byla rudá. Maso.
Zkusil jsem zařvat, ale chyběl mi na to dech. Stejně jsem nic neslyšel. Prasklé bubínky?
Na obloze se objevila silueta. Klobouk Smokey Bear. Seržant od čtvrté čety přeskočil pytle s pískem k nám.
"Bože. Kurva."
Slyšel jsem ho, jako bych měl hlavu omotanou polštářem.
"Zdravotník!" zařval. "Ať sem maže, kurva, zdravotník!"
Walter! Shodil jsem ze sebe instruktora, posadil se a přetočil se na kolena. Na druhé straně pytlů s pískem vykukovaly další hlavy. Vyškrábal jsem se na nohy, naklonil se přes pytle a podíval se na pozici.
Kolem kolen lidí klečících vedle Waltera kroužila oblaka dýmu. Walter ležel obličejem k zemi tak, jak dopadnul, ruce stále roztáhnuté. Dotýkal se tváří hlíny a oči měl otevřené. Vypadal v pohodě, i když mu brýle spadly z nosu, přestože je měl k hlavě připevněné gumovou páskou.
Jenomže od pasu dolů… nebyl.
Nebyl. Jenom hlava a tělo, jako figurka vojáčka vyhozená do smetí.
Někdo začal ječet, hlasitě a pořád.
Byl jsem to já.
JEDENÁCT
Zdravotník si klekl vedle mě a přitlačil mě zpátky k pytlům.
"Klid, chlape! Seš v pořádku!"
Prohlédnul mě. Někdo jiný zkoumal výcvikového seržanta, který mě vyhodil z palebné pozice a nejspíš mi tak zachránil život. Ale ne Walterovi.
"Nejsem! Walter je mrtvý!" vzlykal jsem.
"Tenhle je v pořádku?" ozval se hlas odněkud za zdravotníkem.
Ord se předklonil, ruce položené na kolenou.

"Jo, seržo. Šok, krvácí z nosu a uší, možná přišel o bubínek. To druhý děcko jste viděl…"
Zdravotník se zarazil a otočil se k Ordovi.
"Seržo? Tenhle na něčem jede."
Ord ztuhnul.
"Cože?"
"Podívejte se na jeho zorničky."
"Je jenom rozrušený."
"Ne, seržo. Možná jenom Prozac II. Ale na něčem jede."
"Měl jsem strach. Myslel jsem si, že to nedokážu. Byly to jen dvě tabletky, které mi náhodou zůstaly."
Ord mě popadl za rameno a silně stiskl. Nevím, jestli proto, že zuřil, nebo jestli se mě snažil donutit zavřít hubu. Zmlknul jsem.
"Znáte předpisy, seržo," řekl zdravotník. "Tohle budu muset nahlásit."
Ord si založil ruce na hrudi. Za ním bylo vidět, jak chlapi nakládají něco do pytle. Waltera.
Nemohl jsem dýchat. Zdravotník mě držel za obličej a otočil mě tak, abych se mu díval do očí.
"Vzal sis Prozac? Tak před hodinou nebo dřív? Nic víc?"
Přikývnul jsem.
Vyhrnul mi rukáv. Ucítil jsem alkohol a pak jehlu, která mě štípla do předloktí.
"Tohle tě uklidní, chlape."
"Díky."
"Později mi děkovat nebudeš."
Všechno kolem se nějak rozmazalo.
Další věc, kterou si pamatuju, byl strop ošetřovny. Nabílená prkna a žárovky bez stínítek. Vedle mě visel plastový sáček s infuzí, plný nějaké čiré tekutiny, připojený hadičkou k mému předloktí. Ležel jsem v místnosti stejně bílé, jako byl její strop, obklopený půltuctem prázdných postelí.
Skla dvojitých dveří na konci místnosti byly pokryté jinovatkou. Byly přes ně vidět dvě stojící šedivé siluety.
"Měl jsi ho vylít už před několika týdny, Arte!"
Ten, kdo mluvil, měl z profilu stejně hranatou čelist jako kapitán Jacowitz.
"Je chytrý, pane. Už se do toho dostával."
Ord.
"Byla to nehoda, která jen čekala na příležitost vybuchnout!"
"Pane, všichni jsou potenciální nehoda. Naší prací je udělat z nich vojáky, ne je vylít."
"A Lorenzen? Jaký voják z něj teď bude?"
Siluety se nehýbaly.
"Máte pravdu, pane. Byla to má zodpovědnost, ne rekrutova."
"Ale hovno, Arte! Jsi příliš dobrý voják, než abys přišel o kariéru jen proto, že feťák neposlechl rozkazy. S tvým věkem a záznamem jsi měl už dávno sedět za stolem divizního seržanta."
"Dávám přednost polnímu nasazení, pane."
"No, já dávám přednost dávání viny tomu, kdo si ji zaslouží. A to ty nejsi. I když jsi to posral. Postup znáš. Dostane administrativní trest, nebo soud. Víš, že se snažím být otevřený. Ale jestli si vybere administrativní trest, mám sto chutí dotáhnout to do maxima. Což je ale pořád lepší než to, co by ho čekalo u válečného soudu."
"Pane, soud by vyžadoval předložení důkazů…"
"Důkazů? Sám řekl zdravotníkovi, že je zfetovaný!"
Další ticho.
"Nikdy bych nečekal, že ze všech lidí v armádě zrovna vy budete mít problém pochopit rozkaz, seržante. Jakmile vás bude schopný vnímat, tak mu vysvětlete, jaké má možnosti."
Sledoval jsem, jak mi do žil odkapává infuze.
"Ano, pane," odpověděl Ord.
Klapání bot zmizelo někde v dáli v chodbě a u omrzlého skla zůstala jenom jedna silueta. Ord sklonil hlavu, sundal si klobouk a chvíli to vypadalo, že se do něj kouká, než hlasitě vzdychl.
Cítil jsem, jak se zase vznáším. Usmál jsem se. Muselo se mi to zdát. Možná bych i věřil, že je to opravdové, ale Jacowitz řekl, že to Ord posral, a to není možné.
Z ošetřovny mě propustili o dva dny později. Když jsem došel do kasáren, bylo tam ticho jako v hrobě. Stočené matrace ležely na holých kovových postelích. Na podlaze čekala hromada cestovních pytlů, až je někdo odnese. Dnes měla třetí četa slavnostní ukončení výcviku. Jak jsem šel k Ordově kanceláři, rozléhalo se klapání mých bot prázdnou chodbou.
Viděl jsem ho skrze otevřené dveře. Seděl za stolem a psal perem na kus papíru.
Polknul jsem a pak jsem zaklepal.
"Vstupte!"
"Rekrut Wander se hlásí, výcvikový seržante."
Vzhlédnul a odložil pero.
"Cítíte se dobře?"
"Podle doktora dostatečně dobře, výcvikový seržante."
Přikývnul.
"Wandere, byly vám rozkazy týkající se drog nějak nejasné?"

Přečetl jsem text na papíře vzhůru nohama. Ze čtení Ordových papírů se začínalo stávat pravidlo. Ordův dopis byl určený paní Lillian Lorenzenové. "Váš syn byl dobrý mladý muž a výborný voják," začínal dopis. Dál se Ord nedostal. V odpadkovém koši ležely tři zmačkané papírové koule.
Do očí mi vyhrkly slzy. Polknul jsem.
"Byly mi jasné, výcvikový seržante. Udělal jsem hroznou chybu. Ale byla to moje chyba, ne někoho jiného."
Znovu přikývnul.
"Ať už souhlasím, nebo ne, máte teď dvě možnosti. Můžete se rozhodnout pro válečný soud, který bude řešit vaše provinění, nebo si vybrat administrativní trest. To první znamená, že vás bude bránit vojenský právník před porotou. Můžete si vybrat, jestli bude porota z poddůstojníků, nebo důstojníků. Většina vojáků si vybírá důstojníky. Říká se, že poddůstojníci jsou tvrdé svině."
"To snad ne, výcvikový seržante."
Málem se usmál.
"Druhá možnost je administrativní trest určený vaším velícím důstojníkem. Pokud vás v tom vymáchá, nemáte se kde odvolat. Ale obecně se říká, že administrativní trest je lepší, protože stačí přesvědčit jednoho chlapa, který vás zná, ne hromadu cizích.
"Ten velící důstojník by byl kapitán Jacowitz?"
Pokud se mi hovor u dveří ošetřovny nezdál, tak šance na získání Jacowitzových sympatií byla velmi nízká.
"Je pravda, že kapitán Jacowitz se přesně drží předpisů…"
Šlo o mou budoucnost. Neměl jsem čas na diplomacii.
"Drží? Chlapi říkají, že si každý ráno vrazí jednu kopii do zadku, aby měl strnulejší postoj!"
Ord sklopil pohled, zakryl si ústa, zakašlal a až pak řekl: "Ať už je to, jak chce, kapitán Jacowitz je férový chlap. Pochází ze slavné linie vojáků. Sloužil jsem s generálem Jacowitzem v druhé afghánské válce."
Kapitán Jacowitz byl ten samý, který nám držel kázání o tom, že nesmíme týrat zajatce, i když lidská rasa měla asi stejné šance získat zajatce jako já letět na Měsíc. Předhodit se všanc Jacowitzovu nepravděpodobnému slitování, nebo válečný soud. Mizivá šance, nebo nulová šance.
"Co nejhoršího můžu dostat?"
"Nejhoršího? Nějakou dobu ve vězení, nejspíš méně než rok, a propuštění beze cti."
"Odsedět si to dokážu. Hlavně chci zůstat."
Zamračil se a odpověděl: "Spíš je pravděpodobnější druhá varianta, Wandere."
Srdce mi pokleslo. Ord měl pravdu. Slyšel jsem, jak Jacowitz před ošetřovnou říká, že mě vykopne.
"Chci zůstat. Musím zůstat."
Zakryl dopis rukou. "Synu, tuhle možnost zřejmě mít nebudeš."
"Walter bylo to jediné, co jsem na světě měl, výcvikový seržante. Teď už mi zbývá jen armáda."
Dokud jsem to ze sebe nevysypal, neuvědomil jsem si, jak moc pro mě začali Walter a armáda znamenat. Ale řekl jsem pravdu. Pokud mě Jacowitz nezachrání, budu to riskovat.
"Chci válečný soud."
Ord zaťukal prsty do stolu a nahlédnul do dopisu, který zakrýval dlaní. Zavrtěl hlavou a podíval se mi do očí.
"Synu, jestli si vybereš soud, poletíš. Už jsem jich viděl dost, abych si tím mohl být jistý."
V krku se mi udělal knedlík. Mrkáním jsem se snažil zahnat slzy, které mi vyhrkly do očí. Jedna se stejně dostala z oka ven a stékala mi po tváři. Ord mi položil ruku na rameno.
"Dostaneš se přes to, synu. My všichni."
Zadíval jsem se na Ordův dopis. Walter se přes to nedostane. Stejně tak jsem se mohl na armádu vykašlat. Jít Ordovi z cesty, pryč z toho bordelu, do kterého jsem zapadnul.
"Kdybych se rozhodl pro propuštění beze cti, nechal by mě Jacowitz přeskočit administrativní slyšení a vynechat vězení?"
"Nejspíš. Ale…"
Takže to bylo ono. Pryč. Nechat se propustit a pak to risknout se soudcem Marchem a vězením nebo civilním životem.
"Tak fajn. Řekněte kapitánovi, že chci propuštění beze cti."
"Nebo… ukončení výcviku je za dvě hodiny. Mohl bys svůj případ předložit kapitánovi. Nemáš co ztratit."
Zavrtěl jsem hlavou a ucítil šňůrku kolem krku.
"Chce výcvikový seržant zpět svůj kartáček?" zeptal jsem se. V civilním životě ho nebudu potřebovat. Zvednul jsem ruce, abych si ho sundal.
Ord si odkašlal.
"Většinou ho chci zpět až po ukončení výcviku. Nikdo, komu jsem ho předtím dal… předčasně neskončil. Možná to bylo na začátku přece jenom tvé pravé já. Srandista bez páteře."
Ten hajzl. Právě když jsem si začal myslet, že mu na mně záleží, tak mě skopnul ze schodů. Vrazil jsem si kartáček zpátky do blůzy. Rozumné by bylo odejít. Začal jsem zrychleně dýchat. Ord mě tak rozzuřil, že už mi bylo fuk, co je rozumné. Neusmál se, ale měl jsem pocit, že neznatelně přikývnul.
"Tak dobře, sakra! Chcete páteř? Odvahu? Jacowitz se mě nezbaví bez boje. Chci slyšení a chci ho hned!"

DVANÁCT

Seděl jsem na kovové pružině své postele a kartáčoval si vycházkovou uniformu. Pak jsem vstal, oblékl se a zamířil k rotnímu velení, vstříc svému osudu.
Za okny vnější kanceláře kapitána Jacowitze vypadalo léto v Indiantown Gap stejně temně a pochmurně jako moje budoucnost. Za šedým kovovým stolem seděl pobočník a tupě zíral na obrazovku, zatímco namlouval do čipů hlášení.

Před stolem byly prázdné židle, ale místo abych si sednul, opřel jsem se o stěnu, abych si nepomačkal uniformu. Přeleštil jsem si přezku na botě o nohavici. Urovnal jsem si límec. Ne snad že bych to začal žrát jako kapitán. Ale šlo o to, že teď měl v rukou můj život a ani sebevětší snaha o zlepšení vzhledu nemohla být zbytečná. Na oknech byla námraza, ale stejně jsem si už za tu chvíli stačil propotit blůzu.
Přečetl jsem si něco o administrativním trestu. Bylo to víceméně tak, jak říkal Ord. Obžalovaný se vydal na milost a nemilost svému veliteli, místo aby riskoval takzvanou ochranu vojenského soudnictví.
Podle teorie byla větší šance přesvědčit jednoho chlapa, který vás znal, než hromadu zatvrzelých důstojníků. Problém s administrativním trestem ale byl v tom, že pokud vás velitel chtěl potopit, neexistoval žádný nejvyšší soud, který by vás z toho mohl vytáhnout.
Jacowitz mě mohl beze cti vyhodit, nařídit vězení, nebo dokonce obojí, ale taky mi mohl dát pár služeb navíc, nebo dokonce jenom vynadat. Poslední dvě možnosti byly hodně nepravděpodobné.
"Vojáku!"
Kdybych už nestál, vyskočil bych rychleji než spálená topinka z topinkovače. Pobočník to tak udělal.
Ord vstoupil dovnitř a choval se, jako by mě neviděl.
"Vypadá to, že jsem si někde založil rozpis výcviku," řekl pobočníkovi. "Vytiskněte mi jednu kopii, desátníku."
Desátník se pustil do tisknutí a Ord vzhlédnul, jako by si mě právě všimnul. Přikývnul.
"Rekrute Wandere."
"Výcvikový seržante."
Ord znal rozpis dokonale, jako by ho měl vytetovaný na břiše. Lichotilo mi, že si vymyslel výmluvu, jenom aby mě mohl vidět.
Desátník mu podal výtisk a vrátil se k práci. Ord mě přejel pohledem a o kousíček pozvednul čelist.
Napodobil jsem ho. Přikývnul, zatnul pěst a několikrát s ní povzbudivě zapumpoval.
Přikývnul jsem a sledoval ho, jak se otáčí a odchází ze dveří.
Sevřelo mě u srdce a málem jsem se usmál. Tohle byla zřejmě Ordova obdoba objetí a políbení pro štěstí.
Interkom na stole pobočníka zabzučel.
"Pošlete dovnitř rekruta Wandera!"
Z Jacowitzova hlasu jsem nedokázal nic rozeznat.
Nemohl jsem dýchat, nemohl jsem donutit své nohy jít. Kdybych tam zůstal stát, třeba se to nejhorší nestane.
Desátník ukázal prstem na dveře kapitánovy kanceláře.
"Hej, Wandere! Slyšels ho."
Vykročil jsem, zaklepal na dveře a chviličku čekal, než kapitán zevnitř zavolal: "Dále!"
"Hodně štěstí, chlape," zašeptal desátník.
Jacowitz byl taky ve vycházkové uniformě. Hned po nakopání mého zadku byla naplánovaná závěrečná oslava.
Odpověděl na mé zasalutování a pak se začal hrabat v papírech.
Na chvíli se zarazil, dal mi povel k pohovu, abych se mohl hýbat a mluvit, ale nechal mě stát.
"Mám vám zopakovat fakta, Wandere?"
"Ne, pane. Můžu to udělat za vás." Říkal jsem si, že nejlepší obranou bude dobrý útok. "Během služby jsem požil zakázanou látku. Pod vlivem této látky došlo k nehodě při výcviku. A…"
Nedokázal jsem se zbavit obrazu Waltera ležícího na zemi. Zavřel jsem oči a polknul.
"Vím, že jste si byli s Lorenzenem blízcí. To ale nečiní vaše jednání nijak méně závažné."
"Ne, pane."
"Hodláte fakta nějak popírat?"
"Ne, pane."
"Můžete říct něco na svou obhajobu?"
Zhluboka jsem se nadechnul a spustil: "Pane, věřím, že jsem se díky tomu incidentu mnohému naučil. Věřím, že díky tomu ze mě může být lepší voják. Mám silnou motivaci k překonání negativních následků té události. Jsem ochotný přijmout jakýkoli administrativní trest, který mi umožní pokračovat ve službě."
Jacowitz se podrbal na bradě.
"To je téměř slovo od slova to, co říká doporučení vašeho výcvikového seržanta. Nevěřím, že by vám to poradil. Řekl bych, že je to důkaz toho, jaký vliv na vás má, když jste dokázal na něco takového přijít nezávisle na něm. To je bod pro vás, rekrute."
Srdce se mi rozbušilo. Nějaká šance existovala.
Otočil papír a zadíval se na něj.
"Dívám se tady na kopii dopisu, který jsem napsal. Matce rekruta Lorenzena. Je to první takový dopis, jaký jsem musel psát."
V očích mě začalo štípat, až jsem musel zamrkat.
"Rekrute Wandere, můj otec byl v pěchotě."
"Ano, pane. Seržant Ord mluvil o generálu Jacowitzovi v superlativech."
"Vždycky říkal, že takovéhle dopisy hodnotí důstojníka stejně tak, jako hodnotí odvahu vojáků, o kterých píše."
Přikývnul jsem. Nebylo mi jasné, kam tím míří.
"Tento incident vidím jako zhodnocení své chyby."
"Pane, byla to pouze má chyba."
"Pokud vás nechám nadále sloužit, budou vám velet další důstojníci."
"To by mi bylo ctí, pane."

"A pokud opět selžete, budou oni muset psát další dopisy."
Ale ne.
"To je riziko, které nejsem ochotný podstoupit," řekl.
"Pane…"
Zašklebil se.
"Podívejte se, Wandere. Hodně jsem o tom přemýšlel. Nesnažím se vám zničit život. Pokud byste byl civilista, neznamenaly by ty zatracené pilule vůbec nic. Nebudu se vás snažit nijak potrestat. Žádné zadržení platu ani kárný záznam. Budete propuštěn normálně, ne beze cti. Což pro vás bude mnohem lepší, až budete hledat práci v civilním…"
"Pane, zůstat je to jediné, co chci!"
Zarazil se a chvíli na mě zíral, pak si otočil křeslo k oknu a přesunul tam pohled.
Sekundy na nástěnných hodinách se pomalu plazily pryč.
Nakonec se otočil zpátky ke mně.
V jeho očích nebyl led, ale stejně tam zůstala tvrdost.
"Je mi to líto, Wandere. Ta jediná věc, kterou chcete, je ta jediná, kterou vám nemůžu dát."
Uvědomil jsem si, že dýchám zrychleně a nahlas. Věděl jsem, že to přijde, ale tak nějak jsem si myslel, doufal…
Pobočník zaklepal na dveře a téměř okamžitě strčil dovnitř hlavu.
"Pane, máte tady návštěvu."
"Můžou počkat. Říkal jsem…"
"Ne oni, pane, ale on. A trvá na tom."
Kapitán vstal, zaťal pěsti a nahnul se přes stůl.
"Desátníku, tohle je moje rota. Ať už je to kdokoli, počká si, dokud neuzavřu tohle administrativní slyšení!"
TŘINÁCT
"Netáhnul jsem se sem takovou štreku jenom proto, abych poslouchal, jak nějaký úředník mluví s počítačem!"
Otočil jsem se. Za dveřmi Jacowitzovy kanceláře stál kdosi s postavou jako gorila.
Soudce March se protlačil kolem pobočníka a vstoupil do Jacowitzovy kanceláře. Dědek měl na sobě černý oblek s jedním rukávem připnutým a kravatu. Odznáček, který měl na límci, byl světle modrý, s bílými hvězdami. Nikdy předtím jsem žádný takový neviděl. Děda dostal medaili cti.
Jacowitz se na něj podezřívavě zadíval.
"Kdo sakra jste?"
Pak zahlédnul medaili cti na soudcově límci. Nejvyšší americké vyznamenání přináší svému nositeli jednu jedinou výhodu. Pokud ho máte, musí vám zasalutovat jakákoli šarže až po náčelníka generálního štábu.
Jacowitz ztuhnul v pozoru a vyseknul ukázkový pozdrav.
Soudce mu ho oplatil a představil se: "Jmenuji se March. Bývalý plukovník March, kapitáne."
Jeho ctihodnost, a plukovník? No sakra!
"Pane, co tady děláte?" zeptal se Jacowitz.
"Přijel jsem na ukončení výcviku rekruta Wandera.
A jelikož zatracená letadla nelítají, tuhnul jsem třicet šest hodin ve vlaku."
Jacowitz i já jsme se na něj koukali, jako by mu najednou na celém těle narostla kožešina.
"Jason mi poslal pozvánku," dodal soudce.
"Nechápu," řekl Jacowitz.
"O rekrutu Wanderovi by se dalo říct, že kdysi patřil mezi mé zákazníky. Svou vojenskou hodnost jsem vyměnil za soudcování už před lety. Ale když jsem sem zatelefonoval, abych zjistil pár detailů o té slávě, dozvěděl jsem se něco o Jasonových problémech a o jeho nadcházejícím trestním řízení."
Ord. Musel mluvit s Ordem.
Jacowitz bojovně vystrčil čelist a prohlásil: "Není nadcházející. Už skončilo."
"Ale kapitáne, víte, jak to chodí. Jestli řízení zůstane ukončeno, to závisí jenom na vás."
Jacowitz si přeměřil soudce pohledem.
"A proč bych tu záležitost měl znovu otvírat?"
"Chtěl bych promluvit ve prospěch rekruta Wandera."
"Jako dřívější důstojník, a navíc soudce, moc dobře víte, že nemá právo na právní poradu."
"Ale má právo na férové jednání! Jako důstojník, který sloužil s vaším otcem, to musím vědět!"
Jacowitz ztuhnul.
"Vy jste Dickie March?"
Soudce March přikývnul. Natáhnul svou jedinou ruku přes Jacowitzův stůl a otočil směrem k nám zarámovaný obrázek. Na něm se s úsměvem opíral o prastarý vojenský džíp Hummvee šedovlasý muž v uniformě připomínající Jacowitze.
"Byl to sakra dobrý voják."
Jacowitz zamrkal.
"Děkuji, plukovníku. Soudce."
Jacowitz obrátil obrázek zpět k sobě a odkašlal si.
"Tak co mi chcete říct?"
"Rekrut Wander se dostal do pěchoty v důsledku událostí, které jsem začal já. Myslel jsem si, že armáda pro něj bude dobrá. A on pro ni. Pořád si to myslím."
"Dopustil se vážného přečinu."
"Pokud jsem to dobře pochopil, rekrut Wander si jednou jedinkrát vzal naprosto normální dávku legálního léku, který

navíc ani není na lékařský předpis."
"A vojenské předpisy jsou na téma následků takového chování naprosto jasné. Především s ohledem na okolnosti. Zemřel rekrut. A v boji by to bylo mnohem horší."
"V boji jsme chápali, že i dobří vojáci dělají chyby. A dobří vojáci se špatně hledají."
Jacowitz semknul rty a zavrtěl hlavou.
"Víte, co jsme s vaším otcem dělali během kábulského obléhání? Když jsme celý den neměli na práci nic jiného než sedět a schovávat se pokaždé, když spustilo nepřátelské dělostřelectvo?"
Jacowitz zamrkal, ale vychovaně přikývnul. Chápal jsem ho. Děda začínal blábolit o svých mladých časech.
"Seděli jsme na kavalcích a vyprávěli si historky. A k tomu jsme hulili trávu."
Překvapením jsem otevřel ústa. Ne snad že bych mu nerozuměl. "Tráva" je staré slangové označení marihuany, tenkrát bývala ještě nelegální.
Jacowitz to nejspíš taky věděl, protože pomalu zavrtěl hlavou.
"To mi připadá nepravděpodobné."
"A mně připadá nepravděpodobné, že by vám táta vyprávěl o všem, co dělal mimo službu. A že byste si myslel, že byl kvůli tomu horší voják. Co myslíte, posloužilo by armádě, kdyby se nás kvůli tomu tenkrát zbavila?"
Jacowitz se otočil od stolu a zády k nám se zadíval do okna.
Soudce March na mě kouknul a prstem si zaťukal o čelist.
Přikývnul jsem a narovnal se.
Někde v dáli zaúpěly motory Herkula a pak ztichly, když transportér přistál.
"Vraťte se za patnáct minut," promluvil Jacowitz, aniž by se k nám otočil.
Stáli jsme se soudcem na rotním nástupišti.
"Vaše ctihodnosti, děkuju vám. Mockrát vám děkuju! Že jste přišel. A za všechno."
Soudce March si mě přejel pohledem a zkontroloval, jak mám nablýskané boty.
"Uniforma ti sluší. Jak ses měl, Jasone?"
"Moc dobře ne. Jak jste slyšel."
Všechno to bylo neuvěřitelné. Ord se postavil na mou stranu. Soudce přijel sem. A navíc byl bývalý vysoký důstojník.
Soudce March ukázal na jídelnu. Šplhací žebříky zely prázdnotou a ten malý zmírající stromeček se třásl ve větru.
"Co myslíš, mohl by tam starý voják dostat hrnek kafe?"
O tři minuty později jsme se soudcem seděli v prázdné jídelně nad hrnky s kafem a poslouchali, jak v kuchyni vojáci ve službě pobíhají a připalují večeři.
Usrknul kafe a zeptal se mě: "Bral jsi někdy něco kromě toho Prozacu?"
"Nikdy. Přísahám Bohu, Vaše ctihodnosti."
Přikývnul.
"Jestli se někdy dozvím něco jiného, propíchnu ti uši."
Nakrčil jsem obočí. Když byl soudce mladý, byl piercing cool. Ale jeho tón zněl výhružně.
"Pane, proč to pro mě děláte?"
Pokrčil rameny.
"Kdyby tě vyhodili, vrátil by ses mi jako falešný halíř. A já nesnáším, když nemám něco dodělaného."
"Och."
Upřeně se zahleděl na kafe, ale pak se mi kouknul do očí a ušklíbnul se.
"Ale ne. Jen jsem si říkal, že jsi kluk, který má potenciál a jenom potřebuje, aby ho někdo postrčil správným směrem. A pořád si to myslím."
To bylo asi to nejhezčí, co mi kdy kdo řekl. Zavrtěl jsem hlavou.
"Pane, to je ale hrozná náhoda, že jste sloužil s kapitánovým tátou. A že jste, no, víte, hulili."
Soudce si z cukřenky nasypal do kafe štědrou dávku cukru. Odložil cukřenku, zvedl lžičku a zamíchal.
"Synu, mezi právními obhájci koluje jedno přísloví. Oni si myslí, že ho neznám."
"Pane?"
"Když tě pravda neosvobodí, ulži se až k smrti."
Upil kafe, pokrčil rameny a pobaveně sledoval, jak se tvářím. Ten zatracený starý mizera.
Tak jsme tam pár minut seděli a popíjeli kafe, až se nakonec otevřely dveře jídelny a dovnitř nakouknul Jacowitzův pobočník.
"Wandere! Kapitán na tebe čeká."
Stiskl jsem hrnek v dlani.
"Pohni zadkem, chlape," křiknul pobočník a pak zabouchl dveře.
Musel jsem poskočit aspoň o metr do vzduchu.
Když jsme se vrátili, Jacowitz vyhnal soudce ven.
Pak se opřel v křesle a zapřel si bradu do dlaní.
"Ohledně té marihuany. Otec mi o plukovníkovi Marchovi řekl všechno. Dickie March byl dobrý voják, ale byl zvyklý obcházet pravidla. Pili spolu, ale ani jeden z nich se nikdy jointu nedotknul."
Krev mi zamrzla v žilách. Jacowitz chytil mého obránce při lži, která navíc očerňovala Jacowitzova mrtvého otce.
"Wandere, víte, jak získal soudce March svou medaili cti?"
Zavrtěl jsem hlavou.
"Během druhé afghánské války můj táta a Dickie March jako jediní přežili, když vrtulník jejich jednotky sestřelila raketa. Táta si zlomil obě nohy. Major March měl rozdrcenou ruku, zavalenou troskami. Vrak vrtulníku začal hořet. Dickie

March si pomocí polní lopatky odsekal zbytky ruky, aby mohl tátu odtáhnout dřív, než vrtulník vybuchne. Pak tři dny utíkal před nepřátelskými hlídkami s tátou na zádech, dokud je nenašla záchranná výprava."
Jacowitz se zapřel do křesla a dotknul se dalšího zarámovaného obrázku. Holo ukazovalo hezkou ženu s malým dítětem.
"Pro svou manželku a syna bych obětoval cokoli. Rodiče a děti mají jenom málokdy příležitost pro takové oběti. Vojáci ale ano. V bitvě nebojujeme kvůli Bohu nebo zemi nebo lidem doma, které máme rádi. Bojujeme pro vojáka, který se kryje hned vedle nás. Jsou pro nás rodina víc než kdokoli, koho kdy potkáme."
Polknul jsem.
"Pane?"
"Jsem dlužník Dickieho Marche. Můj táta byl jeho dlužník. Dickie March je moje rodina. A pokud si myslí, že má smysl pro vás lhát, stačí mi to. Takže si nic nenamlouvejte. Nezůstáváte v armádě jenom díky tomu, že naivní důstojník uvěřil špatné lži. Zůstáváte, protože si někdo, kdo je mi blízký, myslí, že můžete něco dokázat."
Zůstáváte. Srdce mi radostí poskočilo.
"Pane, budu ten nejlepší voják…"
"Ušetřete mě toho. Každý den slýchávám sliby o naprosté změně života k lepšímu. A jsem si jistý, že soudce má podobné zkušenosti. Pokud zůstanete, ten incident vám půjde do záznamů. Nebudete mít příležitost dostat se k jakémukoli trochu lepšímu zařazení."
Nemohlo to být horší než základní výcvik. Srdce mi divoce bušilo a já se chvíli nechal nést radostí okamžiku.
"…budeme kvůli vám oba pozdě na ukončení, Wandere. Říkal jsem ‚rozchoď!"
Mávnul na mě rukou, ať už jdu. Málem jsem zapomněl zasalutovat, než jsem udělal čelem vzad.
Základní výcvik skončil! Dostal jsem se přes nejhorší chybu svého života!
Ukončení bylo o to lepší, že soudce zůstal a díval se. Potom jsme v jídelně jedli sušenky, popíjeli nápoj-hroznový-v-prášku a třásli si rukama s mámami a táty všech okolo. Snažil jsem se koupit soudci steak v Hershey, ale účet zaplatil on. Když jsem ho nakládal do vlaku do Colorada, oba jsme brečeli.
Po základním výcviku jsme všichni dostali dva týdny dovolené. Většina rekrutů měla rodiny, ke kterým se mohla vrátit. Pro mě byl nejbližší člověk na zemi Metzger.
Létal z Canaveralu. Bez funkčních civilních aerolinií jsem se musel svézt s konvojem vojenských nákladňáků do Philadelphie a pak s dalším, který mířil na jih.
Cesta do Philly byla pěkně chladná a roztřesená a měl jsem díky ní čas přemýšlet. Myslel jsem na Waltera, na osud světa a především na to, jaký blbec jsem byl. Jacowitz říkal, že bych mohl odejít z armády.
Místo toho jsem se procpal do mizerně placené, špinavé a nebezpečné práce. Do práce, ve které jsem díky svým průserům neměl šanci na postup. Šanci na kariéru měli rekruti jako Druwan Parker, můj společník s polámanou nohou. Takoví, kteří měli v armádě vysoce postavené příbuzné. Ale pro mě to neplatilo. Čím dál jsem se dostával od Indiantown Gap, tím jasněji jsem to viděl.
Překladiště ve Philly se nacházelo v skladištní čtvrti. Velká místnost s několika prodejními automaty, vinylovými pohovkami a zásobovacím seržantem sedícím za šedým kovovým stolem páchla po vlhkém papíru. Měl jsem pár hodin, než konvoj vyrazí na Floridu.
Několik civilů, tak dvacetiletých, posedávalo na svých zavazadlech. Rekruti, mířící na základní výcvik do Indiantown Gap s dalším konvojem. Střapatí chytráci v pomačkaném oblečení. Přesně jako já před pár měsíci.
Rozvalil jsem se na gauči a pozoroval zásobovacího seržanta, procházejícího na obrazovce inventář. Olivově zbarvenou kůži měl pokrytou stopami po akné a přes čelist mu vedla zahnutá jizva.
"Odkud jste, seržo?"
"Z Bronxu."
Na jmenovce měl napsáno "Ochoa". Normální poddůstojníci nejsou jako výcvikoví instruktoři, dá se s nimi pokecat.
"Co to tam děláte, seržo?" ukázal jsem na obrazovku.
"Zadávám papírový zboží, co máme ve skladu."
"Jako co?"
"Hajzlpapír. Balicí papír."
"Je třeba je mít oddělené, co?"
Pokrčil rameny.
"Todle je armáda. Papír je papír."
"Baví vás to?"
Zase pokrčil rameny.
"Mám to za pár."
Čímž myslel, že za pár dní půjde do civilu.
"Nečekal jsem, že mě propustí do výslužby."
"Proč ne?"
"Mám na krku pár administrativních."
To mám ale štěstí! Zdroj informací!
"Za co?"
"Většinou barový rvačky. Byl sem umístěnej na námořnický základně."
Vyplivnul tabákovou močku do kýblu postaveného u stolu a pokračoval: "Copak se s námořníkama dá chlastat?"
To měl pravdu.
"Ale povýšení vás neminulo."
"Armáda se o svý dokáže postarat."

Ucítil jsem naději.
"Pokud teda nemáš v záznamech fet," pokrčil rameny.
Naděje mě opustila.
"Jednou si zafetuješ, a už si neškrtneš."
"Ale to platí pro koks a tak, ne? Co kdyby si akorát někdo vzal třeba Prozac?"
Zavrtěl hlavou.
"Todle je armáda. Drogy sou drogy."
Upřel jsem pohled na špičky svých bot. To mi fakt pomůže, že jsem se naučil, jak si je správně naleštit. Tenhle chlap, to jsem byl já za dvacet let, a to i kdybych neměl v papírech zapsaný drogový incident.
Vylezl jsem ven před skladiště. Přes ulici nabízela nějaká církevní charita jídlo. Od dveří až po konec ulice se táhla dlouhá řada lidí. Nebyli to bezdomovci nebo povaleči. Byli to normální, úctyhodní lidé, kterým válka vzala naději. Mým osudem bylo se do té řady přidat.
Bylo by lehké prostě zmizet. Zařadit se mezi lidi bez domovů, rodin a práce. Armáda byla plná až po okraj. Dezerce by byl nejspíš dobrý skutek, protože by se uvolnilo místo pro dalšího chlapa. Armáda nemohla obětovat zdroje na pronásledování dezertérů.
Měl jsem u sebe výplatu za několik měsíců a v pytli civilní šaty. Pamatuju si, že nějaký komik si nechal jako epitaf napsat "Radši tady než ve Philadelphii". Philly nebyla žádná výhra, ale byla dost velká, abych se v ní dokázal ztratit.
Vrátil jsem se dovnitř pro svůj pytel. Najdu si temnou uličku někde o blok dál, převlíknu se do civilu a zapadnu mezi ostatní.
Seržant Ochoa vzhlédnul od monitoru.
"Tvůj konvoj do Canaveralu vyrazí ve čtyři, tak se někde neztrať, specialisto!"
Ztracený už jsem byl.
Zatlačil jsem rukou na dveře a ty mi to vrátily. Dovnitř vešel černoch v civilním obleku s kufříkem v ruce, v druhé držel hliníkovou hůlku, o kterou se při chůzi opíral.
Vyhnul jsem se mu.
"Wandere!"
Otočil jsem se. Druwan Parker se na mě šťastně zašklebil.
Pustil zavazadlo a napřáhl ruku.
"No koukej na sebe! Ostrej jako břitva, pevnej jako šutr! Dostal ses přes základárnu!"
Zatímco mi třásl rukou, zkoumavě si mě prohlížel.
"Co ty tady děláš?" vymáčkl jsem ze sebe nakonec.
"Druhá šance."
Rozpřáhl ruce a pozvednul nohu.
"Před tejdnem mi vytáhli šrouby. Tak mířím zpátky na základárnu."
"Pořád pěchota? To ti strejda nemohl zařídit lepší flek, když jsi zraněný?"
Úsměv povadnul. Zadíval se na své nohy.
"Lhal jsem. Mám akorát bratránka, kterej dělá seržanta u letectva. Nezbývá mi v životě o nic víc než tobě. A ta noha se zahojila blbě. Nejspíš mě ze základárny vyhoděj. Ale nikdy nevíš. A fotr povídal, že devadesát procent života je akorát předvádění se."
Než si zlomil nohu, znal jsem Parkera jenom jediný den. Tehdy byl optimista. Teď se z něj stal realista. Ale pořád byl odhodlaný předvádět se a zkoušet to.
Zadíval se na mě.
"A co ty? Kam teď míříš, když už to máš za sebou, ty šťastlivej mizero?"
Šťastlivej. Možná.
Pokrčil jsem rameny, shodil pytel na zem a sedl si, abych počkal na konvoj.
"Kamkoli mě armáda pošle."
Později jsem popřál Parkerovi štěstí a vyrazil v dalším dieselovém náklaďáku na jeden a půldenní cestu, po které jsem měl oči slepené ospalostí a mezi zuby mi skřípal písek půl tuctu různých států.
Přehodil jsem bágl přes zadní dveře na šedý chodník vedoucí kolem skladištního komplexu. Budovy stojící nedaleko byly teď známy jako základna vesmírných sil Spojených národů Canaveral, Florida, USA. Následoval jsem svůj pytel, a když jsem se podrážkami dotknul betonu, země se otřásla.
ČTRNÁCT
Země se stále třásla. Blížil se snad Projektil? Rozhlédl jsem se v naději, že najdu něco, za co bych se mohl schovat, ale pak jsem se zadíval nahoru. Na obloze s velkým rámusem, pomalu a majestátně, opouštěl Interceptor narůstající oblak bílého kouře a stoupal na špici ohnivého pilíře ke hvězdám.
A dvacet metrů ode mě stál zády ke kouři šklebící se Metzger s rukama založenýma v postoji, který by se hodil na náborové plakáty. Jeho vycházková uniforma byla modrá a mnohem víc vyfešákovaná než moje. Hruď měl pokrytou pilotními stužkami za úspěšné lety. No jo, raketáci zachraňovali svět, takže si svoje ozdůbky zasloužili.
Zamířil ke mně. Všiml jsem si stříbrných kapitánských výložek. Automaticky jsem zasalutoval a on mi pozdrav vrátil, stejně nedbale, jako to dělají všichni od vesmírných jednotek. Ord nás donutil nosit rozpadající se maskáče, jako by to byly ty nejdražší obleky od Armaniho. Pilotům z druhé světové války vůbec nevadilo spálit spoustu paliva jenom proto, aby si zaletěli s pivem do výšky deset kilometrů, kde se mohlo správně vychladit. Takže pilotní stužky možná byly ve skutečnosti za frajeření.
Zapřel si ruce v bok, přejel mě pohledem a pak uznale hvízdnul.

"Dostal ses do formy."
Pokrčil jsem rameny.
"Pěchota běhá doslova jako o život."
Možná jsem ho měl poplácat po rameni nebo obejmout.
Pořád jsem měl zakloněnou hlavu a zíral na oblohu jako vidlák na mrakodrap při první návštěvě města.
Ukázal prstem přes rameno na Interceptor, ze kterého už byla jenom malinká tečka na konci dlouhé kondenzační čáry, jejíž bílá ostře kontrastovala s chladnou šedou floridskou oblohou.
"Raketáci startují tady, z Vandenbergu na západním pobřeží a z Lop Nor v Číně. Jižní polokouli kryje jenom Johannesburg. Jižně od rovníku není moc cílů, které by bylo třeba chránit.
Vzal mi cestovní pytel a pak mě zavedl ke svému autu. Na poznávací značce Kia Hybrid se skvěl hrdý nápis RAKETAK.
Překvapením jsem hvízdnul.
"To tě muselo stát balík!"
"Na baterky jede dobře a na benzín letí jako pták."
"Ty se dostaneš k benzínu?"
"Raketáci se dostanou ke všemu."
Hodil můj pytel na zadní sedadlo.
"Nasedej. S holkama se setkáme na párty."
"Och."
Můj společenský život se od puberty skládal z chození na dvojitá rande s prudérními ošklivými kamarádkami všech roztleskávaček, které zatoužily po ztrátě panenství s Metzgerem. No, na druhou stranu na mě ty kamarádky nejspíš měly stejný názor jako já na ně.
"Ne. Tvoje holka je kočka. Fakt."
Tohle je fajn na lidech, se kterými vyrůstáte. Rozumíte si, i když toho řeknete málo.
Předjeli jsme pár aut. Benzínový příděl raketáků nikdo jiný zjevně nedostával.
Auta na silnici měla rozsvícená světla, kterými se snažila prorazit skrze věčný soumrak od začátku bombardování. My světla nerozsvítili, protože Metzgerovo auto mělo displej s nočním viděním.
Díky neustálému šeru a nedostatku dopravy byl civilní svět mnohem klidnější. Nebo možná kvůli tolika pohřbům.
Metzgerovy ruce na volantu vypadaly starší, přesnější, jako ruce chirurga.
"Jak se ti podařilo dostat opušťák?" zeptal se.
Řekl jsem mu o všem. O celém tom průseru, ve kterém jsem skončil. O Walterovi. O administrativním řízení.
"Och."
Věděl jsem, že podle něj to zní dost špatně.
Pokrčil jsem rameny.
"Tak co, jak se má Velkej Ted a Bunny?"
Sám by o svých rodičích mluvit nezačal, bylo by mu to trapné, protože moje máma zemřela kvůli výletu do Indianopolis. Musel jsem se zeptat.
Ušklíbnul se.
"Pořád žijí v Denveru. Naposledy jsem je viděl minulý měsíc. Velkej Ted si pořád myslí, že sis pěchotu vybral dobře."
Metzger žil mimo základnu ve Velkém Orlandu. Disney Universe byl zavřený na dobu neurčitou, ale metroplex Orlando zůstával jediným místem podobným hřišti v celých USA. Na Floridě se teploty občas pořád ještě dostávaly skoro na dvacet stupňů. Projeli jsme kolem obytných komplexů obklopených palmami s uschlými zahnědlými listy.
"Metzgere, myslíš, že po nich někdy půjdeme? Že to fakt vyhrajeme, místo abychom se jenom snažili zpomalit konec světa?"
"Možná."
Nepodíval se mi do očí, místo toho otočil hlavu stranou. Naposledy něco takového udělal, když mu holka, do které jsem se zamiloval, napsala, že mi smrdí z huby jako rosomákovi. Ale donutila ho přísahat, že mi to nikdy neřekne. Věděl víc, než mohl říct.
"Och."
A moje odpověď mu dala na vědomí, že já vím.
Párty se odehrávala v uzavřené oblasti s temnými ulicemi. No, poslední dobou byly všechny ulice tmavé.
Dům vypadal spíš jako hotel, obklopený velkým trávníkem, s vlastním plotem a branami a taky nabručeným vyhazovačem navlečeným v saku. Nakouknul do auta, při pohledu na Metzgerovu uniformu se usmál, při pohledu na mě jenom jakoby pokrčil rameny, ale pustil nás dovnitř.
Ve vstupní hale domu by se klidně dal hrát fotbal, ale prošli jsme jí za hudbou, k bazénu. Kolem něj se několik set hostů koupalo ve sluneční záři.
Sluneční záři?
Vzhlédnul jsem. Mezi stále zelenými listy palem kolem bazénu zářilo umělé sluneční světlo. Před pár dny si přeživší v okolí Pittsburghu za pravého poledne svítili svíčkami. A na okolním davu bylo něco zvláštního. Všichni byli opálení. Od začátku války byly bělošské zadky ve sprchách kasáren a obličeje ve philadelphských řadách na chleba vybledlé jako syrové těsto. Ale tihle lidé si mohli dovolit umělé opalovaní.
Překvapením jsem pootevřel ústa. Popadnul jsem Metzgera za loket a zasyčel: "Čí je tenhle barák?"
"Aarona Grodta. Holoproducenta."
Kapela na pódiu hrála vynikající cover verzi hitu od Cannibal. Podíval jsem se pozorněji. Byli to Cannibal. Dohráli a

hudbu vystřídal tlumený šum cinkajících sklenic a smíchu. Metzger a já jsme byli jako jediní v uniformách a spousta lidí se po nás otáčela.
Naše holky už tam byly, zahalené v koktejlových šatech z látky jemňoučké jako pavučinka. Kdekoli jinde na Zemi by v nich zmrzly. Metzger mě představil své přítelkyni. Shelley měla ten nejkrásnější obličej a nejhezčí postavu, jakou jsem kdy viděl.
Dokud mě nepředstavil Crissy. Blondýna, na podpatcích vysokých jako Everest, byla stejně vysoká jako já. Když mě líbala na tvář, ucítil jsem jemnou vůni parfému, a při pohledu trochu níž se mi v hlavě objevilo další přirovnání k Himalájím. Trochu se ode mě odtáhla a pak přejela očima mou uniformu. A jéje. Zelená blátošlapů, ne modrá raketáků.
Oči se jí rozšířily.
"Metz říkal, že pěšáci mají neuvěřitelnou výdrž. Když na to pomyslím, úplně se uvnitř chvěju."
Já taky.
"Takže, Crissy, co vlastně děláš?"
"Můžu ti to ukázat později?" zahihňala se. "Ale ne, ve skutečnosti jsem modelka. Spodní prádlo a plavky. Ne pro velké weblogy. Prý mám na ně moc velká prsa."
Děkuji ti, Bože.
Pohoštění by na mě udělalo dojem i před válkou. Jemné plátky opravdového masa, které byly uvnitř ještě růžové. Pyramidy pečených křepelek. Celé mísy čerstvého ovoce. Jablka. Banány. Na co si vzpomenete.
Zatímco jsme s talíři koukali po volném stole, zahlédnul jsem zrzku asi mého věku vypadající stejně dokonale a prázdně jako Crissy. Opírala se o vousatého chlápka v saku, který mohl být tak starý jako Ord, ale byl měkký a zakulacený.
Zamířili k nám a dědek vzal Metzgerovou dlaň do rukou.
"Kapitáne! Je skvělé, že jste přišel!"
Říká se, že holo přidává na vzhledu tak deset kilo, ale poznal jsem ho z Oskarů. Byl to Aaron Grodt.
Zvedl číšku se šampaňským a zazvonil o ni vidličkou. Všichni zmlkli a otočili se k nám.
"A tady je muž, díky kterému bylo možné náš film natočit! I když odmítl hrát sám sebe."
Obrátil jsem oči v sloup. Hollywood točil o Metzgerovi film, zatímco já tahal po lesích mašinkvér. No, takový je už můj život.
Grodt políbil Metzgera na obě tváře a pak prohlásil ke všem: "Dlužíme tak mnoho…"
Žaludek se mi sevřel a talíř mi najednou v rukou ztěžknul. Jak jsem mohl být tak hloupý? V dnešní době si ani producent z Hollywoodu nemůže dovolit takovou párty bez vybírání vstupného. Samotní Cannibal stáli nejspíš tolik co celý dům. Spolu se svou partnerkou jsem právě vyhodil měsíční plat i s odměnami.
Grodt mě přitáhnul k sobě a oba nás s Metzgerem objal. Místo aby mi tiše řekl výši účtu, pokračoval.
"Kde bychom byli bez odvážných mužů, jako jsou tito dva?"
Lidé začali tleskat. Jeden za druhým k nám přicházeli, třásli nám rukama a děkovali nám. Bylo to hezké a nikdo nevěděl, že jsem naprostý vidlák, který se bál, že bude muset za párty zaplatit.
Jednou jsem četl v historickém čipu o nějaké staré válce, tuším vietnamské, že jeden voják přišel na podobnou párty. Televizní hvězdička se k němu přitočila a plivla mu do tváře. A ostatní hosté jí zatleskali.
Tady je vidět, že se nedá věřit všemu, co je vypálené na čipu. Chci říct, Amerika by přece nikdy nemohla být taková.
Několik hodin jsme s Metzgerem tancovali a bavili se s důležitě vypadajícími lidmi. Vypil jsem příliš mnoho šampaňského zadarmo, poslouchal kapelu a sledoval, jak se Crissy hihňá. Několikrát při tom málem vypadla ze šatů.
Zahlédl jsem, jak se Metzger baví s naším hostitelem, Aaronem Grodtem. Ten pak přišel a sedl si mezi mne a Crissy, na Metzgerovu prázdnou židli. Producent mi položil ruku na rameno.
"Kapitán Metzger říkal, že v poslední době se ti v armádě moc nedaří."
Nedaří? Kdyby se ten chlap vyznal ve vojenských označeních, viděl by, že mám na hrudníku jenom Často udělovaný, ale málokdy zasloužený odznak střelce experta a stužku za devadesátidenní službu. Pokrčil jsem rameny.
"Máme ve vývoji několik vojensky zaměřených projektů. Potřebuji technické poradce."
Tázavě pozvedl obočí.
"Myslíte jako, že bych byl přiřazený…"
Zavrtěl hlavou.
"Potřebuji nezávislé poradce. Znám lidi, kteří by ti mohli zařídit propuštění."
Ztuhnul jsem. Za Grodtovým ramenem na mě s vytřeštěnýma očima divoce kývala Crissy.
Grodt mi stiskl ruku.
"Výplata ti bude oproti vojenskému žoldu připadat zázračná."
"Ja…
Jak jsem mohl vysvětlit někomu, kdo tam nikdy nebyl, jaké to je být oddaný službě?
"Hele, vypadáš jako fajn kluk. Kapitán Metzger si myslí, že si zasloužíš trochu odpočinku. Se světem to jde k čertu a nikdo s tím nemůže nic udělat. Můžeš strávit příštích pár let hrabáním se v hlíně, nebo si je můžeš užít."
Rozpřáhl ruce, jako by na své hosty rozséval svatozář.
Postavil se a usmál se, jako by ho nikdo s kouskem zdravého rozumu nemohl odmítnout.
Když odešel, Crissy mi sevřela ruku.
"Bože! Jasone! Aaron Grodt ti právě nabídl prácil"
Oddaný? Čemu? Proč? Před dvěma dny jsem byl připravený raději dezertovat než to táhnout v armádě dál. Pokud měl Grodt takové styky, jak to vypadalo, nejen že by mě dokázal z armády dostat legálně, ale nejspíš by se dokázal postarat i o soudce Marche. Měl jsem před sebou životní příležitost. Tak proč jsem přemýšlel, co udělám?
Zatímco jsem si v duchu probíral svou situaci, zatáhla mě Crissy do domu, nahoru po schodech a pak po chodbě široké

skoro jako ulice mezi jednotlivými baráky v táboře, navíc pokryté hustým kobercem. Zpoza zavřených dveří vycházely vzdechy a sladká vůně ilegálních drog.
"Aaron má nějakých čtyřicet ložnic. Najdeš tady, co chceš."
Zrovna teď jsem chtěl najít jenom to, co měla pod šaty. Při otvírání dveří se díky tomu všemu šampaňskému trochu potácela. Zavedla mě do růžové místnosti s velkou postelí s nebesy. Skočila na postel, až se jí Himaláje roztřásly, dopila šampaňské a postavila prázdnou skleničku na noční stolek.
Lem šatů jí vyjel nahoru po stehně. Převalila se na záda a poplácala hedvábné prostěradlo vedle sebe. Posadil jsem se a přemýšlel, proč o Grodtově nabídce pochybuji.
"Ať už myslíš na cokoli, Jasone, nech si to na zítřek."
Natáhla se a přejela mi prstem po ušním lalůčku.
Několik měsíců jsem se na ženskou ani nekouknul. A poslední, která mi sahala na ucho, byla doktorka, když jsem měl ve dvanácti zánět středního ucha. Zrychlil se mi dech. Na co to mám zítra myslet?
"Bylo to tvrdý?" zašeptala mi do ucha.
"Co?"
"Výcvik."
"Jo. Bylo."
Přitáhla se ke mně, stáhla si šaty a se slibnou pohyblivostí si rozepnula tenounkou růžovou podprsenku. Ztuhnul jsem. Jestli se pohnu, tak určitě zmizí.
Odsunula se a našpulila rty.
"Nudím tě?"
"Ne, Bože, to ne!"
Pokrčil jsem rameny a pokračoval: "Já jen - mám povinnosti."
Šťouchla prstem do stužky za devadesát dní služby.
"Jasone, prober se! Metzger má povinnosti. Ty jsi jenom obyčejný vojcl!"
Pak zaklonila hlavu a zeptala se: "Teda pokud… půjdeš do jednotky?"
Pokud se nacházela jednotka někde mezi jejími koleny a krkem, tak do ní rozhodně půjdu.
"Co?"
"Nesleduješ zprávy?"
Na korbě vojenského nákladáku se to dělá docela blbě.
"Všude se o tom mluví."
Přejela dlaní po dálkovém ovladači a v místnosti se objevilo Grodtovo holo, bez jakýchkoli stop rušení způsobeného prachem. Další věc, která se za peníze dala pořídit.
Novinářka stála na koberci před námi a kolem ní se vznášelo logo Holo News Network.
"Už teď se hromadí přihlášky dobrovolníků do ganymedského expedičního sboru Spojených národů. Nejlepší vojáci světa se snaží co nejvíce, aby byli do této elitní jednotky vybráni. Oficiální místa právě dnes ohlásila, že plány na postavení obrovské vesmírné lodě, která převeze tisíce pěšáků k boji na největším měsíci Jupitera, jsou už ve velmi pokročilé fázi."
Potřásl jsem hlavou a přál si, abych nebyl tolik opilý.
"Stavba trupu lodi bude zřejmě započata už příští jaro," pokračovala reportérka, "na místě, jež nebylo z bezpečnostních důvodů zveřejněno. Spekulace se soustřeďují na arizonskou poušť či Saharu."
"Existuje nějaký časový rozpis?" zeptal se jí z rohu místnosti druhý reportér.
"Podle našich zdrojů se očekává odlet cvičených pěchotních jednotek do pěti let. Jsou to velmi nadějné zprávy."
Sázkaři ve Vegas měli vyrovnané kurzy na vymření lidské rasy do čtyř let. Houby nadějné zprávy.
Crissy mávnutím vypnula holo.
"Jsi rozrušený, Jasone."
Hlava se mi točila ze šampaňského a z té úžasné zprávy. Pěchota. Pěchota měla šanci něco pro svět dokázat. Měl jsem šanci něco dokázat. Měl, než jsem to celé posral. Jacowitz mi říkal, že dostanu jenom hodně mizerné zařazení. Ganymedský expediční sbor bude to nejlepší zařazení v historii. Posral jsem si to opravdu dokonale. Zaťal jsem zuby.
"Jasone?"
"No?"
Crissiny prsty s dokonalou manikúrou popadly můj zip a zatáhly za něj.
"Ať už jde o cokoli, můžu ti náladu spravit."
Ne, to nemohla. Jediná věc, která by to dokázala, by bylo zařazení do ganymedského expedičního. A do toho ona mluvit nemohla.
Malý Jason ale myslel za mě a měl spoustu nápadů z kategorie naléhavé. Popadl jsem ji za pás a přitáhl k sobě.
Zahihňala se.
"To máš v kapse pistoli, vojáku, nebo mě rád vidíš?"
Nebyla to zrovna originální hláška, ale předvedení bylo dokonalé.
Ťuk! Ťuk!
Zvuk zaklepání sotva dozněl, když se dveře náhle otevřely.
PATNÁCT
"Specialista Wander?"
Do dveří vlezli dva seržanti v černých baretech a bílých rukavicích. Na rukávech měli pásky s nápisem MP. Vojenská policie.

Do prdele fix. Chycen v opiovém doupěti, opilý, a navíc nezletilý. Moje falešná občanka odpočívala na dně Ordovy obálky na osobní věci v Indiantown Gap. A dostat do postele tak krásnou a opilou ženskou je nejspíš taky ilegální.
Policajti zírali na Crissy, ale první nakonec řekl: "Musíte se vrátit do služby, specialisto."
Zavrtěl jsem hlavou.
"Mám opušťák."
Policajt číslo jedna bez úsměvu zamával staromódním papírem.
"Zrušeno."
Crissy přes sebe přetáhla deku a nazlobeně našpulila rty.
"Kam do služby?"
"Nejbližší posádka. Canaveral."
"Kdy?"
"Hned."
"Tak jo. Dejte mi pár minutek," ukázal jsem hlavou na Crissy.
"Hned, specialisto!"
Policajt si strčil prsty za opasek. Měl na něm pouzdro s pistolí.
Roztáhl jsem zoufale ruce.
"Chlapi! Tři měsíce jsem spal v kasárnách s padesáti vojclama s chlupatýma zadkama! Deset minut…"
"Armádě by to bylo fuk, i kdybyste spal s jakama. Pohyb!"
Vykročil ke mně.
Odchod ze služby za války se počítá jako dezerce. Armáda může vojáka na místě popravit a ignorovat při tom takové zbytečnosti, jako je listina práv a svobod. A já si v poslední době nevybudoval zrovna dobrou reputaci. Zadíval jsem se na jeho pistoli, vzdychnul a zapnul si zip.
Crissy zasténala a otočila se na bok, čelem ke zdi.
Postavil jsem se.
"Jak jste mě našli?"
Policajt číslo jedna si poklepal ukazováčkem na hrudník a druhou rukou ukázal směrem vzhůru.
"Psí známky."
Přikývnul jsem. Při přijímání se každému vojákovi implantuje pod hrudní kost identifikační čip. Jeden důvod je kvůli označování hrobů, pokud by měl voják smůlu. Proto se implantát dává doprostřed největšího kusu masa, který pravděpodobně zůstane pohromadě. A čip je také možné detekovat pomocí globálních pozičních satelitů, stejně jako auta a kola. Třicátý osmý dodatek k ústavě zakazuje satelitní sledování lidí, ale je to jenom jedno z dalších civilních práv, kterých se vojáci vzdávají. Myslím, že se Čipům říká "psí známky", protože se nejdřív testovaly na psech. Slyšel jsem i jiné vysvětlení, ale připadalo mi nesmyslné.
Ještě jednou naposledy jsem se podíval na Crissy.
Poslala mi vzdušný polibek, až mě z toho srdce zabolelo. No, přesněji řečeno se ten pocit odehrál o něco níž.
Policajti kráčeli vedle mě jako eskorta, a tak tři páry bojových bot kráčely po mramorových schodech, halou Aarona Grodta až ke škaredé vládní chyotě.
Dveře byly otevřené a na zadním sedadle seděl Metzger s hlavou opřenou o sedadlo a očima zavřenýma. Policajt číslo jedna mě vtlačil vedle Metzgera.
"Ty taky? Proč?" zeptal jsem se.
Metzger ke mně obrátil hlavu a otevřel jedno oko.
"Seberou mě vždycky, když se objeví další Projektil. Ale netuším, na co chtějí tebe."
"Myslel jsem, že kvůli pití pod zákonem." Sotva jsem to řekl, připadalo mi to hrozně hloupé.
Metzger oko zase zavřel.
"Odpočiň si. Ať už jde o cokoli, přijde to až moc brzo."
Jako konec mého dětství.
Elektrický sedan jel zpátky po cestě, kterou nás Metzger vezl z Canaveralu, ale mnohem pomaleji, takže jsem otupělý ze šampaňského začal podřimovat. Hlavu jsem ale přitom měl plnou otázek.
Vzpomínal jsem na Waltera a mámu a loď, která zamíří na Jupiter beze mě.
Najednou jsem si uvědomil, jak moc jsem se změnil. Ztráta krásné ženské bez spodního prádla mě ani moc netrápila. Kdybych před pár měsíci přišel o rychlovku, vařil bych se ve vlastní šťávě dlouhé hodiny.
Přál jsem si, aby vedle mě dřímala Crissy, a ne Metzger, ale záleželo mi opravdu jenom na tom, že musím nějak získat místo na té lodi na Jupiter.
Auto projelo branami Canaveralu a záře světlometů mě probrala. Tvrzení, že z drahého vína není kocovina, je stejně velká lež jako označení armádních dávek "Pokrm připravený k jídlu".
Zasténal jsem.
Policajti zastavili auto u popraskaného zarostlého chodníku před budovou pocházející někdy z minulého století.
Metzger vyskočil ven a já ho následoval.
Policajt zabouchnul dveře a chyota s tichým vrčením odjela. Hlasitý zvuk dveří mě donutil bolestivě zamrkat.
Zadíval jsem se na budovu a zeptal se: "Co to je?"
Metzger mě zavedl dovnitř do místnosti plné starodávných přístrojů, u kterých seděla řada chlapů v tričkách. Hlavní zdroj světla v místnosti představovala záře z velké obrazovky na vzdálenější stěně. Muži obsluhující přístroje měli nasazená sluchátka a cosi šeptali do mikrofonů, vypadalo to trochu jako záznam z historického holá.
"Kapitáne Metzgere! Jasone!"

Ten hlas jsem znal. Otočil jsem se a zahlédl vrásčitého kapitána rozvědky z Pittsburghu, Howarda Hibbla.
Hibble nám potřásl rukama a zavedl nás do zasklené konferenční místnosti. Ukázal nám křesla, sám si sedl a založil si ruce.
"Nakonec bychom vás stejně našli."
Zašklebil se na mě: "Ale nečekal jsem, že budeš tak blízko, Jasone."
Dovnitř vešel zdravotník v maskáčích s jehličkovým vzorem a nesl si zdravotní počítač. Hibble ukázal bradou na mě.
Zdravotník mi omotal biceps páskem na měření tlaku a přečetl si výsledek.
"Nízký - normální," zabručel.
Zadíval jsem se na Hibbla.
"Jsem v pořádku."
Chtěli mě zkoušet na přítomnost drog?
Zdravotník mi strčil do ucha sondu na testování infekce a zase si při pohledu na displej něco zabručel.
Když začal pracovat na mých kolenech, přejel jsem pohledem z Metzgera na Hibbla.
"Co je tohle za muzeum?"
"Muzeum?" uchechtnul se Metzger.
Ukázal jsem skrz skleněnou zeď konferenční místnosti na velkou obrazovku. Bylo na ní dvourozměrné video rakety NASA. Stará kraksna se v záři světlometů bíle leskla a u spodní části se převalovaly oblaky způsobené odpařováním kapalného kyslíku. Kdysi jsem sbíral holo obrázky kosmických lodí, hlavně kvůli žvýkačkám, ke kterým byly obrázky přibalené.
"To je nosič Saturn."
Zašilhal jsem na špici rakety.
"S modulem Apollo. Sto dvacet metrů vysoký. Vozil lidi na Měsíc v šedesátých letech minulého století."
Byla to smutná pravda, že sedmdesát let starý program Apollo představoval vrchol lidského průzkumu vesmíru. Ukázal jsem na obrazovku.
"Co to bylo za misi?"
"To je přímý přenos."
"Chceš říct, že to byl přímý přenos, když to nahrávali."
Do hovoru se vmísil Metzger.
"Staré montážní linky ještě pořád existují, Jasone. Motory a trup jsme postavili téměř přesně podle starých plánů, ze zastaralých materiálů. Ale s moderními počítači s tím dokáže letět jeden pilot."
Podíval jsem se pozorněji na vozidla, která kroužila kolem startovací rampy jako mraveneční. Elektrododávky. První elektro vyjelo na silnice v roce 2032. Překvapením jsem otevřel ústa. Opravdu jsme znovu postavili Apollo! Stejně jako jsme znovu zprovoznili Indiantown Gap a vybalili ze skladů C-Rations a staré raketoplány, se kterými Metzger a ostatní raketáci létají na Projektily.
Uvědomil jsem si, jak zoufalé lidstvo je, a srdce se mi bolestivě sevřelo.
Před sto lety, v roce 1939, zaútočila polská kavalerie na německé tanky kopími. Při povstání v roce 2020 házeli tibetští povstalci na čínské vrtulníky kamení.
Od začátku dvacátého prvního století se lidstvo zbavilo AIDS, zlepšilo lidská práva a odvrátilo se od antihmotových motorů a paprsků smrti. Ty měly příliš malou prioritu. Ale díky tomu teď můžeme na nepřítele házet jenom stodvacetimetrové kameny.
Pak jsem si to uvědomil. Lidi mají velké kameny. Poprvé v životě jsem byl pyšný na to, že lidstvo vyrobilo vodíkové pumy. Ganymedský expediční sbor představoval jenom klamný manévr. Proč posílat do vesmíru pěchotu, když můžeme nepřítele spálit atomem?
Zavalily mě pocity ulehčení, naděje a taky trochu zklamání, protože pěchota přece jenom nevyrazí do boje.
"Chápu," usmál jsem se na Hibbla. "Saturn uveze tak velkou atomovku, že Ganymed rozbije na kousky."
"Chápu, proč si to myslíš," zamračil se Hibble. "Asi bychom mohli Saturn upravit na převážení meziplanetárních pum. Je to dostatečně logická chyba."
Chyba?
"První atomová hlavice, kterou jsme vypálili na Projektil," převzal slovo Metzger, "neexplodovala. Mysleli jsme si, že byla prostě vadná. Přece jenom nikdo atomovky nezkoušel od konce dvacátého století."
"Ale neexplodovaly ani další čtyři," pokračoval Hibble. "Zkusili jsme konvenční hlavice. Ty fungovaly. Nepřítel zřejmě dokáže neutralizovat atomové zbraně. Naše nejlepší teorie předpokládá, že zasytí prostor subatomárními částicemi, které zpomalují neutrony. Samozřejmě si dovedeš představit, že něco takového zablokuje řetězovou reakci."
"Samozřejmě."
Neměl jsem nejmenší tušení. Metzger, Hibble a Einstein tomu rozuměli, já ne. Ale když jsem se jim podíval do očí, viděl jsem, že je to pravda. Lidstvo bylo v hajzlu.
Zatímco se ve mně zase usazovala beznaděj, uvědomil jsem si, že nás sem policajti přitáhli, jako bychom byli na seznamu nejhledanějších osob.
Znovu jsem ukázal na prastarou raketu na obrazovce.
"Tak proč my? Proč ta raketa?"
Hibble se tázavě podíval na zdravotníka, který už nenašel další část mého těla vhodnou na šikanování. Zdravotník omotal kolem své mašinky dráty a vyrazil pryč.
"Může jet, kapitáne Hibble," prohodil při odchodu.
"Jet kam?" zeptal jsem se.

Howard počkal, dokud se za zdravotníkem nezavřely dveře. Pak odemkl zásuvku ve stole a vytáhl z ní papírovou knihu. Byla mnohem větší než knihy, které jsem si četl ve výcvikáči, asi tak velká jako počítačový notebook. Nebo spíš několik notebooků na sobě.
Na přebalu žlutými písmeny stálo PŘÍSNĚ TAJNÉ. Howard nechal knihu dopadnout na stůl, zabručel a pak na ni položil ruku.
"V tomhle zápisníku jsou detaily o všech artefaktech, které jsme posbírali na místech dopadu Projektilů na celém světě. Když zjistíme, proti čemu stojíme, možná získáme šanci průběh války zvrátit. Tahle kniha nám ale neřekne dost. Většinou jsme našli spálené kousky velikosti turínu."
Nikdy jsem turín na vlastní oči neviděl, ale předpokládal jsem, že moc velký není. Zavrtěl jsem hlavou.
"A? Proč já?"
Howard zaťukal na nezapálenou cigaretu svými kostnatými zažloutlými prsty.
"Co nedokáže věda vysvětlit, tomu říká náhoda nebo štěstí. Někteří lidé prostě mají talent pro navázání kontaktu s neznámem. Já ho nikdy neměl. Ale v Pittsburghu jsi najisto zamířil k nejdůležitějšímu artefaktu, jaký jsme kdy našli. Nevím, co se stalo. Předpokládám, že ty taky ne. Ale označil jsem tvé záznamy v naší databázi. Na další dva týdny jsi dočasně přiřazený k mé četě."
Já u sráčů z rozvědky? Ale i tak se mi hruď nadmula pýchou. Byl jsem vyvolený. Ale k čemu?
"Takže mám být lovec artefaktů?"
Vlasy se mi při té myšlence naježily.
Howard pokrčil rameny.
"To mi říká intuice. Kromě toho…"
"Kromě toho co?"
Howard se zadíval na své ruce.
"Vědkyně, která měla na tuhle pozici výcvik, hledala fragmenty v Nigérii a dostala úplavici."
"Och."
Takže jsem to místo dostal jenom díky sračce.
"A co čekáš, že najdu?"
"Nic. Už jsme to našli. Před čtyřmi dny jeden Projektil havaroval a zůstal víceméně vcelku. Už jsi podepsal všechny požadované papíry o utajení…"
Srdce mi poskočilo.
"Ty chceš, abych s tebou šel k vraku!"
Dostanu se do dějin. To bylo skoro lepší než letět na Jupiter. Už jsem se viděl, jak se prosekávám mačetou džunglí a vedu Howarda k jeho pokladu, zarostlému liánami jako starý chrám. Ale na té představě bylo něco špatně.
Dveře místnosti se otevřely a dovnitř vešel desátník od zásobování. Hibble znovu ukázal na mě.
Desátníkovi kolem krku visel žlutý krejčovský metr. Donutil mě vstát, a zatímco jsem mluvil, omotal mi metr kolem hrudníku.
"Fajn, takže jsem záložní lovec artefaktů." Ukázal jsem prstem na Metzgera: "Ale proč je tady on?"
Hibble čekal, zatímco mi desátník měřil i ruce a pas, nadiktoval do počítače hodnoty a pak konečně odešel.
Pak Howard odpověděl: "Kapitán Metzger je jeden ze dvou pilotů cvičených na let s Apollem verze dvě. Ten druhý je v pohotovosti v Lop Nor v Číně.
"Pilot?"
Žaludek se mi začal svírat.
"Kam?" zeptal jsem se.
"Projektil havaroval na deseti stupních a dvou minutách jižně a padesáti pěti stupních čtyřiceti minutách východně…"
"To je v…." zamračil jsem se, jak jsem si snažil představit zeměkouli.
"Uprostřed Moře hojnosti, Maře Fecunditatis."
Howard se podíval na hodinky.
"Zítra v deset ráno my tři vyrazíme na Měsíc."
ŠESTNÁCT
O den později nás tři vyvedli na startovní plochu v pytlovitých bílých skafandrech. Ten, který mi vybrali podle míry, mi dokonce i seděl. Nesli jsme si malé kufříky se vzduchováním, přesně jako ve starých filmech. V opravdu starých filmech. Canaveral se nepoužíval pro starty od doby, kdy se stala většina satelitů soukromá. Takže mě zarezlé nosníky tvořící startovací rampu asi neměly překvapit. Otřásl jsem se. Nesnáším výšky. Úzký můstek vedoucí ke kapsli lodě byl udělaný z ocelové mříže, takže jsem při pohledu pod nohy jasně viděl zemi vzdálenou ode mě sto deset metrů.
Za tři dny bude země vzdálená 400 000 kilometrů. Upřel jsem pohled na otevřený vstup do rakety, sevřel chvějícíma se rukama pevně zábradlí a pomalu se šoural dovnitř.
Kapsle Apolla byla dokončená přednedávnem, takže to uvnitř bylo cítit jako v novém autě. Vypadala ale stejně staromódně jako počítačový notebook. Ležel jsem na zádech a čekal, až mi technici nasadí velkou helmu. Howard ležel po mé pravici, Metzger po levici.
Technik mě poplácal po helmě, ukázal mi zvednutý palec, pak vycouval ven z kapsle a uzavřel vchod. Malým okénkem kapsle dovnitř pronikala slabá záře šedého nebe. Snažil jsem si vzpomenout na všechno, co mě za posledních dvacet čtyři hodin naučili. Většinou se to týkalo toho, na co nemám sahat. Výlet na Měsíc bude trvat tři dny, ale od včerejška do mě narvali obsah tříměsíčního výcviku. Byl jsem nervózní, že se nedokážu naučit všechny své letové povinnosti, dokud mě neujistili, že žádné nebudou.
Můj instruktor mě uklidňoval: "První americký astronaut byla obyčejná opice. A šlo jí to docela dobře."

Pak se zadíval na značku pěchoty v mé složce.
"Obyčejná, hodně blbá opice."
Instruktor mi řekl, že opice měla na sobě malou astronautickou vestu a plínky. Nikdy mi nevysvětlil, jak se ve vesmíru čůrá.
Uvnitř helmy se rozléhaly hlasy Metzgera a pozemní kontroly. Měli jsme v kabině víc místa než staří průkopníci, protože většinu přístrojového vybavení ucpávajícího kapsli nahradil Metzgerův bezdrátový počítač. Nebyl o moc větší než Playstation model 40.
Seděl jsem na špici největší konvenční bomby v historii. Raketa sice byla kompletně moderně postavená, tedy podle brífingu, na kterém jsem seděl včera. Ale její předchůdci měli pár problémů. Z méně než dvaceti raket Apollo jedna zpopelnila svou posádku ještě na Zemi a druhá bouchla na cestě a sotva se dokulhala domů. Staré raketoplány přestavěné na Interceptory explodovaly v jednom letu z padesáti. Není se čemu divit, že jsme kdysi začali do vesmíru posílat roboty místo lidí.
Srdce mi vztekle bušilo, jako by se snažilo vyskočit z hrudníku ven.
Metzger se na mě podíval a zvedl ruku v bílé rukavici. Zvedl palec.
Sto metrů pod námi začaly řvát pumpy a otřásat mým křeslem.
A uvnitř mé helmy někdo řekl: "Zážeh!"
SEDMNÁCT
Čekal jsem, že to bude pořádný randál. Čekal jsem přetížení, pocit, jako by mi na hrudník někdo postavil klavír. Ale vibrace mě málem donutily k hlasitému řvaní. Kdysi jsem četl, že se tyhle staré plechovky šíleně třepaly.
Stiskl jsem opěradla tak pevně, až jsem měl strach, že prsty prorazím skafandr. Snažil jsem se uklidnit a stisk uvolnit, ale nešlo to. Poprvé po mnoha měsících jsem uviděl modré nebe, opravdu tmavě modré nebe. Pak obloha zčernala a objevily se hvězdy.
Když se motory vypnuly, bylo ticho téměř stejně ohlušující jako šílená jízda nahoru.
Metzger říkal něco o výšce a náklonu. Podíval se na mě a přes průzor helmy mrknul. Výhled ven se změnil, jak začal loď natáčet vzhůru nohama. Nic samozřejmě nebylo cítit. Ve vesmíru není žádné nahoře či dole. Byli jsme hlavou vzhůru směrem k Zemi. Po dokončení otáčky jsem měl Zemi nad hlavou místo pod nohama.
Planeta stovky kilometrů pod námi zaplňovala celé malé přední okno.
Všechny obrázky Země z vesmíru, které jsem předtím viděl, zobrazovaly lesklou modrou planetu pokrytou bílými obláčky.
Šedivá koule, na kterou jsme si od Projektilu a prachu vyvrženého do vesmíru zvykli, mě donutila brečet.
Zkusil jsem si utřít nos a narazil rukou do průzoru helmy. Metzger se mezitím vybavoval s pozemní kontrolou. Jeho hlas vůbec nezněl vzrušeně. Jenom trochu zvýšeně, tak jak vždycky mluvil těsně před zkouškou.
V rukavici držel voiceboard a sledoval hodnoty, pak ho upustil. Přístroj zůstal na místě, jen tak se ve stavu beztíže vznášel, přesně jako v holech.
"Metzgere, můžu si sundat helmu?"
"Ne."
"Chci si jenom utřít nos."
"Tahle hračka je zbrusu nová. Jestli máme někde sebemenší dírku, můžeme tady zařvat."
Vznášeli jsme se ve výšce stovek kilometrů a ve vakuu. Viděl jsem všechny ty holofilmy, kde má chlap ve vesmíru vadný ohřívač a zmrzne na kost. Nebo mu exploduje hlava, když se mu roztrhne oblek. Nebo se prostě jen tak vznáší ve vesmíru a pláče do rádia. Vždycky jsem si myslel, že to poslední by bylo nejhorší. Olíznul jsem si rty a snažil se zapomenout na kapičku visící mi u nosu.
Nebylo slyšet nic kromě zvuku dýchání nás tří do mikrofonů v helmách.
Apollo vypadá jako přerostlá nábojnice do pušky. My tři jsme seděli v kuželovité kapsli, která představovala "kulku" na špici Apolla. Válcovitá nábojnice pod námi obsahovala LEM, lunární expediční modul. Byla to ta část Apolla, která s námi spadne na měsíční povrch a pomocí raketového motoru přistane na rozložených nohách. Později se s námi část LEM vrátí zpátky do vesmíru ke "kulce" oblétající Měsíc. Pak se proplazíme zpátky do kapsle a vyrazíme domů na Zemi.
Během dne se Metzger a Canaveral rozhodli, že je kapsle v pořádku, takže jsme si mohli sundat helmy a skafandry.
Metzger obhodil plášť kolem LEM, odpojil nás a pak otočil kapsli širším koncem do směru letu, abychom se mohli připojit špičatým koncem k průlezu do LEM.
Jakmile jsme otevřeli průlezy, vytvořil se mezi oběma loděmi úzký průchod. Po hodinách, kdy jsme byli nacpaní do malé kapsle jako sardinky v konzervě, jsme najednou měli pocit, že máme k dispozici spoustu místa.
Pohyb v nulové gravitaci je jako plavání, jenom s tím rozdílem, že jsou následky každého pohybu hrozně přehnané. Já si na to rychle zvyknul, ale Howard poletoval tam a zpátky jako squashový balónek.
Nakonec jsme ho s Metzgerem připoutali zpátky do jeho křesla, kde mi mezi lapáním po dechu začal vysvětlovat, co všechno s sebou máme. Zvedl plastocelovou krabici velikosti kotěte.
"Hmotový spektrometr. Dotkni se sondou kterékoli části trupu Projektilu a během nanosekundy se můžeme podívat na chemické složení."
Další předmět jsem poznal.
"Kapesní holokamera."
Přikývnul. Odškrtávali jsme jeden předmět za druhým a strkali je do pytle, který se pomalu nafukoval do velikosti Santovy nadílky před prvním rozdáváním dárků.
Ukázal jsem na pytel.
"Kdopak to ponese?"

"Na Měsíci to váží jenom šestinu toho, co na Zemi."
"Takže to ponesu já?"
Přikývnul.
"A tohle?"
Ze vznášejícího se obalu vytáhl pistoli, starý děvítimilimetrový poloautomat tsrownmg. Držel ho mezi prsty, jako by to bylo něco odporného.
"Nesnáším tyhle věci."
Dalo se poznat, že zbraň není nabitá, protože závěr byl stažený dozadu a zásobník se vznášel hned vedle.
Ukázal mi krabici munice.
"V nábojnicích je míň střelného prachu, aby se v měsíční gravitaci omezil zpětný ráz. Ve vakuu ta pistole funguje dobře. Kyslík pro spalování je uložený v prachu…"
"Howarde, k čemu mi bude zbraň? Je to přece jenom rozbitý stroj."
Pokrčil rameny.
"Pro všechny případy."
"Je v té věci něco živého?"
Zase jenom pokrčil rameny.
"Kdo ví? Bylo by lepší, kdyby bylo."
"Lepší pro koho?"
Odpovědí mi bylo jenom další pokrčení ramen.
Howard s Metzgerem se pustili do práce v LEM. Metzger kontroloval systémy, Howard senzory a záznamníky, které použije pro zkoumání vraku.
Já měl za úkol zkontrolovat jednodušší část vybavení pro lunární expedici, kterou Howard vynechal. Měl jsem na to celý den a během práce bylo dost času přemýšlet.
Chystali jsme se na Měsíc vykročit v bílých skafandrech s pozlacenými průzory, v přesně stejných, jako měli staří průkopníci. Na rukávech skafandrů byly ještě pořád americké vlaječky s padesáti hvězdičkami.
Dokud jsem skafandry nerozbalil, netušil jsem, jak přesně stejné jako ty staré budou. Ačkoli byly skafy modernizovány, ve skutečnosti byly postaveny a používány pro výcvik před desetiletími, ještě během programu Apollo.
Naše mise byla poskládaná tak narychlo, ze naše skafandry nebyly ani vyprané a od minulého století nejspíš ani zkontrolované. Staří průkopníci cvičili dost tvrdě, aby se při tom pořádně zpotili. Když jsem otevřel první skafandr, udeřil mě do nosu zápach čpavku, jako bych po sedmdesáti letech otevřel skřínku plnou špinavých ponožek. Musel jsem při práci dýchat pusou, abych ten smrad aspoň trochu odfiltroval.
Sáhnul jsem do sítě na zásoby za oblekem, který byl určený pro mě, a našel tam pistoli na světlice a zažloutlý leták z roku 1972 s titulem Přežití v Pacifiku.
Kapsle dřív přistávaly na padácích do moře. Udělal jsem si v duchu poznámku, ať Metzgerovi a Howardovi vyčiním, že mi zatím neřekli nic o návratové proceduře. Pak jsem strčil přebytky do stehenní kapsy skafandru.
Taky jsem našel sáček pomerančového prášku jménem Tang. Rozpustil jsem trochu v lahvi a ochutnal. Tang se má k pomerančovému džusu asi jako MRE k jídlu.
Díky tomu jsem si uvědomil, jak tvrdí staří astronauti museli být. Létali vesmírem v miniaturních plechových rakvích, jako zrnko rýže hozené do oceánu, a žili z kyselých splašků. Hodně jich zemřelo. Ale ne kvůli Tangu. Tak špatný nebyl.
Ale neměli ani počítače. Počítali na dřevěných pravítkách.
Historické čipy tvrdí, že sem přišli v míru ve jménu celého lidstva.
Kdyby to byla pravda, nepřestali by přicházet. Značení na rukávech nepatřilo Spojeným národům, a už rozhodně ne Rusům. To studená válka vyhnala lidi na Měsíc. Když tu válku Amerika vyhrála, přestali létat.
Od doby, kdy první neandrtálec zjistil, že je lepší šťouchat do nepřítele klackem místo prstem, technologie vždycky vykračovala mílovými kroky právě kvůli válce. Od válečných vozů a luků pradávných dob přes stíhačky a atomovky minulého století po obvazy zlepšující srážlivost krve a přímého propojení mozku s roboty moderní doby. Je to smutná pravda, ale válka je pro vývoj lidstva něco jako hnojivo pro růže.
Mír nám umožnil flákat se. Takže od doby, kdy lidé poprvé přistáli na Měsíc, se po sedmdesáti letech mírumilovného flákání musíme vracet stejným primitivním krámem.
Třetí den bílá záře Měsíce zaplňovala průzor.
Metzger ukázal na rovnou plochu napravo dole.
"Maře Fecunditatis. Moře hojnosti. Je jenom pár set mil od odvrácené strany."
"Proč havarovali zrovna tam?"
"Proto sem letíme, abychom to zjistili, ne?" řekl Metzger. "Je to jedna z otázek, na které chceme odpovědi. Předtím se žádný Projektil neodchýlil od trasy ani o vlásek."
Otočil jsem se k Howardovi. Právě si rozbaloval nikotinovou žvýkačku. Naše kosmická loď sice pocházela z doby, kdy kouřili všichni, ale tohle byl přísně nekuřácký let.
"Howarde, jaký je tam terén?"
Na tu otázku jsem byl pyšný. Každý dobrý pěšák musí vždycky znát UNTČ - úkol, nepřítele, terén a čas.
"Placatý. Lávová vyvřelina pokrytá prachem o neznámé hloubce. Podle stop, které Projektil vytvořil po nárazu, to odhadujeme na pár centimetrů. Narazil do povrchu pod nízkým úhlem, proto je pořád v jednom kuse."
Howard mi pohyby dlaněmi naznačil, jak Projektil přistával.
Na našeho teoreticky neexistujícího nepřítele už jsem se ptal a věděl jsem, že úkolem je strčit nos do vraku. Ale na čas jsem pozapomněl.

"Jak dlouho tam můžeme být?"
Odpověď jsem neznal, ale věděl jsem, že odlet z Měsíce na setkání s modulem byla nebezpečná a složitá hra, i s moderními počítači.
Howard přesunul pohled na Metzgera.
Ten pokrčil rameny a odpověděl: "Dost dlouho."
Věděli víc, než mi říkali. Upřeně jsem se na ně zadíval. Metzger odvrátil pohled.
Než jsem se na ně stačil kvůli těm tajnostem naštvat, bylo na čase nacpat se do skafandrů, zatímco bude Metzger navádět Apollo na lunární orbitu.
Vnitřek mého skafandru stále páchnul. Čekal bych, že když mě posílají zachránit svět, nebudou mě nutit nosit něčí špinavé prádlo.
Metzger uzavřel průchod mezi námi třemi narvanými v LEM a prázdným Apollem, pak mi v helmě zasyčel jeho hlas: "Odpojujeme LEM."
Slabé bouchnutí oznámilo odpojení se od naší jízdenky domů. Překyselené trávicí šťávy smíchané s Tangem mi začaly rozežírat žaludek.
Sestup k Měsíci byl pomalý. Jelikož jsme přivázali poletujícího Howarda ke stěně LEM, stál jsem u okénka a sledoval, jak se k nám hrne Moře hojnosti.
Z vesmíru vypadalo placaté, ale zblízka byly rozeznatelné balvany a terénní nerovnosti. Když jsme se dostali až skoro k povrchu, pochopil jsem, že balvany jsou velké jako kontejnery na odpadky a větší. Posledních dvacet metrů jsem neviděl nic, protože výfukové plyny raketového motoru rozvířily prach. Očividně neviděl nic ani Metzger. Pokud bychom dopadli na balvan, LEM by se mohl převalit a prasknout, nebo by se mohlo rozbít něco, bez čeho se nedostaneme domů. Sevřel jsem v ruce držadlo a zaťal zuby.
Bum.
A byli jsme dole. Pro Metzgera to nakonec byla hračka.
Zatímco jsme s Howardem čekali v dvoučlenné frontě před východem, Metzger kontroloval systémy. Loď mohl řídit jenom on a Howard nikdy nebyl první v řadě, pokud se mělo dělat něco fyzicky. Takže budu první člověk, který vstoupí na Měsíc od dnů, kdy baseballová liga ještě používala dřevěné pálky.
Zatímco jsem čekal, uvědomil jsem si jednu nepříjemnou věc.
"Metzgere? Jak se v tom skafandru čůrá?"
"Použij takovou tu věcičku podobnou kondomu v nohavici. Připnul sis ji, že jo?"
Z průchodu uniknul vzduch ven.
"Jakou věcičku?"
"Promiň. Měl jsem ti to říct. Budeš to muset vydržet."
Otevřel dveře.
Přede mnou se rozprostíral nový svět, mrtvý a bílý jako dávno vyschlé kosti, s černočernou oblohou. Otočil jsem se, sáhnul po první příčce žebříku a pak vystoupil do bezvzduchého ničeho, kde byla zima dost velká na zmrazení hélia.
Seskočil jsem z poslední příčky do prachu Moře hojnosti a pak se zadíval na objekt, vzdálený od nás necelý kilometr.
Že si načůrám do kalhot, to byla v tu chvíli moje nejmenší starost.
OSMNÁCT
Howard mi spustil dolů batoh na synlonovém laně. Odsunul jsem se stranou, zakopnul o kámen a málem spadnul. Leknul jsem se. Kdybych sebou praštil o zem, mohl by mi kámen prorazit skafandr a pak bych zemřel. Po třech dnech ve stavu beztíže jsem měl mizernou koordinaci a i s oblekem a vybavením jsem vážil sotva dvacet kilo.
Howardovi šplhajícímu po žebříku se třásla kolena, takže jsem ho podepřel, jakmile se nohama dotkl měsíčního prachu.
"Bože. Šprt paní Hibblové je astronaut."
To kluk paní Wanderové taky.
Asi deset sekund jsem se v duchu poplácával po rameni a obhlížel si nevzhledný lunární modul, vytvořený z polepených krabic zabalených ve zlaté fólii. Moje cesta pryč z Měsíce závisela na pomačkaném vánočním obalu na nožičkách.
Ukázal jsem za pavoučí nohy LEM. Zrcadlový průhled Howardovy helmy se otočil směrem, kterým mířil můj prst.
Sto metrů od nás začínalo ústí kaňonu, širokého jako nákupní středisko. Okraje byly posety zubatými balvany, jako by někdo z povrchu smetiště vyoral staré ledničky. Kaňon končil asi kilometr od nás. Aspoň tak mi to připadalo. Měsíc je menší než Země. Horizont je blíž. Na brífingu mi říkali, že jiné zaoblení povrchu narušuje vnímání vzdáleností. Ať už to bylo daleko, jak chtělo, stejně se mi rozbušilo srdce.
Na konci kaňonu se tyčil Projektil. Nevěděli jsme, kolik z něj je ukryto pod povrchem. Viděli jsme jenom modročernou bublinu větší než fotbalový stadión. Jeho povrch pokrývaly spirálové drážky, takže trochu připomínal skořápku hlemýždě.
Howard ho zkoumal dalekohledem s gumovým lemem, díky kterému si mohl dalekohled přitisknout k průzoru.
"Dopadnul sem rychlostí nějakých patnáct tisíc kilometrů za hodinu, ale vypadá to, že je skoro neporušený. Doufal jsem, že tě dovnitř dostaneme prasklinou v trupu."
"Dovnitř? Dovnitř tohohle?!" ukázal jsem na Projektil.
Zvedl batoh a dal mi ho na záda.
Ve sluchátcích se mi ozval hlas Metzgera sedícího v LEM: "Dávej na sebe bacha, Jasone."
Vyrazil jsem s Howardem kolem kaňonu vytvořeného havárií Projektilu. Nedalo se tušit, jak moc byl povrch narušený přímo v kaňonu.
Asi po sto upocených metrech jsem začal aplikovat lekce v měsíčním hopsání, které do mě narvali během kratičkého

výcviku na Zemi. Přesto jsem měl za chvíli propocené spodní prádlo.
Howard ztěžka poskakoval za mnou, ve sluchátkách jsem hlasitě slyšel jeho funění.
"Než přistaneš, pokrč kolena, Howarde. Jako bys skákal přes švihadlo."
"Nikdy jsem přes švihadlo neskákal. Největší chyba v mém životě."
Podíval jsem se na nebe. Čtyři sta tisíc kilometrů nade mnou visela velká modrá koule Země, pokrytá šedivými oblaky sazí. Co byla největší chyba v mém životě?
Čekání na Howarda mi připadalo jako věčnost. Obcházeli jsme balvany velikosti autobusů, popraskané a po třech miliardách let ve vakuu nedotčené erozí, stejné jako ty, které havárie Projektilu před několika dny vyrvala z povrchu. Howard se pořád zastavoval a zblízka si prohlížel jednotlivé balvany, přičemž si mumlal něco o puchýřcích a ryolitu. Na jedné takové zacházce stoupnul na hladkou skvrnu, ze které se vyklubala díra zasypaná prachem. Zapadl do ní až po ramena. Po téhle události jsem ho k sobě přivázal synlonovým lanem, takže mě musel následovat.
Nakonec jsme se zastavili a zadívali se na vrak, tyčící se sotva padesát metrů před námi. Odhalená část Projektilu mohla klidně představovat zastřešený stadión, nabarvený na modročerno. Připadalo mi neuvěřitelné, že by se mohlo něco takového pohybovat, ale na bocích byly vidět spirálovité škrábance. Když Projektil zasáhl Měsíc, musel rotovat, ale i tak ho zásah při rychlosti patnáct tisíc kilometrů za hodinu jenom poškrábal, místo aby ho rozerval na kusy. Hvízdnul jsem.
"Propáníčka," zafuněl Howard.
Jakmile se z téhle skály dostaneme, začnu Howardovi dávat lekce nadávání.
V uších mi něco znělo, nějaké pořád dokola opakované pískání, chvíli vysoké, chvíli nízké.
"Howarde, slyším nějaký zvuk. Ale není tady vzduch, který by ho přenášel."
Dupnul nohou o zem.
"Skála zvuk přenáší. Ten rámus dělá Projektil."
"Měl být mrtvý, nefunkční."
Otočil mě, vytáhl mi z batohu kameru a přitlačil si ji k obleku.
"Teď ten zvuk zaznamenáme."
Vyhrabal z batohu spektrometr a vyrazil přes suť k Projektilu. Táhnul mě za sebou na synlonovém laně jako pes na vodítku snažící se chytit kočku.
Přitiskl sondu k trupu Projektilu a začal si broukat do rytmu zvuku. "Ta- da, tá- da."
Zatímco pracoval, rozhlížel jsem se. Dvanáct metrů nad námi, což byl sotva zlomek výšky objektu, jsem zahlédl stříbrný kruhový otvor.
"Howarde!" ukázal jsem mu ho. "Manévrovací tryska! Jakou jsme našli v Pittsburghu!"
Přestal si broukat a ustoupil od trupu. Postavil se vedle mě a taky ukázal rukou.
"Ještě lepší. Podívej se líp."
Zastínil jsem si oči rukavicí. Přes trysky vedl spirálovitý škrábanec a rozšiřoval se v puklinu, kterou by se možná dalo prolézt.
"Slabší část trupu praskla. To je tvoje cesta dovnitř, Jasone."
"Ajéje," zavrtěl jsem hlavou, což bylo v helmě gesto neviditelné. Zavrtěl jsem celým tělem. "Howarde, nesnáším výšky. Nesnáším úzká, temná místa."
"Jasone, kdybych dokázal šplhat, udělal bych to. Je to životní šance."
"Nebo poslední šance v životě!"
"Ale je to způsob, jak se dostat dovnitř!"
Před čtyřmi dny jsem litoval sám sebe, protože jsem nemohl světu nijak pomoct. Lidská rasa mě převezla půl milionu kilometrů a dala mi šanci to zkusit. Nemohl jsem říct ne. Přejížděl jsem pohledem dvanáct metrů hladké kovové stěny, které mě dělily od cíle.
"Tam nedokážu vyšplhat."
Ukázat nemožnost neznamenalo odmítat.
Howard mi z batohu vytáhl dva gumové černé disky s jakýmisi popruhy.
"Nasaď si tohle na rukavice."
"Howarde, přísavky pracují na principu rozdílu tlaků. Jsme ve vakuu."
Byl jsem na sebe pyšný, že jsem na to přišel, i když to byla výmluva, proč to nezkusit.
"Tomuhle se říká attagrip. Dočasné adhezivum pro jakoukoli teplotu. Vážíš jenom dvacet kilo. Vyšplháš po tom jako moucha po zdi."
"Och," vzdychnul jsem a zkusmo přitiskl jeden disk k povrchu, pak druhý. Ruce se mi třásly.
Tlačítko u palce disk uvolnilo, takže jsem mohl ruku zvednout výš. Další stisk mě přilepil ke zdi. Posunul jsem levou ruku. Howard měl pravdu. Šplhal jsem po stěně Projektilu jako hrdina z kresleného filmu. Jason Wander, skrývající se za superhrdinským jménem Attaboy.
"Howarde, co mám dělat, až se dostanu k otvoru?"
"Nejdřív se dostaň dovnitř. Pak ti řeknu, co vytáhnout z batohu a co s tím dělat."
Howard by nedokázal naplánovat ani přestávku na kafe. A druhá polovina jeho týmu ani nedodělala střední školu.
"Howarde, copak v téhle válce dělá lidská rasa všechno za pochodu?"
"Takhle fungujeme nejlíp."
Okraj otvoru byl sotva třicet centimetrů nade mnou. Zadíval jsem se dolů. Howard byl jenom dvanáct metrů pode mnou, ale stejně mi takhle připadal jako marcipánová ozdoba na dort. Zhluboka jsem se nadechnul, ještě jednou, a pak jsem se vytáhnul nahoru.

Prasklý plášť Projektilu byl asi pět centimetrů tlustý a i uvnitř měl stejnou modročernou barvu jako zvenku. Čekal jsem, až si oči zvyknou na tmu uvnitř. Pod pláštěm vytvářela dvoumetrová kovová mřížka, asymetrická jako bublinky na plivanci, výplň oddělující vnější plášť od vnitřního. Vnitřní plášť nebyl roztržený. Popsal jsem to Howardovi.
"Je to přetlakový plášť," řekl.
"Co teď?"
"Nejsou tam dveře? Průchod?"
Zavrtěl jsem hlavou.
"Jasone? Jsi v pořádku?" Howardův hlas stoupnul o oktávu výš.
Každého idiota, který vrtí hlavou na mikrofon, by měla čekat eutanázie.
"Howarde, nevidím…"
Skrze šero jsem rozeznal vyryté rýhy ve vnějším trupu, ve vzoru připomínajícím rozevřený deštník.
"Počkat. Něco tady je."
"To bude průlez pro opravy! Jsi uvnitř!"
"Zapomněl jsem si klíče."
"Och."
Odmlčel se.
"Možná je nebudeš potřebovat. Doplaz se k průlezu. Možná je tam jako bezpečnostní pojistka detektor pohybu. Takže opravář nemůže v případě nouze uvíznout venku."
Co když na mě opravář čekal na druhé straně průlezu? Srdce se mi zase jednou zběsile rozbušilo.
Přetáhnul jsem svých dvacet kilo přes natržený okraj a pečlivě jsem si dával pozor, abych si nenatrhl skafandr. Trhlina v plášti byla široká tak metr. Já s batohem metr dvacet. Vrátil jsem se ven a sundal jsem si batoh. Pak jsem se vleže protáhnul do mezery mezi trupy a táhnul jsem batoh za sebou. Cítil jsem vibrace Projektilu přes stehna a břicho.
Zamával jsem volnou rukou k deštníku. Nic.
"Howarde? Neotevřelo se to."
"…celým tělem."
"Ztrácím tě."
Část mě si přála, aby řekl něco jako: "No tak se vrať zpátky. Dobrý pokus. Vrátíme se do LEM a poletíme domů."
Ale věděl jsem, co tím myslel. Připlazil jsem se blíž k deštníku, jako bych byl na výcvikové dráze pod ostnatým drátem.
Deštník se pohnul.
Jednotlivé jeho části se zasunuly dovnitř trupu jako clona na čočce fotoaparátu.
"Howarde, měl jsi pravdu. Otevřelo se to."
"Jas… trup… ruší…"
Otevřený průlez byl temný a dost široký, abych prošel já, nebo batoh, ale oba najednou ne. O dva metry dál trubku uzavíral stejný průlez, jakým jsem se dostal dovnitř. Přestupní komora. Buď bych se musel plazit hlavou napřed a tlačit batoh před sebou, nebo se otočit a táhnout ho za sebou. Kdybych se otočil, viděl bych aspoň, jestli se za mnou zavřel vstup. Byl bych ve správné pozici, abych mohl sakra rychle vypadnout. Vnitřní průlez by se měl otevřít automaticky, stejně jako vnější. A za přestupní komorou bude dost místa, abych se mohl otočit.
Takže nohama napřed.
Dostal jsem se dovnitř až po ramena a táhnul jsem za sebou batoh s přístroji, výbavou na přežití a pistolí.
"Howarde? Jdu dovnitř."
V rádiu bylo slyšet jenom zapraskání. Přidalo se k podivně známému kolísavému zvuku, který jsem poslouchal poslední půlhodinu. Průlez byl jenom o pár centimetrů širší než já v ramenou. Skoro jsem nemohl hýbat rukama. Alespoň při takovémhle couvání uvidím světlo na konci tunelu.
Představa lezení po hlavě do tmy mi naháněla hrůzu.
Protáhl jsem batoh skrze vnější průlez a ten se promptně uzavřel.
Pokračoval jsem v plazení se a snažil se hmatat chodidly. Vnitřní průlez se otevřel. Jako červ jsem se proplazil dolů, skrze okraj vnějšího průlezu, a pak jsem k sobě začal přitahovat batoh.
Podařilo se mi kleknout si na všechny čtyři a přitom jsem pustil popruhy batohu.
Ve chvíli, kdy se moje ruka stáhla za okraj vnitřního průlezu, okamžitě se uzavřel a nechal mě samotného ve tmě.
DEVATENÁCT
Nic jsem neviděl. Slyšel jsem jenom vlastní dech a neustálý kolísavý zvuk Projektilu. Přitiskl jsem ruce na průlez. Nechtěl se otevřít. Začal jsem do něj bušit, tak silně, jak jsem si troufal, aniž bych riskoval protrhnutí skafandru. Šmátral jsem kolem sebe po zdech. Žádná klika. Žádná páka.
"Howarde? Uvíznul jsem tady!"
Neslyšel jsem ani rádiový šum. Trup Projektilu nebyl jen tvrdý, dokázal taky dokonale odstínit rádio.
Batoh byl sotva půl metru ode mě, za zavřeným průlezem. A v batohu byla baterka, zbraň, jídlo a pití, které se dalo dostat do helmy skrze speciální ventil. Taky tam bylo všechno speciální vybavení, se kterým jsem měl získat informace a přinést je zpátky. Stejně tak dobře mohl být batoh na Zemi.
Bylo to jako probudit se v rakvi. Ke známému zvuku Projektilu se přidal další. Rychlejší, přerývanější.
Vydával jsem ho já, pohřbený zaživa. Nemohl jsem se hnout a nic jsem neviděl. Mozek mi zachvátila panika vyvolávaná klaustrofobií.
Donutil jsem se myslet. Průzor helmy. Zrcadlový povrch překrývající průzor bylo možné zvednout. Udělal jsem to a zase jsem viděl. Dech se mi trochu zklidnil.
V rouře, ve které jsem ležel, nebyla úplná tma.

Byla kruhová a vroubkovaná jako drenážní trubka. Trochu jsem viděl, protože ze zdí vycházelo slaboučké růžové světlo. Pulzovalo ve stejném rytmu jako zvuk. Začal jsem se kroutit, abych se mohl podívat přes rameno. Moje růžová kanálová trubka se po deseti metrech zatáčela, ale nikde nebyla širší než přechodová komora.
Měl jsem dvě možnosti. Počkat a doufat, že Howard nebo osud otevřou průlez. Dokud mi bude fungovat generátor kyslíku nebo dokud neumřu hladem a žízní. Možnost číslo dvě byla proplazit se nohama napřed hlouběji do Projektilu. Možná tam najdu širší prostor, užitečné informace a cestu ven. Nebo narazím na něco, co mě zabije.
Nikdy jsem nedokázal jen tak sedět.
Každých padesát metrů stěny trubky narušovaly průřezy možná metr vysoké a sotva pět centimetrů široké. Ventilační průduchy? Co ale ventilují? To znamená, že tady musí být atmosféra. Přece jenom byla na začátku přechodová komora. Takže vevnitř je něco, co může dýchat. Co možná pořád ještě dýchá. Bolestivě jsem zatoužil po pistoli v batohu.
Druhá sada ventilačních škvír mě zachytila za stehno. Protlačil jsem ruku dolů a ucítil jsem cosi tvrdého. Stehenní kapsa. Otevřel jsem suchý zip a nahmatal předmět uvnitř. Signální pistole! Srdce mi poskočilo radostí. Byl jsem ozbrojený. Tak trochu.
Chvíli jsem kroutil rukou, až se mi podařilo pistoli protáhnout před sebe. Takže jsem mohl zastřelit cokoli, co by se pokusilo plazit za mnou, jenže přede mnou klidně mohlo být něco, co by mi ukouslo nohy dřív, než bych si toho všimnul.
Procouval jsem trubkou dalších asi třicet metrů a prsty jsem se vyhýbal ventilačním škvírám.
Najednou jsem měl pocit, že mám nohy volnější. Začal jsem se plazit rychleji. O dva metry později jsem se dostal do pravoúhlého překřížení s trubkou o větším průměru. Díky tomu jsem se mohl otočit hlavou napřed. A uvědomit si, že bych mohl dál pokračovat větší trubkou.
Sedl jsem si na křižovatce a sledoval růžové světlo blikající v rytmu se zvukem. Zhodnotil jsem situaci. Ztratil jsem se někde v bludišti. Staré skafandry byly vybavené moderními generátory kyslíku, takže jsem mohl dýchat téměř libovolně dlouhou dobu. Neměl jsem jídlo. Ani vodu. To poslední nebylo zas tak špatné, jak mi neustále připomínal močový měchýř. Moji jedinou výzbroj představovala sedmdesát let stará signální pistole s jedinou velkou a pomalou střelou.
Můj úkol spočíval v měření a zjišťování informací, ale vybavení na měření zůstalo za průlezem, který mě tady uvěznil.
Tahle loď byla velká jako město. Určitě tady byly i další dveře. Takže se budu plazit, dokud nějaké nenajdu nebo nepřijdu na způsob, jak otevřít ty, kterými jsem sem vlezl.
Když už jsem nemohl měřit, mohl bych při procházení labyrintem aspoň sebrat nějaké vzorky. Chytil jsem signální pistoli za hlaveň jako kladívko a udeřil do zakřivené zdi.
Pažba pistole se od zdi odrazila jako tenisák od betonu.
Pokrčil jsem rameny. Budu si muset zapamatovat všechno, co uvidím.
Širší trubka pravděpodobně povede na nějaké důležitější místo, takže jsem změnil směr.
Cestovalo se mi mnohem lépe, proto jsem si velkou trubku v duchu překřtil na Broadway. O dvacet minut plazení se a nadávání na stav močového měchýře později se trubka rozšířila do oválné místnosti velké jako garáž. Úplné náměstí. Zdi byly pokryté zářícími ovály, zelenými, a ne růžovými, a větvičkovitými výstupky, které mohly fungovat jako ovládací prvky.
Vlasy se mi zježily. Tak nějak jsem měl pocit, že nejsem jediná živá bytost v místnosti.
Zarazil jsem se ve vchodu a zamrkal, jak se mi zrak přizpůsoboval na světlo.
Na druhé straně místnosti se pohnul stín.
Měl jsem asi být ztuhlý hrůzou. Ale velikost chvíle prvního kontaktu mě přemohla. Naskákala mi husí kůže.
Vypadalo to jako nezralý, zelený banán. Ale bylo to tak metr a půl dlouhé a uprostřed šedesát centimetrů široké. Stejně jako banán to nemělo žádné další výstupky. Žádné oči, jenom na jednom konci bledé skvrny. Žádná ústa.
Zkroutilo se to do otazníku, stojícího na oválném podstavci na podlaze. Na kůži se tomu udělaly vlnky, od zvednuté části otazníku až po druhý, ocasní konec. Připomnělo mi to vymačkávání zubní pasty z tuby. Z ocasu se dovnitř podstavce vyřinul černý sliz.
Po tisíce let lidé přemýšleli, jestli jsme ve vesmíru sami, nebo ne. Bezpočet generací jsme si vymýšleli, představovali a toužili. A teď, právě teď, došlo k fyzickému kontaktu mezi dvěma zástupci vesmírných ras.
A jeden z nás přitom seděl na hajzlíku.
Odkašlal jsem si.
DVACET
Namířil jsem na něj signální pistolí.
"Ruce vzhůru!"
No, co jsem měl asi říct? Snad to z mého tónu pochopí.
Slimák - na vhodné pojmenování mi stačil jediný pohled - otočil jeden svůj koneček mým směrem.
Oba jsme ztuhli. Srdce mi zase najelo na vyšší obrátky.
Řada zelených světel na zdi zablikala. "Hlava" se mu pomalu kývala jako kobra vylézající z košíku.
Možná říkal ahoj. Možná mě zkoušel zhypnotizovat.
Natáhl jsem kohoutek pistole.
Sklouzl ze záchodu a zamířil doleva. Plazil se jako obyčejný slimák, ale rychle. Ukročil jsem a držel ho chvějící se rukou stále na mušce.
Byl jsem na jeho písečku. Nemohl jsem tušit, jestli mě další krok nezavede na padací dveře, které se pode mnou odevřou a shodí mě do nádoby s vařícím olejem.
Bum.
Sjel jsem pohledem dolů. Nohou jsem nakopl černou lesklou věc velkou jako slimák, která měla i stejné tvary jako on.

Věc na podlaze poskočila.
Slimák se vrhl ke mně, takže jsem uhnul dozadu a udržoval mezi námi vzdálenost přibližně tří metrů.
"Takže se ti nelíbí, když ti kopu do oblečení."
Uprostřed těla se mu vytvořila bulka, která rychle narostla do tvaru chapadla. Natáhl se po zakřivené kovové tyči ležící na zemi hned vedle jeho oblečku. Zbraň?
Výhružně jsem zamával zbraní a sevřel spoušť.
"Stůj!"
Zastavil se.
"Hodnej kluk," pochválil jsem ho.
Chapadlo vyrazilo po tyči.
Skočil jsem po ní. Dostal jsem se k ní dřív a tyč se po nárazu odsunula dál mimo Slimákův dosah.
Zvedl jsem se z podlahy a postavil se mezi něj a jeho zbraň. Zamířil jsem na něj signální pistolí a vykročil k němu.
Ustoupil. Další krok, další odplazení se kousek dozadu. V místnosti nebyly v podstatě žádné rohy, ale jeden zakulacený konec se zužoval. Zahnal jsem ho tam.
Kýval se dopředu a dozadu. Dostal jsem ho a on to věděl.
Slimák se sesypal na zem jako propíchnutý balónek.
Odpočítal jsem deset úderů srdce.
Slimák se stále nehýbal.
Barva jeho těla začala blednout.
A z ocasu mu vykapal další černý sliz.
"Sakra. Ty ses zabil."
Ustoupil jsem a chvíli naslouchal vlastnímu přerývanému dechu.
Možná nebyl mrtvý. Signální pistole mi v ruce ztěžkla. Povolil jsem kohoutek a hodil po něm pistoli, zasáhl jsem ho do středu těla. Ani se nehnul.
Pomalu jsem se přiblížil, vzal si zpět pistoli a schoval si ji do kapsy. Strčil jsem do Slimáka špičkou boty. Bylo to jako kopat do velké hromady želatiny. Byl mrtvý.
Howard říkal, že v Projektilu může být sebevražedný pilot, jako kamikadze. Slimák se považoval za mrtvého už dávno, takže se spolknutím nějakého slimáčího jedu neváhal. Zemřel za Boha a svou Zemi, pokud něco z toho měl, než aby se nechal zajmout. Řekl bych, že to z něj dělalo dobrého vojáka.
"Howarde?"
Rádio bylo mrtvější než Slimák.
Vlasy se mi naježily, jako když jsem se ke Slimákovi poprvé přiblížil. Zase jsem cítil, že nejsem sám.
Něco zasyčelo a pak ještě něco.
Otočil jsem se.
Průchod, kterým jsem do místnosti vešel, se hemžil Slimáky. Plazili se ke mně jako červi z týden staré ryby.
Skočil jsem dozadu a popadnul Slimákovu kovovou tyč. Někteří ze Slimáků je měli taky a drželi je v chapadlech, která zřejmě mohla na jejich těle vyrůst, kdekoli a kdykoli si přáli. Jeden z nich namířil svou zbraň - za kterou jsem tyč automaticky považoval - a sevřel chapadlo kolem prstence na jednom konci. Spoušť! Namířil jsem na něj a stiskl prstenec na své zbrani.
Ze špice zbraně něco vyletělo a prostřelilo mu to tělo dřív, než stačil vypálit. Praštil sebou o zem jako padesát kilo čerstvých jater.
Za ním bylo dobře na čtyřicet Slimáků. Pohnuli se od vchodu a někteří namířili zbraně mým směrem.
Popadl jsem ze země mrtvého Slimáka jako štít a zacouval k průchodu na druhém konci místnosti.
Slimáci nestříleli. Zalezl jsem do tunelu i s mrtvolou.
Dva se vrhli na mě. Zakřivené zbraně měly ostří jako meče. Pokusili se mě s nimi zasáhnout. Uhnul jsem a pokračoval v ústupu. Pokud by mi prosekli oblek, nemohl bych přejít po povrchu zpátky k LEM, i za předpokladu, že bych se snad nějak dostal z Projektilu ven. A pokud by se mi dostala do obleku místní atmosféra, mohla by mě otrávit.
Než se ke mně stačili znovu dostat, oba jsem je zastřelil ze své nové hračky, pak jsem skočil kupředu a natlačil jejich těla do průchodu. Vznikla tak zelená slizká barikáda.
Popadl jsem svého mrtvého vězně kolem pasu a přehodil si ho přes rameno jako pytel mouky, pak jsem se rozběhl chodbou. Šlo mi to docela rychle a dařilo se mi vyhýbat se ventilačním otvorům, nezachytil jsem se o ně ani já, ani můj Slimák. Zahnul jsem za roh a narazil na dav dalších Slimáků. Se čtyřiceti dalšími za sebou jsem nemohl ustoupit.
Rozběhl jsem se a začal střílet, prorazil jsem přes ně. Nemám tušení, jak dlouho a jak daleko jsem zdrhal se spoustou Slimáků za sebou a dalšími, kteří na mě vylézali ze všech stran, jako by se zhmotňovali v chodbě přímo přede mnou nebo prolézali zdmi. Vždycky jsem jich pár zastřelil, prorazil přes jejich těla a pokračoval dál.
Ani s nákladem mrtvého Slimáka jsem moc nevážil, přesto jsem lapal po dechu a potil se jako prase. A co bylo horší, začal jsem zpomalovat a moje zbraň přestala střílet. Neměl jsem tušení, jestli jsem ji rozbil nebo mi došla munice.
Po chvíli jsem si uvědomil, že už je nemám za zády, a noví se už přede mnou neobjevovali.
Zastavil jsem se na křižovatce, pustil Slimáka na zem, posadil se a opřel se zády o zeď. Chvíli jsem se vydýchával, ale neustále jsem sledoval všechny směry.
Kam Slimáci zmizeli? Viděl jsem jich minimálně čtyřicet, zabil tak deset. Světlo zdí stále pulzovalo a poplachový signál pořád řval.
Poplach. To znamenal ten zvuk a ta světla. Poplach oznamující všem "Zdrhejte!" a "Opustit loď!".
No samozřejmě. Slimák radši umřel, než aby se nechal zajmout. Jeho kámoši museli být připravení vyhodit do vzduchu

loď a roztrhat tak na kousíčky sebe i mě, jen aby jim nehrozilo zajetí. Není se čemu divit, že už mě nezkoušeli dohonit.
Kolik času mám?
Zadíval jsem se do užší trubky, křížící se s tou, kterou jsem přiběhl. Na podlaze ležel bílý obdélníček. Doplazil jsem se k němu a přečetl si na obalu nápis Přežití v Pacifiku.
Bloudil jsem v kruhu, dostal jsem se zpátky na křižovatku mezi Broadway a trubkou, která vedla k východu. Leták mi musel vypadnout z kapsy, když jsem z ní doloval signální pistoli.
Zvuk se zvýšil o oktávu a zesílil. Stejně tak světla.
Projektil zahájil závěrečný odpočet ke své záhubě.
Zíral jsem do úzké spojovací trubky. Třicet metrů ode mě byl průlez, který mě tady uvěznil. Pokud se otevíral, když zaznamenal pohyb venku, aby dovnitř pustil slimáckého opraváře, možná mě teď pustí ven, když se blíží autodestrukce. Nebo možná průlez vycítí přítomnost Slimáka, a pokud je nějaký poblíž, otevře se. Nebyla to moc velká naděje, ale na výběr jsem neměl. Narval jsem mrtvého Slimáka do trubky jako pytel špinavého prádla a tlačil ho před sebou.
Když jsem lezl dovnitř, připadala mi úzká trubka dlouhá a postup pomalý. Teď byla skoro nekonečná a zvuk a světla poplachu stačily mezitím zintenzivnět natolik, že se téměř slily do jediného trvalého signálu.
Konečně jsem uviděl konec trubky. Průlez byl stále uzavřený. Naděje vymizela, ale stejně jsem tlačil Slimáka dál.
Dostal jsem ho na tři metry od průlezu. Nic. Zkusil jsem s ním zamávat. Nic.
Kolik času zbývá, než to bouchne? Pár minut? Sekund?
Kdybych přijal tu práci v Hollywoodu hned, možná by Aaron Grodt nenechal policajty odvést mě. Mohl jsem ležet u bazénu pod umělým slunečním světlem, pozorovat Crissy v plavkách a necítit žádnou bolest.
Až to bouchne, ucítím něco, nebo se rozpadnu na prach dřív, než stačí nervová zakončení informovat mozek o bolesti?
Praštil jsem Slimákem o průlez. Nic.
V holu od Aarona Grodta by hrdina ustřelil zámek a uniknul.
Ve stehenní kapse jsem cítil signální pistoli. Vytáhl jsem ji a o tři metry zacouval. Skryl jsem se za mrtvolou Slimáka, natáhl přes něj ruku a zamířil na průlez. Pak jsem zavřel oči a stiskl spoušť.
Nic. Stiskl jsem spoušť ještě jednou, tak silně, až se mi ruka otřásla. Nic. Moje poslední naděje bylo sedmdesát let staré střelivo, které selhalo.
Cítil jsem, jak se mi v očích objevují slzy. Umřu tady, jen tak, bezdůvodně.
Otevřel jsem oči. V růžovém světle jsem viděl svou ruku svírající pažbu pistole a nad palcem nenatažený kohoutek.
Mohl jsem mačkat spoušť, dokud by se Měsíc nezměnil na obrovský kus švýcarského sýra, a nenatažená pistole by stejně nevystřelila!
Palec se mi třásl, když jsem ho zvednul, abych natáhnul kohoutek.
Když ta sedmdesát let stará světlice vystřelí, pomůže mi to? Co když se v uzavřeném prostoru odrazí a prorazí mi skafandr?
Neznal jsem žádné modlitby, takže jsem jenom zašeptal: "Prosím."
Pomalu jsem zvyšoval stisk na kohoutku, až jsem ucítil, jak mechanismus cvaknul. Úderník vyrazil dopředu, ale pomalu, jako by se pohyboval v lepidle. Udeřil do roznětky nábojnice.
DVACET JEDNA
Průlez zůstával zavřený. Pak se z hlavně zablesklo, pažba mě kopla do ruky a světlice vyletěla přímo doprostřed průlezu. Nic se nestalo.
Světlice, zanechávající za sebou rudou dráhu, se odrazila směrem ke mně, tak - tak jsem uhnul. Světlice mě lízla o helmu a pak narazila do oválu na zdi chodby.
Zatímco odražená světlice letící v nízké gravitaci pomalu zamířila zpátky na mě, průlez se rozevřel.
Světlice v letu dohořela. Podíval jsem se na ovál na zdi. Slimácká klika tam byla celou dobu.
Za průchodem bylo vidět černé nebe, mnohem lákavější než ta nejmodřejší krásná sluneční obloha. Světlice zasáhla tlačítko ovládající dveře, ale také zřejmě rozbila vnější dveře přechodové komory, nebo spíš mechanismus, který je ovládal. Oba konce přechodové komory byly otevřené. Mezi natlakovanou atmosférou Projektilu a vakuem venku jsme byli pouze já a Slimák.
Explozivní dekomprese nás vyplivla z přechodové komory jako špunt ze šampaňského. Vyletěli jsme do prosluněného vakua, dvanáct metrů nad měsíčním povrchem. Slimák jako první, se mnou v těsném závěsu. Máchal jsem při tom rukama a řval jako Superman pronásledující okurku s raketovým pohonem.
Dosáhli jsme vrcholu letového oblouku a zamířili k povrchu. Na předpokládaném bodě dopadu, šedesát metrů od přechodové komory, se skláněl zády k nám Howard a cpal do pytle na vzorky kamení.
Přeletěl přes něj stín letícího Slimáka a Howard zareagoval. Otočil se, ale ne dost rychle.
"Howarde! Bacha!" zaječel jsem.
Slimák praštil do Howarda jako tuna sádla a srazil ho k zemi. Předvedl jsem mizerný pokus o salto, narazil nohama do Slimáka a odrazil se od něj jako od trampolíny dalších deset metrů.
Sice jsem tak pád trochu zbrzdil a vážil jsem sotva víc než poloprázdný kufr, stejně jsem si ale při druhém přistání vymknul kotník.
Ležel jsem na zádech, čekal, až mě zabije dekomprese skafandru, a sledoval při tom Mléčnou dráhu rozmazanou po černém měsíčním nebi. Lopatkami přitisknutými k zemi mi vibroval zvuk poplachu. Převrátil jsem se na všechny čtyři.
Deset metrů ode mě ležel nehybný Howard s roztaženýma rukama a nohama, sestřelený gigantickou okurkou. Slimák ležel vedle něj.
Doplazil jsem se k nim.
"Howarde?"

Neodpověděl. Ani se nehnul. V zrcadlovém průzoru jeho helmy jsem viděl jenom sebe.
Už mezi námi nebyl trup Projektilu, který by rušil rádiové vlny. Možná náraz zničil rádio jednoho z nás. Pokud se zvuk přenášel skálou, měl by se přenášet i přes helmy. Předklonil jsem se a přitiskl průzor své helmy na jeho.
"Howarde?"
"Jasone? Co se stalo? Co mě to trefilo?"
Jeho hlas se rozléhal, jako by měl hlavu v akváriu. Což vlastně měl.
"Projektil vybuchne," zařval jsem. "Musíme se hnout! Jsi v pořádku?"
Posadil se. Vytáhl jsem ho na nohy a nasměroval ho k LEM.
"Utíkej!"
Naklonil se ke Slimákovi a natáhl k němu ruku.
"Co…?"
Strčil jsem do něj a popadl Slimákovo tělo.
"Zdrhej, sakra!"
Jak dlouhá doba uběhla od chvíle, kdy jsem vstoupil do Projektilu? Kolik času ještě máme?
Přenášel jsem se přes povrch Měsíce velkými skoky a držel kývajícího se Slimáka jako velkou šišku salámu. Při každém kroku mi kotníkem prošlehla bolest. Kousek přede mnou spěchal Howard, který už zvládl umění měsíčního běhu, a každým skokem překonával pět metrů. Já deset. Tohle je na Měsíci dobré. Když už musím běžet o život, chci to dělat na místě, kde každým krokem udělám deset metrů.
Jaká byla bezpečná vzdálenost od Projektilu? Jak velká bude exploze? Podíval jsem se přes rameno za sebe. Už jsme se dostali na sto metrů od vraku. Zvuk poplachu se zase změnil.
Už to nebyl rychle pulzující signál, ale jediný jasný tón. Srdce mi poskočilo.
Popadl jsem Howarda uprostřed skoku a zatáhnul ho za balvan velikosti vlaku. Silný záblesk mě oslepil. Nestačil jsem si po opuštění Projektilu nasadit sluneční kryt průzoru.
Exploze otřásla celým Měsícem, ale sotva jsem se odrazil od země, zvuk zmizel. Přistál jsem na Howardovi. Nad námi přeletěly trosky vymrštěné explozí a odrazily se od balvanu nad námi. Ve vakuu nevydaly nárazy žádný zvuk.
Ležel jsem na Howardovi obličejem k povrchu. Pršely na nás kameny velikosti baseballových míčků. Připadalo mi, že kamenný déšť trvá dlouhé minuty, ale nemohlo to trvat zas tak dlouho.
Pak se konečně do Moře hojnosti vrátil klid.
Přitiskl jsem svou helmu k Howardově.
"No teda!" řekl.
Postavili jsme se. Drobné částečky slimáckého Projektilu stále pršely z nebe a dopadaly do měsíčního písku. Slimák nám ležel u nohou, pořád víceméně ve stejném stavu. Howard si k němu kleknul.
"Jeto…?"
"Projektil jich byl plný. Snažili se mě rozstřílet a rozsekat na kousky. Bylo to tam strašně tmavý a děsivý."
"Bože, já ti tak závidím, Jasone!"
Povzdychnul jsem si, pak jsem obešel balvan a zadíval se zpět. Tam, kde byl ještě před chvílí Projektil, teď nebylo nic. Měsíční balvany byly odhozeny na sto metrů od místa, na kterém teď musel být sakra velký kráter, ačkoli z tohohle úhlu jsem ho neviděl. Bílo-šedý povrch měsíce byl potřísněný černými fragmenty Projektilu jako houska sypaná mákem.
Kámen velikosti melounu ležící kousek od nás, který ale nebyl chráněný velkým balvanem, rozsekl jeden letící fragment na dvě půlky. Klidně to mohla být moje nebo Howardova hlava.
Poloměr území zasaženého výbuchem byl tak kilometr. Ani náhodou jsme se nedostali mimo něj. Přežili jsme jenom díky úkrytu za velkým balvanem. Chvíli jsem se cítil dobře, ale pak jsem si uvědomil nepříjemný fakt. Nejen že jsem nedokázal přinést zpátky důležité informace, ale taky kvůli mně vyletěl do vzduchu největší zpravodajský nález v historii.
Howard mi zaťukal na rameno a pak ke mně přitiskl svou helmu.
"Musíme dostat toho cizáka z vakua."
Hrdě jsem se napřímil. Přece jenom jsem něco zpátky přinesl. Prvního zajatce ve válce se Slimáky. I když byl teď zmrzlý jako okurka z mražené zeleninové směsi.
Howard ukázal na Slimáka.
"Odneseme ho zpátky do modulu."
LEM! Metzger a LEM byli sotva kilometr od místa výbuchu. Prudce jsem se otočil k místu přistání, ale balvany mi blokovaly výhled.
"Metzgere?"
Nedalo se říct, jestli mi nefunguje rádio, nebo jestli mi není schopný odpovědět. Metzger nemohl tušit, že se blíží exploze, ne snad že by s tím mohl něco udělat.
Srdce se mi rozbušilo. Ustoupil jsem, rozběhl se a vyskočil tři metry do výšky, na vrchol balvanu. Málem jsem přeletěl a spadnul, ale podařilo se mi udržet rovnováhu.
Přejížděl jsem pohledem horizont, ale LEM se mi nepodařilo objevit. Třeba mi bude rádio v téhle výšce fungovat.
"Metzgere?" zařval jsem. Nic.
Pak jsem zahlédl zlatě se třpytící povrch LEM zakrytý balvanem. Srdce mi poskočilo.
Něco vypadalo jinak. Možná z tohohle úhlu - zadíval jsem se pozorněji.
Jedna ze čtyř noh LEM ležela na zemi vedle nakloněného modulu. Talířová anténa visela, místo aby stála rovně.
Seskočil jsem z balvanu dolů a zvednul Slimáka. Popadla mě beznaděj. LEM bylo primitivní zařízení, ale nebyl to vůz z

Divokého západu, který bychom mohli opravit kusem provazu. Nikam nepoletí. Howard říkal, že tohle byl jediný Saturn, který jsme zrekonstruovali. Canaveral nám nemohl poslat žádnou záchranu. Howard i já tady budeme pomalu umírat. Už skoro ani nezáleželo na tom, jestli je Metzger v LEM naživu.
Přesto jsem vyrazil ke zničenému modulu a mávnutím jsem naznačil Howardovi, ať mě následuje.
"Metzgere?" řval jsem u vrcholu z každého skoků, ale neodpověděl mi.
Dostal jsem se k modulu dřív než Howard a odhodil Slimáka do prachu. Zblízka vypadaly škody ještě hůř. Tryska hlavního motoru ležela pod kabinou posádky, pomačkaná jako papírový kelímek.
Vylezl jsem po ohnutém žebříku, přitiskl čelo helmy k okénku LEM a zařval: "Metzgere?"
Jelikož jsem hlavou zakrýval okénko, nebylo vevnitř moc vidět.
"Jasone?"
Metzgerův hlas. Trhnul jsem sebou.
"Jsi v pořádku?"
"Pár modřin. Co vy dva?"
"V pohodě. Projektil byl zaminovaný."
"Je po něm?"
"Napadrť."
"Och.
I přes zkreslení hlasu jsem slyšel zklamání.
"Ale máme zajatce. V podstatě. Je mrtvý."
O dvacet minut později jsme se tlačili v LEM, skafandry visely na zdi a my cucali čokoládové mléko.
"Je to jako medúza. Nebo slimák. Vypadá jako banán a je zelený."
"To si děláš prdel. Čekal jsem, no víš, brouci oči, prsty a tak. Takže nás zabíjejí slimáci?"
Howard si rozbalil tubu s jídlem.
"Musíme ho dostat ven z vakua."
Zamračil jsem se.
"Přinést ho sem?"
Howard pokrčil rameny.
"Možná shnije, když ho zahřejeme. Žil v třiceti pod nulou."
Howard ukázal na můj skafandr visící na zdi.
"Vlezl by se tam?"
"Asi jo. Má tak metr šedesát, možná sedmdesát kilo."
Měli jsme skafandr navíc, ale ten jsme ještě ani nerozbalili.
Metzger a Howard se oblékli, vylezli ven a začali cpát Slimáka do mého skafandru, zatímco já jsem rozbaloval nový. Nakonec ho do skafandru nacpali, spodní konec do jedné nohy, hlava vykukovala z helmy jako… no, řekněme, že si tenhle pohled připomenu vždycky, když někdo použije nadávku "čuráčí hlava". Nechali ho ležet venku, zmrzlého, ale chráněného, a vrátili se.
Položil jsem otázku, která mě pálila celou dobu: "LEM nemáme šanci opravit."
Metzger zavrtěl hlavou. "Mrtvý jako tvůj zelený kámoš venku."
Oba se mi vyhýbali pohledem.
To si mysleli, že je výbuch Projektilu moje chyba? Že kvůli mně jsme tady uvízli? Ani jeden z nich neměl šanci poznat Slimáky jako já! Nikdo na světě je neznal jako já! Ti červi by se vyhodili do vzduchu stejně. Probojoval jsem se ven z hadí jámy a táhl přitom mrtvého Slimáka! Ani já jsem tady nechtěl takhle umřít.
Otevřel jsem pusu, abych na ně vyštěknul, ale pak jsem se otočil a zadíval se okénkem na Slimáka. Ležel venku v pokrouceném skafandru, mrtvý na neživém světě daleko od domova. Stejný osud čekal i mě. Zemřel jako sirotek, stejně jako já? Byli ti ostatní Slimáci rozprášení po celém Moři hojnosti jeho rodina?
Zadíval jsem se dál, k balvanům, které se nezměnily po tři miliardy let, ke vzdáleným kopcům, jejichž bledost kontrastovala s černým nebem. Během několika dní zemřu hlady, pak zmrznu a budu tady ležet stejně jako ty kopce další miliardu let.
Na horizontu se něco pohnulo.
DVACET DVA
Nedokázal jsem promluvit, tak jsem popadl Metzgera za vlasy, přitáhl ho k okénku a ukázal mu to. Po svahu se k nám blížila jedna tečka, pak další a další. Slimáci museli vyslat hlídky. Vraceli se. Asi jsme u nich nebyli moc oblíbení.
Otočil jsem se od okna, protlačil se kolem Howarda a začal se hrabat v zásobách v síti na zdi. Měli jsme ještě jednu pistoli.
Howard zavrtěl hlavou.
Začal jsem hledat zásobník.
"Já se jen tak nevzdám!"
Metzger se otočil od okna.
"Ne, Jasone. To je v pořádku."
Po dlouhých letech s Metzgerem jsem z jeho hlasu poznal, že to opravduye v pořádku.
Metzger sundal z Howardova dalekohledu gumový lem a podržel mi ho před očima. Pohnul jsem zaostřením a zahlédl modrý obdélníček. Vlajka OSN na rukávu skafandru. Oddálil jsem výhled. Jelo k nám půl tuctu lunárních bugin, plných lidí ve skafandrech.
"Co…?"

"Nemohli jsme ti to říct," vysvětlil Howard. "Kdyby tě zajali, mohl jsi mluvit."
Hlava se mi zatočila.
"Takže nezemřeme?"
"Ne kvůli tomu, že bychom uvízli na Měsíci."
Howard mi vypáčil z rukou pistoli a vrátil ji zpátky.
Ukázal jsem na poskakující autíčka a zeptal se: "Co to je?"
"Gravitačně přizpůsobená terénní vozidla. Podle anglické zkratky se jim říká KOZY."
Howard se obrátil k Metzgerovi: "Co si s sebou musíme vzít? Ty kozy tu budou do dvou minut."
Popadl jsem Howarda za loket.
"Jak se sem dostali?"
Metzger se začal cpát do skafandru.
"Jenom Slimáka a jakákoli naměřená data," odpověděl.
Howard přikývnul a odpověděl mi: "Čtyři dny cesty po povrchu. Báli jsme se, že to bude trvat ještě déle. Kozy nejsou stavěné na dálkové cesty. Proto jsem riskoval náš jediný Saturn, abychom se sem dostali dřív. A byl to dobrý risk. Kdybychom se sem nedostali včas, támhleti chlapi," ukázal skrz okno, "by mohli posbírat jenom kousky, jako jsme to dělali společně v Pittsburghu."
Hlava se mi točila.
"To jako… na Měsíci jsou i další lidi?"
"To je dlouhá historie. Postavili jsme na odvrácené straně Měsíce základnu."
Překvapením jsem otevřel ústa.
"Uvidíš ji. Tam nás taky ti chlapi zavezou."
O hodinu později jsem seděl připoutaný na předním sedadle kozy a pomalu se s ní šinul k odvrácené, temné straně Měsíce. Pneumatiky vozidla byly gumové a porézní, trup tvořily tenké trubky jako u závodního bicyklu. Střechu pokrývaly solární články. Možná to vážilo stejně jako auto na Zemi, ale tady to dokázal jeden chlap zvednout za roh jako dětskou postýlku.
Podíval jsem se na svého řidiče, podle výložky na rukávu seržanta. Nemohl jsem se ho na nic zeptat, jenom při přestávkách, když jsem k němu mohl přitisknout helmu. I v tomhle skafandru bylo rozbité rádio. Přemýšlel jsem, jak se lidé v dávných dobách dokázali na Měsíc vůbec dostat, než jsem si uvědomil, že je skafandr sedmdesát let starý.
Jeli jsme v čele konvoje. Howard byl v KOZE dvě za námi, se Slimákem přivázaným na zadním sedadle.
Měl jsem spoustu času přemýšlet. Hlavně jsem byl vděčný, že pořád žiju. Byl jsem naštvaný na Metzgera a Howarda, že mi nic neřekli a nechali mě myslet si, že jsme na Měsíci uvízli. Sice jenom pár minut, ale i tak. A ještě víc jsem byl naštvaný na Howarda, protože s autodestrukcí Projektilu počítal už na Zemi. V podstatě mi řekl, že to byl důvod, proč použil jediný Saturn V. Abychom se sem mohli dostat včas. Takže věděl, že mě posílá do odjištěné časované bomby.
Jako voják jsem věděl, že to všechno byla nezbytná a rozumná bezpečnostní opatření. Ale stejně mě to nasralo.
Během dalších čtyř dnů, kdy jsem nemohl s nikým mluvit, se mi nálada změnila z nasrané na deprimovanou. Někdo se bude muset stát obětním beránkem kvůli zničení miliardové kosmické lodi a největšího zpravodajského nálezu v historii, se zmrzlou okurkovitou amébou jako jediným výsledkem.
Howard velel zpravodajské operaci, která bude určovat další průběh války. Ten byl v bezpečí. Metzger byl hrdina. Za všechny ty roky, co jsem ho znal, se mu vždycky podařilo vyhnout se následkům.
Takže jsem zbýval já.
Byly to dlouhé čtyři dny. Alespoň že tentokrát jsem si připojil hadičku na odvod moči.
Cesta začala být nepohodlná a nudná už po dvou hodinách. Terén byl monotónní, i když jsme se před dvěma dny dostali na odvrácenou stranu. Pláně, kopce a balvany vystřídaly pláně, kopce a balvany. Všechno zářivě jasné, ale černobílé, jako hola z umělecké galerie.
Zářivě jasné nebylo to, co bych čekal od odvrácené, nebo taky temné strany Měsíce. Měsíc se neotáčí kolem své osy sám, ale vždycky je jednou stranou přivrácený k Zemi. Když je ta strana osvícená, vidíme Měsíc. Když se dostane Měsíc mezi Slunce a Zemi, je přivrácená strana temná, a "temná" odvrácená strana je osvětlená.
Během našeho výletu se Měsíc otočil, takže přivrácená strana ztmavla a na odvrácenou přišel úsvit. Je to smutné, ale Měsíc je Měsíc. Radši bych jel přes celý Kansas.
Během výletu se nic zvláštního nepřihodilo, až do doby, než jsme se čtvrtého dne dostali do špičatého pohoří, což byl ve skutečnosti okraj kráteru. Zastavili jsme se na vrcholu a zadívali se dolů na Lunární základnu.
Zakryl jsem si oči rukou a zíral jsem na řady bílých budov s kulatými střechami. Mezi nimi se jako mravenci projížděla další vozidla. Táhlo se to na kilometry daleko, nebyla to základna, ale celé město.
Jasné světlo zesláblo, takže jsem mohl sundat ruku. Přes slunce musel přecházet mrak.
Mrak? Vždyť tady není atmosféra.
Škubnul jsem hlavou a podíval se nahoru. Nad námi se vznášela šedá kovová kostra, která mohla být tak dva kilometry dlouhá a půl kilometru široká. Ukázal jsem na ni a zatahal řidiče za rukáv.
Natáhnul se ke mně a dotkl se mě helmou.
"Klid. To je loď. Vesmírná loď OSN Naděje."
Kilometry nad námi se pomalu vznášela kostra lodě. Kolem ní na všech stranách prolétávala světélka.
"Ta loď? Ta, co se má postavit tak za pět let? Ta, co poletí na Jupiter?"
Pochopil jsem. Bude hotová za pár měsíců, ne let. Největší podfuk v historii.
Podíval jsem se znovu. Stovky poletujících světlušek musely být zásobovací lodě, transportéry pro dělníky, tahače.
Byla to ta největší show na Zemi. No, ne na Zemi. Dotknul jsem se řidiče helmou.

"Proč se staví tady?"
"Naděje je meziplanetární. Je dost pevná, aby mohla odcestovat odsud k Jupiteru, ale pokud by přistála na Zemi, nebo dokonce i tady na Měsíci, gravitace by ji rozdrtila. Naděje se narodila ve vakuu. A jednoho dne tam zemře. Její orbita je vypočítaná tak, aby byl mezi ní a Ganymedem vždycky Měsíc nebo Země. Kdokoli by se odtamtud koukal, nebude mít o její existenci tušení."
A pokud nikdo na Zemi nevěděl, že existuje, tak ji nemůže prozradit žádný špion - ani žádný zajatý voják.
Letící Naděje se zmenšila na šmouhu těsně nad měsíčním horizontem.
Sjížděli jsme na dno kráteru křížem krážem, když na černém nebi narostl další objekt. Byl to raketoplán vypadající stejně jako ty, které jsem viděl na Canaveralu. Křídla mu ve vakuu nebyla k ničemu, takže dosedl na povrch pomocí trysek.
Sto metrů od něj stála nehybně vlajka OSN vyztužená drátem, aby byla v neexistujícím vzduchu roztažená.
Přejeli jsme kolem spousty budov. Ta, u které jsme nakonec zastavili, vypadala úplně stejně, bílý válec s přechodovou komorou zasazený v zemi, pod který by se vešel fotbalový stadion. Dva seržanti vytáhli Slimáka a Metzger s Howardem vystoupili.
Mě popadl za loket řidič a přidržel v sedadle. Sakra. Tak už se oddělovali špatňáci od hrdinů.
O tři budovy dál se koza zastavila. Na přechodové komoře bylo napsáno "Vězení". Ať už to byl soudce March, kapitán Jacowitz nebo Velký Bububu z Temné strany Měsíce, všichni mě chtěli strčit za mříže.
Moje cela byla místnost bez oken tři krát tři metry s postelí, záchodem a umyvadlem. Dali mi novou kombinézu, holící strojek a mražené ohřívané jídlo, které nebylo o moc horší než pokrm-připravený-k-jídlu.
Opřel jsem se dlaněmi o zeď, svěsil hlavu a zavrtěl s ní. Pak jsem si lehl na kavalec a přemýšlel proč.
Dveře cvakly. Dovnitř vešel vojenský policajt ve stejné kombinéze, jako jsem měl já. Rukou v bílé rukavici mi naznačil, že mám vylézt.
Provedl mě tunelovým systémem, který propojoval budovy Lunární základny. V rouře vysekané ve skále se naše kroky rozléhaly hodně daleko.
"Jak se ty tunely dělaly?" zeptal jsem se.
"Vypálené laserem."
Šli jsme tak deset minut, několikrát jsme se zastavili na křižovatce, abychom nechali projet elektrické vláčky. Když jely, otřásala se podlaha a já v nízké gravitaci nadskakoval nahoru a dolů.
Na plošinách rachotily naložené kovové pláty. Vlaky je vezly k raketoplánům, které je vyzvednou na orbitu.
Vracející se vláčky vozily z práce svářeče a nýtovače, opřené o sebe rameny a spící s obědovými krabicemi na klínech.
Ušklíbl jsem se.
"Práce podle odborů, co?"
Policajt mě sežehnul pohledem.
"Šestnáctihodinové šichty. Dvacet osm dní každý měsíc. Půl milionu kilometrů od domova."
Jedna věc se válce musela uznat, donutila lidi vstát a začít se hýbat. Před stoletím létali lidé v letadlech z plátna a dřeva. Začala druhá světová válka a o šest zoufalých let později mělo lidstvo tryskáče, radar a atomovou energii. Válka se Slimáky dohnala lidstvo během několika měsíců dál do vesmíru než veškerý idealismus éry po studené válce za padesát let.
Další policajt sedící za stolem si prohlédl papíry, které mu předal ten první, pak si přeměřil pohledem mě. Pustil mě skrze ocelové dveře dál.
Vstoupil jsem na operační sál, samá nerez ocel, jasné světlo a bílá prostěradla. Dost zima, aby se mi dech před ústy srážel do obláčků. Světla ozařovala vyvýšený operační stůl ve středu místnosti a několik řad sedadel pro pozorovatele za ním.
Na stole ležel přivázaný můj slizký sparingpartner Slimák. Cesta z Moře hojnosti se na něm moc nepodepsala. Pořád malý, zelený a u konců se zužující.
U něj stál pohublý, plešatý chlápek s mohutným obočím. Civilista, protože měl pod spodním rtem malý chumáček vousů, jak to v minulém století nosili někteří muzikanti. Byl navlečený do bílého laboratorního pláště, na hlavě měl připevněné hands-free sluchátko s mikrofonem přitlačeným ke krku. Sluchátko bylo připojené k chipmanu, který měl spolu se spoustou tužek zastrčený do náprsní kapsy pláště.
"To je vaše práce?" kývnul ke Slimákovi.
Hrdě jsem vypnul hruď.
"Jo."
"Tragédie."
Nasadil si latexové rukavice a začal obcházet operační stůl.
"Naše první setkání s mimozemskou inteligencí skončí násilnou smrtí."
Málem jsem se rozesmál. Slimáci zabili spoustu milionů lidí a my tady budeme plakat kvůli jednomu?
Předklonil se a začal zdechlinu zkoumat, šťouchat do ní a nadzvedávat ji jako zkažená játra.
"Vy jste ho zabil?"
"Spáchal sebevraždu."
Znechuceně si odfrkl.
"Specialista na cizí psychologii. Nechal po sobě dopis na rozloučenou?"
Šťouchnul prsty do mrtvoly.
"Na těle jsou stopy po podrážkách."
"Zemřel dřív, než jsem mu to udělal."
Podezřívavě přimhouřil oči.

"Oba nás to vystřelilo jako z děla. Přistál jsem na něm."
Odfrknul si.
"Tohle není sranda," upozornil mě.
"To nebyla. Přistáli jsme na důstojníkovi."
Přeměřil si mě pohledem a pak řekl do mikrofonu: "Udaný důvod smrti, sebevražda."
"Myslíte si, že jsem zabil zajatce? Mluvil jste s Howardem Hibblem?"
"Tady budu otázky klást já."
Upravil si brýle a pak začichal. Překvapeně pozdvihl obočí, předklonil se a očichal mrtvolu. Přitáhl si mikrofon k ústům a hlas se mu rozrušením zachvěl: "Ze subjektu vychází pach moči! To by předpokládalo vylučovací systém a metabolismus podobný pozemskému! Nepředpokládány fenomén!"
"To je moje."
"Nemusíte se bát! Za to zabití budete po zásluze odměněn!" odfrknul si.
"Ta moč. Je moje. Na cestu z Moře hojnosti jsme ho strčili do mého skafandru. A já tak nějak měl předtím v tom skafandru drobnou nehodu."
"Och," zabručel, pak stiskl na chipmanovi tlačítko mazání. "Ještě o něco byste se se mnou rád podělil?"
"Pokud se zajímáte o jeho vylučování, myslím, že byl zrovna na záchodě, když jsem ho viděl poprvé."
Ušklíbl se.
"Nesnažte se namáhat svůj mozeček, zabijáku. Chování budu analyzovat já."
Pokrčil jsem rameny: "Jenom jsem měl takový pocit."
"No tak se tedy podíváme, ne?"
Nazvedl ocas mrtvoly, sáhnul pod něj, otočil ho a odfrknul si.
"Nic. A já když vidím anál, tak ho poznám!"
Chvíli jsem na něj zíral a pak jsem se neovládl: "Já taky."
Po téhle výměně názorů mě vojenský policajt odvedl zpátky do cely.
DVACET TŘI
Policajt se opíral o zárubeň dveří mé cely, zatímco já si sedl na okraj postele a složil hlavu do dlaní. Byl stejně znuděný jako kterýkoli pěšák. Řekl jsem mu, že já Slimáka nezabil.
Pokrčil rameny.
"Hádám, že to byl úvodní výslech s kryptozoologem. A taky hádám, že jsi nedržel hubu, když jsi měl."
"Hádáš. Já taky odhaduju. Copak je tady všechno tajný?"
"Ne, když už seš jednou tady nahoře. Nikdo nikam nepude. Pokud nevyhrajem válku."
"Jak se to sem sakra všechno dostalo? Jak se to podařilo udržet v tajnosti?"
Pokrčil rameny a pak vzdychl.
"Prach po nárazech na Zemi škodí tryskáčům, ale komerční letadla nelítaj, protože jsme všechny dostupný letecký továrny a mechaniky přeřadili na stavění modifikovanejch raketoplánů, který dokážou doletět sem na Měsíc. První loď tady přistála šest tejdnů po prvním Projektilu. Teď je tady třináct tisíc lidí."
To bylo tisíckrát víc než počet lidí, kteří se dostali na Měsíc za celou lidskou historii před válkou.
"Blížící se genocida donutila lidi sebou trochu hnout."
Přikývnul.
Lusknul jsem prsty.
"Statika v holech? To není prach z Projektilů."
Všechny komerční opravárenské lodě a nosiče místo opravování satelitů tahají náklady a dělníky sem. Nikomu nepřipadá divné, když se někdo ztratí. Ne, když jsme přišli o miliony lidí.
Přikývnul.
"Ale takový projekt se stejně nedá úplně zamaskovat. Takže ohlásíme, že se bude stavět loď, ale že se bude stavět na Zemi a bude to trvat pět let. Tak můžeme vojáky cvičit otevřeně."
Pokrčil rameny a prohlásil: "Podle špiónuje nejlepší lež ta, co se zakládá na pravdě."
Sun Tzu napsal: "Všechno válčení je založeno na klamu." Mohl dodat, že musí, pokud je vaše strana tak slabá, že s tím nemůže nic udělat rovnou. Sedl jsem si na postel, opřel svou šestinovou váhu o matraci a přemýšlel, co bude dál.
Znal jsem největší tajemství v historii. Ale to taky dalších třináct tisíc lidí. Jenomže ti byli zavření na Měsíci, kde ho neměli komu prozradit.
Vypadalo to trochu přehnané. Zvlášť teď, když jsme věděli, že si Slimák nemůže přilepit falešný knír a čmuchat nepozorovaně na Zemi.
Ale byly další způsoby, jak špehovat. Odposlouchávat rádio, holo nebo video. Dívat se silnými optickými systémy. Dálkové pozorování byla jedna z oblastí, ve kterých armáda v tomhle století pokročila, zatímco zbraně tiše rezavěly. Dokonce i pěchotní jednotky, ty opravdové, ne výcvikové cirkusy, v jakém jsem dělal základní výcvik, měly k dispozici malé pozorovací sondy, které poletovaly nad bojištěm jako obrovští brouci.
Museli jsme předpokládat, že Slimáci vědí vše, co se dostane do lidských médií. A jelikož jsem věděl o tomhle gigantickém podfuku se základnou a lodí, zamknou mě tady na celou tu dobu. Pokud mě rovnou nepostaví před válečný soud a pak nepředají popravčí četě. Můj úspěch v tom, že jsem získal mrtvého Slimáka, zjevně nestačil na zastínění toho, že jsem selhal a nepřivedl ho živého. Nebylo ani třeba dodávat, že jsem podle nich vyhodil tu loď do vzduchu já.
Moc dobře jsem nespal.
Další ráno mě policajt zavedl zpátky do jasně osvětleného operačního sálu. Slimák pořád ležel na stole, ale křesla pro

pozorovatele obsadilo dvanáct siluet.
Zastínil jsem si oči a prohlédl si svou porotu.
Měli na sobě uniformy půl tuctu různých národů. Podle nárameníků všechno důstojníci na úrovni generálů. Pan Já-anál-poznám tady nebyl. Tahle banda byla vysoko nad úrovní jeho platu. Kromě jedné pohublé siluety. Ta stála.
Srdce se mi rozbušilo.
Byl to předseda poroty, která mě teď odsoudí k doživotí na Měsíci?
Předseda prošel operačním sálem a zamířil ke mně. Na rozdíl od naleštěných generálů jeho boty vypadaly, jako by je zkoušel namazat čokoládovou tyčinkou.
"Jasone? Dali ti aspoň najíst?"
Howard Hibble mi potřásl rukou. Na límci měl teď dubové lístky majora.
"Howarde! Musíš jim to říct! Já Slimáka nezkopal k smrti!"
"To vyšetřování? Byrokratický humbuk! To už skončilo."
Zvedl ruce do výši hrudi.
A zatleskal. Zbytek důstojníků se postavil a následoval jeho příkladu. Během dalších deset minut mi gratulovali generálové ze čtyř různých zemí.
Společně s experty si nasadili chirurgické masky a pláště, posadili se do křesel a začali dělat ooooch a aaaach, zatímco experti rozřezávali Slimáka na kousky a vyptávali se mě na všechno možné.
Během přestávky v pitvání ke mně přistoupil Howard. Pod chirurgickou maskou dostal záchvat kuřáckého kašle, až si musel dlaní přes masku zakrýt ústa.
"Nikdy jsme neměli šanci si promluvit. Jaké to tam bylo? Jak se pohybovali? Vypadalo to, že mají jednotlivci nějaké individuální charakteristiky?"
"Plazili se ke mně jako zelené špagety. Utíkal jsem o život. Byl jsem tak vyděšený, že jsem si nachcal do kalhot."
"Vsadím se, že to bylo úžasné!"
O šest hodin později se mozkovny dohodly, že Slimáci vidí bílými ploškami u hlavy, i když nemají něco, čemu by se dalo říkat oči. Nevidí normální světlo, ale jenom infračervené. Jsou klonovaní, nerodí se normálně. Prázdná věc, o kterou jsem zakopl, bylo pravděpodobně umělé brnění. Komunikují pomocí zvuku, ale možná mohou také posílat slabé pocity. Mají velké nervové uzliny, ale jenom málo mozkové kapacity pro nezávislou funkci. Pokud mrtvoly neuchováte zmražené, neuvěřitelně smrdí. A experti se mnou souhlasili, že Slimák asi seděl na záchodě.
Odešli pryč, jakmile mi mozek probrali stejně dočista, jako okrájeli Slimákovu mrtvolu. Howard zůstal.
"Říkal jsi, že ti rodina zemřela v Indianopolis?"
"Máma. Nikoho dalšího jsem neměl."
"Ganymedský expediční sbor bude organizovaný jako lehká pěchotní divize. Deset tisíc nejlepších, nejzkušenějších vojáků na světě. Seznamy dobrovolníků jsou obrovské. OSN se rozhodlo, že půjdou jenom ti, kteří kvůli Slimákům přišli o celé rodiny."
Co to Howard říkal?
"Jsem válečný sirotek. Ale nemám zkušenosti."
"Houby! Jsi jediný člověk, který kdy viděl Slimáka živého!"
"Co?"
"K velitelskému praporu bude připojená moje zpravodajská rota. Budeme veliteli říkat, co může od nepřítele čekat. Řekl jsem jim, že potřebuji tvé zkušenosti."
"Nejsem vědec. Sotva jsem dokázal dodělat základní matiku."
Howard zamával rukou.
"O to jsem se postaral. Podle záznamů umíš střílet. Nechal jsem tě přiřadit k osobní ochrance velícího generála."
Polknul jsem.
"Bezpečnostní oddíl má nejmenší očekávanou bojovou životnost ze všech vojenských specialit!"
Pokrčil rameny.
"Zemřeš pro tým. Většinou pro mě ale budeš fungovat jako zpravodajský zdroj. Viděl jsi tu loď nad námi? Budeš na ní!"
Hlava se mi zatočila. Během chviličky jsem se dostal od vojenského soudu k tomu, co jsem na celém světě chtěl nejvíc.
O něco později mě desátník vojenské policie odvedl ne do mé cely, ale do kasáren pro svobodné důstojníky.
Vstoupil jsem do temné místnosti a zapotácel se. Metzger mávnutím ruky rozsvítil a opřel se na posteli o lokty.
"Co se stalo?"
Zaklonil jsem hlavu a odpověděl: "Všechno."
Měsíc jsem s Metzgerem a Howardem opustil další ráno. Raketoplány z Lunární základny přistávaly na Canaveralu v noci, jeden za druhým, aby si nikdo nevšiml, že je ve vesmíru takový provoz. Posádka nechala Metzgera řídit přistání. Stotunový kluzák přistávající s řevem na černočerné přistávací ploše s vypnutými přistávacími světly. Pěkná jízda.
O den později jsem se vyrazil přihlásit do služby. Ačkoli byla moje bitva se Slimáky tajná a musel jsem podepsat všechny možné papíry o utajení, lístek do ganymedského expedičního znamenal, že už nemusím stopovat vojenské konvoje. Strávil jsem dva dny jízdou v modrém autobuse se sklopnými sedadly, patřícím vesmírným silám. Obsluha mi nosila sendviče, dohnal jsem několik měsíců spánku a sledoval, jak za okny ubíhá americký venkov.
Podél dálnice mířící na severozápad přes šedou studenou Oklahomu postávaly zavřené opuštěné obchody. Ze zemědělské produkce nezůstalo skoro nic, takže obchody u dálnice neměly žádné zákazníky.
Válel jsem se na sedadle a sledoval, jak se placatá hlína Oklahomy mění podle výnosu kongresu na placatou hlínu Colorada. Když jsem dřív jezdíval zpátky z východu, většinou byly Skalisté hory vidět na horizontu už z plání.

Tentokrát jsem skrze soumračné nebe neviděl nic. Lidstvu nezůstávalo moc času. Loď musela být připravená co nejdřív. Stejně tak divize, ke které jsem se měl přidat.

DVACET ČTYŘI

Slimáci si předělávali Ganymed tak, aby jim vyhovoval. Zahřáli ho, aby v tamním denním šeru panovala teplota kolem mínus třiceti. Dýchali atmosféru, která měla jenom dvě procenta kyslíku, na rozdíl od pozemských jednadvaceti. Plyny zachycené ve Slimákových tkáních potvrdily dálkové spektroskopické měření. Umělá atmosféra Ganymedu byla navíc řídká, jako vzduch na Zemi v mnohakilometrových výškách.

Takže když OSN hledalo vhodné místo na výcvik pěchotní divize, která bude bojovat na Ganymedu, potřebovalo místo se studeným a řídkým vzduchem, kde je ale dostatečná infrastruktura pro přesun a ubytování deseti tisíců vojáků a dalších náhradníků a instruktorů.

Camp Hale v Coloradu byl starý stejně jako Indiantown Gap. Nacházel se tři kilometry nad mořem na západním svahu Skalistých hor, deset kilometrů severně od starého hornického městečka Leadsville. Tábor byl vybudovaný během druhé světové války jako výcvikové středisko pro lyžařské jednotky a už byl dávno zbouraný, takže ve sněhu zůstaly jenom základy.

Ale to by mě při pohledu z vrtulníku převážejícího mě a tucet dalších vybraných vojáků nikdy nenapadlo.

Lunární základna byla vybudovaná z ničeho čtyři sta tisíc kilometrů od Země během několik měsíců. Zasněžené základy Camp Hale byly blíž k domovu, ale rozpínající se systém silnic a prefabrikovaných budov, plný vojáků a vozidel, byl stejně překvapivý.

Hory kolem Camp Hale stoupaly o další kilometr výš, vrcholy nad linií stromů byly vyzáblé a holé.

Jako jeden z prvních příchozích jsem nafasoval moderní vybavení a odtáhnul ho na ubikaci, což byla v mém případě dvoulůžková místnost v kasárnách pro velitelský prapor GES, ganymedského expedičního sboru. Zrovna jsem si strkal vybavení do skříňky, když dorazil můj spolubydlící.

Zaťukal na dveře: "Ty jsi Wander?"

"Ari Klein," představil se a natáhl ke mně ruku.

Byl v civilu, ale já už věděl, že můj spolubydlící patří k Howardově rotě vojenské rozvědky. Ari Klein byl zařazený jako náš TOT-Wrangler, takže jsem čekal někoho divného.

Ariho černé vlasy dorůstaly do tak nevojenské délky, že už se začaly kroutit. Přes ně měl nasazenou pletenou jarmulku. Oči pod hustým obočím měl temné, ale zeširoka se usmíval. Na obou spáncích byly jasně vidět jizvy, znak příslušnosti mezi TOT-Wranglery.

"Nazdárek."

Měl na sobě obyčejnou košili, džíny a boty z pštrosí kůže. Zpravodajec. Můj spolubydlící byl židovský kovboj.

"Nenech se zmást mým ohozem. Nejsem pravý kovboj. Pocházím ze severního Dallasu."

Ari mě překvapil, ale jeho pytel byl úžasný. Hýbal se. Ari ho postavil na postel, otevřel ho a ustoupil, zatímco já vytřeštěně zíral.

Z pytle vylezl šestinohý černý sametový balón a zaměřil na mě pohled šedých očí velkých skoro jako podšálky.

"Jasone, tohle je Jeeb."

O taktických observačních transportérech slyšeli všichni, ale jen málokdo se dostal k TOT tak blízko jako já k Jeebovi. Teoreticky je TOT jenom vylepšená verze policejních pozorovacích sond, které denně poletují v každém americkém městě. Až na to, že sonda má rozpětí křídel metr dvacet a stojí pár set tisíc. Ariho kovový kamarád stál tolik co tankový prapor. Takže dokonce i jednotky velikosti divize jako GES měly jen jednoho.

TOT dokáže i s roztaženými křídly proletět standardně velkým oknem a ještě mu zůstane deset centimetrů volného místa. Po šesti nohách se dokáže plazit rychleji, než běhá gepard, je potažený sametovou kůží neviditelnou pro radar a infračervené senzory a může měnit barvu jako chameleón, takže snadno splyne s okolím. Ultrataniové šasi je odolné proti střelám z ručních zbraní, ohni, vodě a elektromagnetickému pulsu při jaderném výbuchu.

Ari zamlaskal a jeho robotí alterego mu vyskočilo na rameno, přičemž mě stále sledovalo.

"Je ze série J. A je druhý, neboli B ze šesti. Takže Jeeb."

Jeeb zakroutil hlavou, aby si mohl pozorně prohlédnout celou místnost. Viděl normální, infračervené a ultrafialové světlo a taky měl radar. Slyšel zvuky od pěti do padesáti tisíc Hertz dost dobře, aby zaslechl krysí prd, navíc dokázal odposlouchávat všechny rádiové frekvence.

"Hledá svou postel?" zeptal jsem se.

Ari zavrtěl hlavou.

"Je naprogramovaný, aby hledal odposlouchávací senzory. Jsi z něho nervózní, co?"

"Ne."

Samozřejmě že jo. Měl jsem spát v jedné místnosti s mechanickým švábem, který byl velký jako vánoční krocan.

Jeeb seskočil z Ariho ramene na okenní parapet. Zatímco se pěti tlapami držel, zapracoval šestou na klice a otevřel okno. Povrch zad se mu rozdělil na dvě poloviny, roztáhl se do křídel a Jeeb odletěl ven.

Ari se ušklíbnul a začal vybalovat nehybné součásti svého vybavení.

"Přistávají Švédi. Polovička z nich jsou ženský a jsou to pěkný kusy!"

Ari je viděl skrze Jeebovy oči. TOT zobrazuje holo obrázky na prohlížeči velikosti kufříku pro pozorovatele, ale jeho výstup je přímo přenášený do mozku Wranglera, pomocí chirurgicky vložených implantátů.

TOT jsou jenom stroje z kovu a plastu. Odpovídají pouze na myšlenky svých Wranglerů a na nic jiného, takže jsou imunní vůči rušení. Mají dost umělé inteligence, aby mohly fungovat mimo dosah, ale teoreticky žádnou osobnost. Jenže já četl, že Wrangleři a TOT jsou si mnohem bližší než psi a psovodi ze starých jednotek K-9.

Ari se zasmál: "Švédi to dostávají pěkně sežrat od výcvikářů, i když půlka z nich jsou bloncky."

GES byla teoreticky operace OSN. Ale bylo smutnou pravdou, že po století, kdy USA fungovaly jako světový policajt, fungovaly americké jednotky o světelné roky lépe než ostatní. Většina vojáků GES byli Američani. Většina vybavení byla americká. A většina instruktorů taky.
Takže zkušení vojáci přijíždějící z ostatních zemí skončili ve spárech amerických výcvikových seržantů, aby se rychle dostali na úroveň takových, jako jsem byl já.
Ari se podíval na svůj náramkový počítač.
"Máme hodinu, než bude jídlo. Pojďme na letiště, ať se můžeš taky podívat."
Než jsme se tam dostali, dekorativní Švédky už vyrazily na veselé kolečko kolem základny.
Z Herkula vylézala smutně vypadající banda vojáků, mužů i žen.
"Egypťani."
Ari dostával informace od Jeeba. Zastínil jsem si oči dlaní a zamžoural mezi oblaky. Věděl jsem, že se tam někde vznáší Jeeb, ale stejně jsem ho nedokázal objevit. Jeho břicho už dávno nabralo šedou barvu, aby nebyl mezi oblaky vidět.
"Nadávají na zimu."
Jeeb taky dokázal překládat jazyky, dialekty, kódy a šifry v reálném čase stejně rychle, jako posílal výsledky svého odposlechu Arimu přímo do hlavy.
Egypťané se zařadili a stáli víceméně v pozoru. Mrazivý horský vítr rozevlával kožešinové lemování kapuci našich bund. Chudáci Egypťani na sobě měli jenom pouštní maskáče a na přistávací ploše se třásli zimou, především ti malí a hubení.
Na letišti se rozlehl jasný hlas: "Pane? Důstojníkům se říká pane! Já jsem divizní hlavní seržant Ord a tak mě také budete oslovovat!"
I když nemluvil ke mně, otřásl jsem se.
Ord! Nenapadlo mě, že se Ord kvůli Pittsburghu stal válečným sirotkem, vhodným pro GES. Ale díky své kvalifikaci nepotřeboval chytit Slimáka jako já, aby se sem dostal.
Divizní hlavní seržant vládne velitelskému praporu
železnou pěstí. No, to bude něco.
Přesunuli jsme se k formaci Egypťanů.
Ord právě věnoval svou přízeň mladé ženě v uniformě poručíka egyptské armády. V GES jsme se všichni vzdali hodností až do doby konečného určení. Tady a teď byla jen další vojcl.
Neměla ani metr padesát, takže se Ord musel sehnout, aby jí mohl strčit nos do obličeje.
Když se konečně odtáhnul, zahlédl jsem její obličej a málem přestal dýchat.
Pokožku měla olivově zbarvenou a bez jediné chybičky na kráse. Široké, temné oči a dokonalé rysy. Maskáče z ženské postavy moc neodhalují, ale co bylo vidět, vypadalo slibně.
Zatímco jsme se s Arim se založenýma rukama a úšklebky na tvářích koukali, Ord dokončil uvítací řeč. "Ró- zchod!" zavelel.
Egypťani předvedli poněkud otřesenou ukázku čelem vzad, zvedli si věci a odběhli k nákladákům, které je odvezou k budově zásobování.
Klusal jsem po boku malé důstojnice, která měla hlavu o milimetr svěšenou dolů.
"Nenechej se Ordem rozhodit."
Pozvedla hlavu. Její oči takhle zblízka vypadaly ještě lip.
"Soustřeďuje se na vojáky, kteří se mu zamlouvají. Mě v základním výcviku dělal to samé."
"A vy jste?"
Její angličtina byla dokonalá, ale s přízvukem. Pohyb jejích rtů bych klidně mohl sledovat celý den.
"Wander. Jason. US Army. Specialista čtvrté třídy. Tedy byl jsem. Teď jsem jenom další vojcl z GES."
Přikývla a natáhla ruku. "Munshara. Sharia. Egyptská armáda. Dříve poručík, specialisto." O kousek pozvedla bradu.
"Ano, paní."
Zrušená hodnost, nebo ne, vojenská zdvořilost byl návyk, kterého se špatně zbavovalo.
Z ramene jí sklouzl cestovní pytel s vybavením. Plátěný pytel byl skoro tak velký jako ona. Natáhl jsem se, abych jí ho přidržel. Uhnula a snažila se, aby v řídkém vzduchu nadmořské výšky tří kilometrů nelapala po dechu.
Jak sbalit jiného vojáka, zvlášť vojandu, která má vyšší hodnost?
"Jsem kulometčík."
"Já také. Možná budeme soutěžit."
Nebylo to zrovna rande, ale dveře zůstaly otevřené pro další kontakt.
Vhodila do nákladáku svůj pytel. Chtěl jsem jí nabídnout pomoc. Možná ji vystrčit nahoru za zadek. Přejela mě pohledem a radši jsem na to rychle zapomněl.
"Děkuji za americké přivítání, Jasone."
Usmála se na mě. Sledoval jsem, jak nákladák odjíždí, a snažil se uklidnit své divoce bušící srdce.
"Hezká," prohlásil Ari stojící vedle mě. "Ale není to můj typ."
"He?"
"Izrael se s Araby usmířil před dvaceti lety, ale máma by to asi nerozchodila, kdybych si domů přitáhl hezkou Arabku."
Při zmínce o své mámě zamrkal.
"Och."
Dallas bylo jedno z prvních a také nejhůře zasažených měst. Každý voják v GES měl podobný tragický příběh. Rychle se vyvinula vhodná etiketa. Na rodinu někoho jiného jste se nikdy přímo neptali. Pokud s tím nepřišel ten druhý.
"Přišel jsi ještě o někoho?"

Ari přikývnul.
"Otec byl obchodník s oblečením. Měli jsme tři obchody. V Severním Dallasu se prodávají hadry dobře. Tedy prodávaly."
Nemohl se zeptat, takže jsem řekl sám: "Moje máma byla v Indianopolis."
Další součástí rituálu bylo změnit téma, jakmile došlo k výměně základních informací.
Jeeb slétnul dolů a při přistání přejel křídlem po Ariho kudrnatých vlasech. Zachytil se čtyřmi pařáty Ariho ramene, dva další otřely antény, které se pomalu zatáhly dovnitř Jeeba. Byl ze série J, takže nejenom pozoroval, ale také se nabourával do jakékoli známé databáze a porovnával všechno, co našel.
Ari ukázal na zmenšující se náklaďák.
"Támhle poručice Minimyška? Její otec byl plukovník v egyptském letectvu. Kvůli káhirskému Projektilu přišla o rodiče a šest sester. S em šedesátkou dokáže vystřelit oko figuře na kartě na šest set metrů. Je svobodná a hetero. Nosí tanga."
"Máš pěkně vlezlého brouka, Ari."
Ari si upravil jarmulku.
"Jeho babička byla židovka."
Náklaďák zahnul a zmizel za řadou zaparkovaných Herkulů. Jeeb musel přehánět. Byl jsem nejlepší střelec s M-60, jakého jsem znal, a já bych hrací kartu na 600 metrů ani neviděl. Ale doufal jsem, že se s tangy trefil.
Další ráno se všichni v Camp Hale kromě podpůrných pracovníků seřadili v kamenné prohloubenině u úpatí hor. Ve středu prapor bojových ženistů vztyčil pódium a rozmístil reproduktory. Jelikož jsem byl určený pro osobní ochranku, seděl jsem vpředu s velitelským praporem, přímo pod pódiem. Studená skála mě přes izolační kalhoty mrazila do zadnice a ledový vítr se mi snažil odfouknout nos.
Generálmajor Nathan Cobb vylezl na pódium ve stejné maskáčové bundě, jakou jsme nosili ostatní, ale na každém rameni měl dvě hvězdičky. Náš velicí důstojník si sundal kapuci. Radši on než já.
Byl úplně šedivý a vyhublý jako kolejnice. Na zarudlém nose měl nasazené staromódní brýle. Postrčil si je nahoru a vytáhl z kapsy papír. Vítr se mu ho pokusil z prstů vyrvat.
Shlédnul na patnáct tisíc obličejů. Deset tisíc vytvoří divizi, zbytek byli náhradníci. Při myšlence na to, jaké to předpokládalo ztráty při výcviku, se mi bolestivě sevřel žaludek.
Nat Cobb si upravil mikrofon.
"Tak co, je tady na vás dost velká kosa?"
O chlapovi, pro kterého možná budu muset umřít, jsem si něco málo přečetl. Pocházel z malého městečka v Maine a taky tak mluvil.
"Ne, pane!" zahřmělo v odpověď patnáct tisíc hlasů.
"Tak to bychom mohli Slimákům trochu zatopit."
Silnější řev. Nat Cobb si utřel rukavicí kapku od nosu a usmál se na své vojáky. Většina generálů měla papíry původu jako přešlechtění pudli. West Point. Rodinná historie. Zařazení na ambasády a ve Washingtonu.
Nat Cobb byl podvrťák. Přihlásil se do armády v osmnácti, byl povýšený v poli a probojoval se do školy důstojnických kandidátů. Během let získal magisterský titul z mezinárodních vztahů a řádil na koleji velení a generálního štábu. Vzdával se kariérových umístění v Pentagonu, aby mohl zůstat s vojáky na bojišti. Prý nevěděl, jaká vidlička se při večeřích v Bílém domu používá na co, a bylo mu to fuk. Naštěstí pro Cobbovu kariéru to nevadilo ani současné obyvatelce té adresy a ta byla vrchní velitel.
Odkašlal si a obrovské obecenstvo se ztišilo.
"Nebudu vám tady blbě kecat ani se vás snažit víc motivovat. Všichni jsme si obojího užili až dost. Každý z nás má tu nejdůležitější a nejtěžší práci, jaká kdy na člověka čekala. Většina z vás při plnění té práce zemře. Můžu vám jenom slíbit, že se vás pokusím dostat domů, i kdyby mě to mělo stát život. Ale pokud si budu muset vybrat mezi možností zachránit vás a zachránit náš domov, je vám jasné, co si vyberu. Vím, že každý z vás si vybere stejně.
Odmlčel se. Vítr utichl, a tak jsem mohl slyšet dech vycházející z patnácti tisíců plic.
"Už jste moje kecy poslouchali dost dlouho. Takže se pustíme do práce."
Otočil se a v naprostém tichu slezl z pódia.
Asi jsme čekali nějakou oslavnou řeč nebo detailní plánování, nebo prostě něco. Generála Pattona, který by nám řekl, že se máme postarat, aby ten druhý ubohý zkurvysyn zemřel za svou zemi. Generála Marshalla, předvádějícího svůj mistrovský plán.
"Jde přímo na věc, co?" naklonil se ke mně Ari.
"Počkej, až poznáš blíž jeho hlavního divizního seržanta."
Další týdny utíkaly jako voda. Dobrá zpráva byla, že jsme měli poctivých šest hodin spánku denně, vojáky, kteří za nás drželi služby, a podobně, dokonce jsme dostávali i téměř poživatelné jídlo. Nat Cobb byl generál pro vojáky. Bylo běžné, že jste ho našli v jídelně, u stolu s normálními vojíny, jak jí z tácu jako obyčejný vojcl. A chudák seržant v jídelně, který ten den připálil slaninu.
Špatná zpráva byla, že jsme prakticky každou další minutu trávili běháním po horách nebo čištěním zbraní. V porovnání s tímhle byl základní výcvik dětský tábor. A každý den i noc nás svírala zima jako mrazivý závoj.
Což mě přivádí k testu teplotní odolnosti a zpátky k Minimyšce.
DVACET PĚT
Test teplotní odolnosti bylo v podstatě jedno velké mrznutí. Každá chvíle v Camp Hale měla v sobě trochu toho mrazu, ale TTO ho měl jako hlavní cíl.
Mozkovny nahoře brzy dospěly k názoru, že by lidé na Ganymedu bez vyhřívaných uniforem rychle zmrzli. Takže

vynalezli Chytré oblečení. Moc moderní. Čip kontroluje tepelnou potřebu vašeho těla a porovnává ji s dostupnou energií v bateriích. Zůstáváte naživu, i když ne zrovna v pohodlí.
Pokud vás zajímá, proč byl problém s životností baterií, pamatujte, že tehdy ještě systém Eternad moc nefungoval. Pokud jste posledních pár let žili v jeskyni, Eternad je systém pohyblivých pásek a pák zabudovaných do oblečení, které uchovávají pohybovou energii v dobijitelných bateriích. Jako dynama v autech s vnitřním spalováním dobíjela baterky z pohybové energie motoru. Stačilo dýchat a baterie se dobíjely.
Ale v té době byly baterky ještě normální. Voják s odolným tělem dokázal vydržet den v polních podmínkách s jedinou baterií. Další mohl potřebovat novou každých dvanáct hodin, protože jeho čip spočítal, že potřebuje víc tepla. Vojáci na baterky s dvanáctihodinovou výdrží nemohli letět na Ganymed.
TTO znamenal, že si dva vojáci zalezou do jedné díry v dlouhé řadě zákopů vyhrabaných v mrazivém svahu ofukovaném větrem ve výšce čtyři tisíce kilometrů. Kombinace podmínek odpovídala mrazu o šedesáti stupních pod nulou. Seděli jste celý den v díře, zatímco vás uniforma ohřívala těsně na hranici mezi utrpením a smrtí. Tohle byl jediný test, který nebylo možné opakovat, s výjimkou prokázaného selhání vybavení. Pokud jste den přežili, zůstali jste.
Pokud jste byli citliví na chlad a vysáli baterku za dvanáct hodin, promrzli jste a nadobro vyletěli z GES. Jednoduché, pragmatické a pěkná sviňárna.
Každý voják měl nasazený na prstu senzor, aby mohl instruktor pravidelně odečítat tělesnou teplotu. Pokud začal voják prochládat, vyletěl z testu, ale přežil.
Zatímco nás auto vezlo po úbočí, moje partnerka pro den v díře se vedle mě zakymácela a dotkla se mě. Odtáhla se stejně jako před týdnem.
Pokud jsem měl kdy nějaké romantické úmysly s Minimyškou, jak ji Ari pojmenoval, umřely před týdnem. Byli jsme na střelnici a zkoušeli na kulometech své střelecké schopnosti o finální umístění. Soutěžil jsem s Minimyškou o nejvyšší skóre. Oba jsme měli skončit ve velitelském praporu, kde já už technicky vzato byl. Ale měli jsme mezi sebou střelecký souboj, aby se určilo, kdo bude střelec a kdo nabíječ. Nejen že byl střelec šéf, navíc tahal jenom zbraň, ne těžší náklad střeliva.
Zbytek našich protivníků postával za námi. A ona byla u zbraně se rty pevně stisknutými a třesoucími se prsty. Dívala se na střelnici na terče vzdálené šest set metrů.
"Hodně štěstí," řekl jsem, jak zalehávala za zbraň a začala si nastavovat mířidla.
"Nebudu ho potřebovat."
A já rozhodně nepotřeboval namyšlenou egyptskou princeznu. Možná se jenom snažila zakrýt nervozitu. Chtěl jsem dřívější poručici Munsaře říct něco diplomatického. Opravdu. Ne něco osobního, co by jí mohlo narušit soustředění. Ale stejně ze mě vypadlo: "Jo, ty bys potřebovala výprask, Minimyško."
Někdo se zasmál a ostatní se přidali. Byla to přezdívka, jaké se už nedá zbavit. Především, když ji přezdívaný nesnáší. Zrudla tak moc, jak to bylo u její kávové pokožky jenom možné, a upřela na mě pohled mrazivý jako celý Camp Hale. Pak se opřela o pažbu a střelnice ztichla.
Nikdy, opravdu nikdy se nesnažte naštvat trpaslíka. Souboj skončil dřív, než začal.
Minimyš sundala všechny cíle, pak si vyžádala další nábojový pás a provrtala staré cíle pro tanková děla na vzdálenosti jednoho kilometru.
Ani jsem se neobtěžoval zkoušet střílet.
Takže to byl týden, co vstala a otřela si maskáče.
"Jak se ti líbí takový výprask, Wandere?"
Mávla rukou k ležícímu kulometu: "Vyčistit, Wandere!"
"Wandere!" přivedl mě hlas zpátky do současnosti, jak náklaďák s pištěním zastavil. Moje stále naštvaná střelkyně do mě znovu šťouchla.
"Říkal jsem první pár ven. Wander a Minimyš."
Pan Wire, vedoucí tohohle cvičení, byl od námořnictva, člen elitní jednotky SEAL. Byl tak starý jako Ord a měl odpovídající hodnost, ve zmateném systému námořnictva hlavní vedoucí poddůstojník. Řval, aby ho bylo přes vítr slyšet.
O třicet sekund později jsem stál na větrném svahu se ženou, kterou jsem navždy překřtil na "Minimyš". Náklaďák zmizel někde v dáli a vítr nám bombardoval nekryté části obličeje sněhem.
Dotkl jsem se rukavicí jejího ramena, ukázal na naši zasněženou díru a zařval: "Pryč z toho větru!"
Přikývla. Než jsme se stačili narvat dovnitř, třásla se tolik, že jí přeskakoval hlas: "Bůh mě zkouší."
"Jo, je zima."
"Myslím to, že mě dal dohromady s tebou."
"Vidím to podobně."
Ve skutečnosti ani ne. Když už si musíte nechat zmrznout zadek, je lepší, když je to dohromady s ženskou.
"Hele, tenkrát jsem si dělal jenom srandu."
"Tenkrát jsi byl jenom arogantní!"
Objala si tělo rukama a otočila se obličejem ke skalnaté zdi.
"Vztek tě nezahřeje. Chlapovi z Colorada to můžeš věřit. Ani nám nepomůže to, že nás vyhodili jako první. Budeme tady nejdéle. Smůla."
"Ne, ne smůla. Za tuto jedinou věc se ti musím omluvit, Wandere. Je to moje vina. Jsme umístění poblíž velícího stanoviště, aby mě mohli instruktoři pozorněji sledovat."
"He?"
"Jsem nejmenší osoba v celé ganymedském expedičním sboru. Podle jejich tabulek je pro mě fyzicky nemožné zachovat

si dostatečnou tělesnou teplotu. Už mě požádali, abych se dobrovolně vzdala."
"Počasí není zas tak špatný."
Ve skutečnosti bylo příšerné. Už teď mi i přes teoreticky vyhřívanou kombinézu mrzl zadek.
"Nejde o zimu. Jde o neznámo. Nikdy jsem nebyla v chladu. V Egyptě se teplota nikdy ani nepřiblíží nule."
"Nula už je pěkně svinská zima."
"Nula stupňů Celsia, ne amerických Fahrenheitů. Bod, kdy mrzne voda. Egypt se k takové teplotě nikdy nepřibližuje. Je to pro mě nepředstavitelné."
"A to, že to musíš absolvovat se mnou, je pro tebe ještě horší, co?"
Četl jsem všechny ty propagandistické letáky o nadřazeném ženském úsudku a výdrži ženských a o tom, že je prostě spravedlivé mít je v této jednotce. Ale teď mě čekala mrazivá noc v zákopu.
Otočila se ke mně zrovna, když jsem si stáhnul masku z obličeje a vysmrkal se do rukavice.
Obrátila oči v sloup a zase se odvrátila.
Stáhnul jsem si rukavici a podíval se na svůj počítač.
"Už nám zbývá jenom dvacet tři hodin a padesát minut. Jako expert na chladné počasí v tomhle týmu mám návrh. Stulíme se dohromady a bude nám tepleji. Myslím, že se to od nás čeká."
Roztáhl jsem ruce: "Pojď k tatínkovi."
"Dá-li Bůh, to dřív zmrznu."
Pokrčil jsem rameny: "Jak chceš."
Měl jsem pocit, že seděla s tváří obrácenou ke zdi celé hodiny. Můj počítač tvrdil, že jenom třicet minut. Připojil jsem se krokosvorkou na senzor na svém prstu. Tělesná teplota 36,7 stupňů, baterie vybitá ze čtyř procent. Byla mi zima, ale test zvládnu a ještě mi v baterce něco zbude.
"Fajn, Minimyško. Čas na prohlídku."
"Jdi do prdele."
Vytáhl jsem drát z monitorovací skřínky.
"Není to gynekologie, tak o co ti jde. Natáhni prst."
Brblala, ale nakonec ke mně natáhla ruku a prostrčila z rukavice prst průřezem pro střelbu.
Nasadil jsem jí konektor. Ruku měla jemnou jako dítě. A třásla se jí.
"Takže?"
"36,6. Zatím to jde. Ale baterie se ti za první hodinu vybila o devět procent. Za deset hodin z tebe bude zmrzlá flaksa."
Nic na to neřekla. Jenom se otočila a přitulila se ke mně, tvář si opřela o mou hruď.
Po pár minutách prohlásila: "Nemysli si, že je mi to nějak příjemné."
"Mně taky ne. Je to hnus."
Myslím, že jsem lhal docela obstojně. Nádherně voněla.
Za čtyři hodiny od začátku se z vířícího sněhu vynořil pan Wire a přičapnul si u naší díry. Vítr mu trhal kožešinovým lemováním kapuce. Byl to jenom instruktor, nebyl součástí GES, což znamenalo, že měl štěstí a část jeho rodiny žila. SEALové dostali tuhle práci, protože mrznout je v jejich popisu práce. No, i když to námořníkům moc přiznat nechci, jsou to nejspíš taky nejlepší vojáci na světě.
Naznačil nám, že máme vytáhnout prsty, a oba si nás proměřil.
"Pane Wandere, vy vypadáte v pohodě."
"Hooya, pane Wire."
SEALové jsou možná dobří, ale jako každá jiná jednotka mají své oblíbené nesmysly. Trvali na tom, abychom místo "ano" odpovídali "hooya". Prý to budovalo ve vojácích esprit de corpse - bojového ducha. Aspoň oni si to mysleli.
Wire se otočil k Minimyšce: "Paní, nebudu vám nic namlouvat. Vaše tělesná teplota je na tom docela mizerně a vypadá to, že tak kolem půlnoci vám dojde v baterce šťáva. Nemůžu vás donutit, abyste to vzdala, ale opravdu nevidím důvod, proč byste v tomhle cvičení měla pokračovat. Nic osobního. Je to prostě fyzika. Opravdu tady chcete zůstat?"
"Hooya!"
Hlas už se jí trochu třásl, a to nám ještě zbývalo dvacet hodin.
Plácnul si dlaněmi o stehna a postavil se.
"Hooya, paní. Pokračujte."
Otočil se ke mně: "Wandere, dávejte na ni pozor. Hypotermie není žádná sranda."
A zase zmizel v závoji sněhu.
Minimyš praštila pěstí do skály.
"Hele, já vím, že to chceš dokázat. To my všichni. Hodně. Ale Wire ví, o čem mluví."
"Jenom se mnou hraje psychologické hry. Chce, abych skončila. Neskončím."
Ale věděla, že to není pravda. My všichni to věděli. Ani SEALové, ani nikdo jiný si nechtěl pohrávat s budoucností lidstva. Jediným důvodem, proč vyhodit vojáka z GES, byla snaha ochránit misi. Lidská rasa do nás investovala příliš mnoho, než aby vyhodila někoho jen tak pro zábavu nebo kvůli předsudkům. Ale bude docházet k nehodám při výcviku, změně odhodlání, selhání ve výkonu. Proto paralelně s námi cvičili další. Pokud voják zakopnul, bylo na jeho místo připraveno pět tisíc dalších.
"Proč to chceš tak moc?"
"Osm důvodů. Moje matka, můj otec a šest sester."
Zajíkla se.
Přitáhl jsem ji k sobě a sledoval nebe. Slunce bývalo v poslední době špatně vidět, ale poznal jsem, že pomalu zapadá. Wire nás tu mizernou noc při své obchůzce zákopy navštívil ještě dvakrát.

Pokaždé byla Minimyšina baterie vysátá víc, než by měla. Třásla se chladem a přímo před očima se mi zmenšovala. Pokaždé se jí Wire zeptal, jestli chce zůstat. Vždycky ze sebe dostala slábnoucí "hooya".
Znovu jsem ji přeměřil. Ukazatel baterie se ani nepohnul. Stiskl jsem tlačítko, abych zobrazil její teplotu. Od posledního měření šla dolů o půl stupně.
Cítil jsem se pěkně mizerně. Ale Minimyš umírala.
"Minimyško, kolik je čtyři krát tři?"
Prázdně na mě zírala a rty se jí chvěly, ale neřekla nic. První symptom hypotermie je neschopnost odpovídat na jednoduché otázky.
"Tak a je to. Půjdeme na velitelský post. Skončila jsi, Minimyško."
Sice byla na okraji promrznuti, ale stejně mi porozuměla.
"N-ne!"
"Ještě pořád nám zbývá šest hodin. Pokud to teď neudělám já, odtáhne tě odsud Wire při příští návštěvě."
Popadl jsem ji pod paží a zvednul.
"Ne, ty… miselo!"
A vady řeči. Další symptom. Roztáhla ruce a nohy a uvízla v díře jako špunt v lahvi.
"Nejsem mizera! Snažím se ti zachránit život!"
Byla oslabená, ale stejně kopala a mlátila sebou. Promrzlá kůže mě na místech zasažených jejími botami pálila.
"Jaký život, Wandere? Tohle je všechno, co mi zbývá. Zkus pochopit, jaké to je, když nemáš nikoho, vůbec nikoho."
Myslel jsem na to každý den. Až dodnes jsem věřil, že jsem jediný.
Přestal jsem ji tahat a zapřemýšlel. Co kdyby se role obrátily? Kdybych měl ztratit místo v jednotce? Muselo být nějaké řešení.
Přeměřil jsem sám sebe. V baterce mi zbývalo čtyřicet procent a teplota byla pohodových 36,5.
"Otoč se."
"Co?"
Otočil jsem ji jako pytel mouky, otevřel kapsu na baterii v jejích maskáčích a vytáhl vybitý akumulátor ven.
Nahmatal jsem svou vlastní baterii, vytáhl ji a připojil ji do Minimyšiných maskáčů. Pak jsem si zapojil její vybitou.
"So to děláš, Wandere?"
"Nic. Přitul se ke mně, Minimyško."
Přemýšlel jsem, jestli se můžu cítit ještě hůř.
Třásl jsem se tolik, až jsem měl strach, že vyrazím Minimyši zuby. Vítr nabral sílu a s řevem z temnoty přinášel další sníh. Ale její tělesná teplota stoupla o vlásek nahoru.
Skrze tmu k nám mířilo světlo baterky pana Wira.
"Hooya, vojáci! Dal by si někdo studený pivo?"
"Jděte do prdele, pane Wire!"
"Ano, paní!" Zamrkal na ni. "Najednou jsme nějací živí, co?"
Připojil jí senzor, podíval se na výsledek, pak s přístrojem zatřásl a zkusil to znova. Přejel pohledem z Minimyšky na mě.
"Minimyško, kolik je tři krát dvě."
Když se mu dívala do očí, netřásla se.
"Šest."
Připojil k přístroji mě.
"No teda. Wandere, vy jste to pěkně rozjel. Vaše baterka je kaput. A tělesná teplota vám klesá. Bude to těsné, ale myslím, že to do konce testu tak - tak zvládnete. A Minimyš se čtyřiceti procenty energie taky. To máte ale oba štěstí."
Wire se odmlčel a přetřel si přes masku obličej.
"Wandere, vylezte prosím ze své díry a připojte se ke mně tady."
Zaťal pěst a pomalu odcházel mimo Minimyšin doslech.
Do prdele, kurva, do hajzlu. Proč mě vždycky chytí? Metzgera nikdy nechytili.
Wire se otočil čelem ke mně. Sněžilo tak hustě, že jsem naši díru ani neviděl. Zařval, aby ho bylo přes vítr slyšet:
"Wandere, vyměnil jste si baterie s Minimyší?"
Soudce March říkal, když tě pravda neosvobodí, ulži se až k smrti.
"Negativní, pane Wire."
"Nechci slyšet zasranou odpověď pro dobro týmu, Wandere. Udělal jsi to?"
"Negativní, pane Wire."
Sklopil pohled a kopnul botou do sněhu.
"Pokud bude baterky takhle rušit i v boji, nemůže fungovat. Zemře. Lidi v její jednotce zemřou, když neudělá svou práci. A co je horší, ohrozí to úspěch mise. Tohle cvičení není jen tak."
"Tohle cvičení je hovadina. Až dostaneme baterky Eternad…"
"Pokud je dostanete! Pokud je dostanete, tak možná tohle cvičení změní a ona to bude moct zkusit v GES znovu."
"Víte, že pokud někdo odpadne, už to nikdy nedožene."
Podíval se stranou.
"Není na tobě rozhodovat, kdo zůstane, a kdo ne. Hele, vím, že vy lidi držíte pohromadě, a neříkám, že si to s vámi chci vyměnit."
Rozhodně si to s námi vyměnit chtěl. SEAL cvičili celý život v naději, že dostanou někdy misi, jakou má teď GES. Byli to nejlepší vojáci na planetě. SEALové jako Wire měli tu smůlu, že jejich rodiny žily. A že se na ně politici vykašlali ve prospěch nováčků, jako jsme byli já a Minimyš. Život je děvka.

"Jsme, kde jsme, pane Wire. Tak či tak, Minimyš je moje rodina. A chce zůstat."
Přikývnul.
"Takže jsi už dost voják, abys věděl, že v boji se nerveme kvůli cti, povinnosti a zemi. Bojujeme pro vojáka vedle nás. To je obdivuhodné. Ale pro rytířství nebo zakrývání slabin kamaráda tady není místo. Pokud Minimyš není schopná účasti na misi, měla by vypadnout."
"Až dostaneme lepší baterky, bude schopná."
Vzdychnul.
"Zatím ji můžeš krýt. Nemůžu ti dokázat, že jste si vyměnili baterie. Ale nemůžeš ji krýt celý výcvik. Když ji teď chráníš, jenom jí prodlužuješ utrpení a ohrožuješ svou jednotku. Respektuju tvé důvody. Ale po zbytek výcviku budu tebe a Minimyš sledovat se zvýšeným zájmem. Je to jasné?"
"Hooya, pane Wire."
"Tohle je nejpitomější kravina, jakou jsem kdy při výcviku viděl! Jenom dáváš té trpaslici šanci nechat si ustřelit palici."
Odmlčel se a zavrtěl hlavou.
"SEAL by něco takového udělal."
To byl asi největší kompliment, jaký dokázal Wire složit někomu mimo členy SEAL.
"Takže jelikož vás respektuju - a to nekecám, snížím trochu dodatečné fyzické cvičení, kterým si nahradíš to, o co jsi přišel během naší malé filozofické debaty. Dej si stovku kliků."
Kdyby někdo zkusil na mě to, co já na Wira, donutil bych ho udělat tisíc kliků.
Když TTO skončilo, ztuhle jsme s Minimyší zamířili do jídelny. Seděli jsme naproti sobě, promrzlí, s rukama na hrnku kafe, které nemohlo být nikdy příliš horké. Ani nás nenapadlo sundat si bundy.
"Děkuji ti," řekla.
Pokrčil jsem rameny a roztáhl prsty. "Neomrznul jsem."
"Ne kvůli tomu, že jsi mrznul. Wire tě musel vyslýchat. Lhal jsi pro mě. Za to tě mohli vyhodit."
Do prdele. To mě nenapadlo.
"Nikdy nezapomenu, co jsi pro mě udělal. Žádný bratr by nemohl udělat víc."
Bratr? Doufal jsem v sexuálně neodolatelnou společnici do postele.
Natáhla se přes stůl, odtrhla mi prsty od kafe a začala je třít, aby mi do nich vrátila krevní oběh. Jako sestra.
Tehdy jsem pochopil, že se s Minimyší budeme navzájem milovat, ale nikdy nebudeme milenci. Na to jsme se stali příliš blízkými, jak se to vojákům v boji stává.
Cvičili jsme další dva týdny. Sblížili jsme se s Minimyší ještě více, jako vojáci i jako přátelé. Pak se ukázal Metzger.
DVACET ŠEST
Metzger se opřel o rám dveří mého pokoje a zašklebil se. Upustil jsem manuál, který jsem studoval, a vyskočil z postele.
Odpověděl dřív, než jsem se stačil zeptat: "Mám opušťák."
To vysvětlovalo jeho civilní oblečení.
"Byl jsem dole v Denveru, na návštěvě u Velkýho Teda a Bunny. Pozdravují tě."
Rozhlédl se po místnosti a zaměřil se na Ariho.
"Vy jste Metzger. Viděl jsem vaši fotku."
Všichni viděli Metzgerovu fotku, i Minimyš. Ari se postavil a stiskl Metzgerovi ruku. Jeeb sedící na Ariho rameni natáhl jednu tlapu a Metzger ji stiskl mezi palcem a ukazováčkem, jako by držel žížalu.
Nikdo od generála Cobba dolů neměl šanci na opušťák z výcviku GES. Ale když jste válečný hrdina, dostanete opušťák na víkend nejenom pro sebe, ale i pro své kamarády. Metzger měl propustku pro mě a mého spolubydlícího. Taky měl auto a objednané apartmá s vanou plnou horké vody dole v Aspenu. Ari odmítl, protože odvést Jeeba ze základny by představovalo bezpečnostní riziko. Řekl bych, že ve skutečnosti se chtěl pořádně vyspat. Metzger nechal Ariho propustku převést na Minimyš, a tak jsme ji o dvacet minut později vyzvedli v ženských kasárnách.
Opírali jsme se s Metzgerem o blatníky půjčeného auta tak dlouho, až jsme málem odřeli plastocel až na kostru.
Konečně Minimyš vylezla ven k autu s baťůžkem a pláštěm přes ruku. Měla na sobě přiléhavé červené šaty. Poprvé jsem ji viděl v něčem takovém. Navíc měla boty na vysokých podpatcích a vlasy rozpuštěné volně kolem obličeje.
Šokem mi spadla čelist. Holka by si klidně nechala umrznout zadek, jen aby vypadala dobře, ale tohle přece byla moje Minimyš.
Představil jsem jí Metzgera, ale už ho znala z fotek, stejně jako Ari. Stáli tam jako dva culící se idioti a třásli si rukou.
Když se Minimyš začala třást zimou, přestalo je to konečně bavit.
Bacil jsem Metzgera do ruky.
"Tak půjdeme, co?"
Zbytek víkendu byl skvělý. Měl jsem vanu plnou horké vody sám pro sebe. Naprosto nepochopitelné bylo, že Metzger seděl s Minimyší v obývacím pokoji apartmánu a mluvili spolu dlouhé hodiny. No co, víc piva pro mě.
Metzger nás v neděli dovezl zpátky těsně před večerkou.
O tři dny později jsem zrovna čistil zbraň ve zbrojnici, když dovnitř strčil hlavu pobočník.
"Wandere! Máš holo. A čekají na tebe!"
Budovy v Camp Hale byly sestavené narychlo, ale byly moderně vybavené. V odpočinkové místnosti byl zbrusu nový kulečníkový stůl, na kterém jsem naučil Minimyš šťouchat do koulí a od té doby jsem každý den dostával na prdel.
Byly tam dvě AT&T holobudky a taky velký holotank se všemi prémiovými kanály a masážní křesla, ze kterých se dalo pohodlně koukat. Lednička byla plná nealkoholického pití, a dokonce i přírodních džusů zdarma. Konečně opravdu solidní vybavení.
Moderní vybavení ale neznamenalo porušení tradiční ekonomiky. Při cenách za holohovory nikdo nečekal na spojení,

možná s výjimkou prezidenta. To nemohly být dobré zprávy. Srdce se mi rozbušilo. Rozběhl jsem se chodbou, na dva kroky proletěl místností k budce s blikajícím světlem a otevřel dveře.
Uvnitř se o zeď opíral Metzger v modré letecké kombinéze vesmírných sil. Srdce mi poskočilo. On sebou jenom trošičku škubnul.
"Nazdar."
"No nazdar. Co se děje?"
Přejel jsem ho pohledem. Žádná zranění.
Pokrčil rameny.
"Říkal jsem si, že tě vytáhnou skoro odkudkoli, pokud budu čekat na lince. Mám tisíc minut zdarma každý měsíc."
Tisíc? Cola zdarma v odpočinkové místnosti najednou nevypadala tak úžasně.
"Takže seš v pohodě?"
"Nikdy mi nebylo lip. Za hodinu letím nahoru. Jak je ve sboru?"
"Zima."
"Jo, to jsem slyšel. Objednal jsem na tenhle víkend apartmá v Aspenu. Můžu sehnat propustky. Nechceš přijít a pokecat? Pivo zdarma. A hrají Broncos."
"Budu tam."
Přenesl váhu z nohy na nohu. Na Canaveralu už byla tma a za Metzgerem stál jeho Interceptor zalitý září reflektorů.
"Víš, bylo by blbý proplýtvat tu třetí ložnici. Proč se nezeptáš té svojí střelkyně, jak se jenom jmenuje? Jestli nechce přijít taky?"
Jak se jenom jmenuje? Viděl jsem Metzgera studovat periodickou tabulku prvků čtyři minuty, těsně před zkouškou, a pak ji dokázal recitovat ze zavřenýma očima a pozpátku.
"Pamatuješ si její jméno. Minimyš nepije a myslí si, že je americký fotbal barbarská zábava, takže proč…"
Kousl se do rtu.
"Och Bože!"
Od doby, co jsme s Metzgerem zjistili, že holky nejsou prostě chlapi, kteří neumí hrát pořádně fotbal, byl vždycky jako naháněný hřebec. Já se potácel od jedné neopětované lásky k další, zatímco Metzger musel holky odhánět klackem.
Zeširoka jsem se zašklebil.
"Někdo se nám tady zakoukal do Minimyšky."
Zrůžověl.
"To ne! Jen jsem si myslel…"
Šťouchl jsem ho do břicha, nebo spíš do vzduchu, kde blikal obraz jeho břicha.
"Seš na tom tak špatně, že šiji netroufáš pozvat sám!"
Našpulil jsem rty a začal jsem vydávat mlaskavé zvuky.
"Začni se chovat jako dospělý, Jasone!"
Povzdychnul si a pak se opatrně zeptal: "Neptala se náhodou, no víš, neptala se náhodou na mě?"
S nadějí pozvedl obočí.
"Myslíš jako, jestli už si vyryla tvoje iniciály do lavice v učebně?"
"Nebuď debil, Jasone."
Neměl šanci, ne po letech sledování, jak se ženy mých snů vrhají na pana Lhostejného.
"Říkala, že jsi arogantní pitomec navlíknutý do modrého obleku."
Podle výrazu ho to ranilo natolik, že mě to přestalo bavit.
"Tak jo. Ve skutečnosti jsem neměl čas prohodit s ní ani slovo, co jsme se vrátili."
"Ale mohl bys ji pozvat na víkend?"
"Možná."
"Jasone!" zaprosil.
"Tak jo."
"A, no víš, trochu se za mě přimluvit?"
Ten chlap byl génius se vzhledem holohvězdy a měl hromady peněz. Na hrudníku mu viselo celé železářství a za jediný úsměv by mu spousta ženských poslala poštou své kalhotky. Potřeboval ode mě přímluvu asi jako medvěd lyže.
"Jasně."
Technik na Floridě zaklepal na průsvitné dveře Metzgerovy budky. V temnotě vířila oblaka vyvařeného tekutého kyslíku.
"Musím letět, Jasone."
"Dávej si tam nahoře bacha."
O hodinu později jsem našel Minimyš sedící u stolu v odpočinkové místnosti v ženských kasárnách. Po večerech jsme spolu studovali. Já četl vojenskou historii. Ona většinou výcvikový rozpis. Dokázala být s plánováním další činnosti pěkně otravná.
Ukázala na svou obrazovku.
"Mělo by nás teď čekat dvacet týdnů osobního výcviku a cvičení s osobními zbraněmi, že?"
Přikývnul jsem.
Ukázala na obrazovku.
"A vždycky se program zveřejňuje šest týdnů dopředu. Ale od teď za čtyři týdny není nic vyplněné."
Pokrčil jsem rameny.
"Možná to přepisují."

"Nelíbí se mi to."
"Nemáš ráda změny."
Nakrčila nosík a protáhla se.
"Tak. Řekni mi něco o tom svém kamarádovi rakeťákovi, jak se jenom jmenuje?"
Jak se jenom jmenuje. Minimyš nebyla o nic víc zapomětlivá než Metzger.
Chvíli jsem s odpovědí čekal. Ticho houstlo.
"Copak, toužíš po Metzgerovi?"
"Jenom si myslím, že má zajímavou práci."
"Já si jenom myslím, že z něj chceš stáhnout košili a olízat mu hrudník jako čokoládovou zmrzlinu."
Začala se červenat.
A jéje. Metzger a Minimyš se do sebe zamilovali. Olízl jsem si rty. Tohle byla trojnásobná porce možností na popichování, navíc ozdobená šlehačkou.
"Dneska mi volal," prohlásil jsem.
Otočila se ke mně, ale pak se pokusila odvrátit pohled.
"Sehnal další propustky na víkend. A hotel. Asi se ti s námi nechce, co?"
Chvíli pozorovala špičky svých bot a pak pokrčila rameny.
"Možná. Nevadilo by mi popovídat si s majorem Metzgerem, pokud se objeví vhodná příležitost. Mohlo by to být docela vzrušující."
Zavřela oči a zrudla.
"Zajímavé," zkusila se tiše opravit.
Zašklebil jsem se.
"Minimyš Metzgerová. Moc hezký jméno. Už si to zkoušíš napsat do obalu chip-padu? Tvůj tchán se jmenuje Ted a tchýně Bunny."
Hodila po mně polštář.
Nikdo z nás tří už aspenský hotel nikdy neviděl. Další ráno v 6:08 zasáhl Projektil Denver. Propustky jsme použili, abychom se mohli zúčastnit symbolického pohřbu Metzgerových rodičů.
DVACET SEDM
"Tony, sehnal jsi ten recept na broskvový koláč?"
Protáhnul jsem si nohy. Stál jsem v rohu konferenční místnosti v pohovu a naslouchal, jak generál Cobb řídí každodenní schůzi štábu GES.
Uplynuly dva týdny od chvíle, kdy Slimáci zabili Metzgerovu rodinu a zbytek Denveru. Soudce March byl zrovna mimo město, stejně tak mí krátkodobí pěstouni Ryanovi.
GES fungoval dál. Určovalo se permanentní zařazení. Já a Minimyš jsme představovali obsluhu kulometu osobního ochranného oddílu velitelského praporu. Takže jeden z nás se vždycky účastnil schůze štábu pro případ, že by dovnitř vlezl Slimák a zkusil nám podříznout generála.
Bylo to zajímavé, i když jsem tam stál jenom jako ozdoba u zdi.
Generál Cobb zíral přes konferenční stolek na svého logistického důstojníka.
"Rozeslal jsem recept do všech jídelen v táboře, pane."
"Nejlepší zatracený koláč, jaký jsem kdy ochutnal."
Když jsem byl ještě civilista, což bylo tak před milionem let, považoval bych debatu o koláči ve štábu generála divize za šílenství. Ale Napoleon - který o vojně něco málo věděl - řekl, že armáda cestuje na svých žaludcích.
Generál Cobb se v křesle otočil ke mně: "Co si o tom myslíš ty, Jasone?"
"Pane?"
Ztuhnul jsem do pozoru a v žilách se mi začal prohánět adrenalin. Generál Cobb znal křestním jménem všech deset tisíc vojáků GES a každého nás jím oslovoval. Aspoň se to tak tvrdilo.
"No?"
"Pořád lepší než šunka a lima, pane."
"Odkud bys ty mohl znát šunku s fazolemi lima, synu?"
"V základním výcviku nás krmili C-Ration, pane generále."
"No sakra. Ale nezabilo to ani jednoho z nás, co?"
"Ještě ne, pane."
Velitel ganymedského expedičního sboru přikývnul, zabručel a obrátil pozornost zpět k záchraně lidské rasy.
Na konci stolu seděl Howard Hibble a generál Cobb ho kývnutím hlavy vyzval k podání hlášení.
V nekuřácké místnosti musel Howard cucat bonbóny, ale i tak dokázal oznámit dvouprocentní pravděpodobnost, že nás Slimáci spálí na popel během přistání.
Všechna taktika a strategie, které jsme měli k dispozici, vycházela z mozkoven Howardových špiónů. Z trosek, anatomie Slimáka a mých zážitků dali dohromady bojový plán. Co s sebou vzít, co nechat na Zemi, jak se dostat na Ganymed, jak se tam skrývat, a především jak vyhrát. Ganymed byl 550 milionů kilometrů daleko, ale odpověď na tuto otázku jako by byla každým dnem dál a dál.
Jako divizní hlavní seržant se schůze účastnil i Ord.
Taky toho moc neříkal. Ale utěšovalo mě, že jeho nezdolné já je součástí našeho týmu.
"Už nám vesmírné jednotky přiřadily kapitána?" Generál Cobb se otočil na styčnou důstojnici vesmírných sil s hodností podplukovníka.
Zakabonila se: "Vycvičili jich několik. Jde o politické rozhodnutí. V současné době je to zúženo na tři kandidáty."

"Do příštího týdne by to radši měli zúžit na jednoho."
Neměli jsme odstartovat ještě dlouhé měsíce. Roky, aspoň co se veřejnosti a doufejme i Slimáků týkalo. Potřebovali jsme každou zbývající minutu k výcviku.
Ale Minimyš si všimla, že od příštího týdne není vyplněný výcvikový rozpis. Generál Cobb chtěl pilota pro velkou loď budovanou na lunární orbitě, loď, o které nikdo nevěděl, že existuje. A taky ho chtěl do příštího týdne. Hladina adrenalinu mi v žilách stoupla ještě výš.
DVACET OSM
O dva dny později nás všechny nacpali do budovy s obrovskou posluchárnou. U dveří stáli na stráži vojenští policisté s nabitými zbraněmi. To byla novinka.
Generál Cobb vylezl na pódium, maskáče nažehlené a v očích záři.
"Víte, že nás tady ještě čeká dokončit šest týdnů výcviku. A další cvičení, než odstartujeme."
Teoreticky ještě pár let. A všechny jsme je potřebovali.
Ukázal na vojenské policajty.
"To, co řeknu teď, zůstane jenom mezi námi. Žádná holá, dopisy, nic."
Zvuk tisíců šoupaných nohou.
"Loď je připravená."
Ticho se stalo ještě tišším. Oficiálně vojáci GES nevěděli o nic víc, než byla oficiální zveřejněná zpráva. Odlet měl nastat za pět let. Neoficiálně většina předpokládala, že to bude dřív, možná jenom za rok dva.
"Loď na nás čeká na měsíční orbitě. Příští týden vyrazíme na Měsíc a přesuneme se na loď. Výcvik dokončíme během šesti set dnů letu na Ganymed.
Místností se rozlehlo zasyčení patnácti tisíců hrdel. Generál Cobb by své vojáky nedokázal překvapit víc, kdyby nastoupil na pódium v klaunském kostýmu i s rudým nosem na gumičce.
Zahleděl se do auditoria a kývnul. Vojenský policajt se otočil a otevřel dveře.
"Jmenuje se kosmická loď Spojených národů Naděje. UNSS Naděje je jednu míli dlouhá a odveze nás na vzdálenost pěti set milionů kilometrů. A když Bůh dá, tak i zpátky. Její kapitán vám řekne víc. Většina z vás ho zná, alespoň z doslechu."
Komodor velící největší lodi v lidské historii kráčel prostředkem sálu k jevišti a všude kolem se vojáci pozvedávali na špičky, aby na něj viděli. V modré uniformě vesmírných sil vypadal výborně, ale taky unaveně a mnohem starší, než kolik mu ve skutečnosti bylo. Jako člověk, který se stal před dvěma týdny sirotkem.
Metzger přišel k pódiu, generál Cobb k němu přistoupil a pomohl mu nahoru.
Z toho, co Metzger říkal, jsem moc neslyšel. Jenom jsem ho sledoval a v uších mi zvonilo. Myslím, že většinou šlo o detaily o tom, jak nás deset tisíc narvou do nákladových prostorů Interceptorů a vyvezou na Měsíc.
Nějakou dobu potom jsme s Metzgerem a Minimyškou seděli v důstojnickém a povídali si nad pivem.
"Mohls mi to říct."
"Rozhodli to najisto teprve před dvěma dny."
Metzger zakroužil pivní lahví.
"Psychouši mě potřebovali zkontrolovat. Jestli jsem po ztrátě stabilní."
"A jsi?"
Snažil jsem se vidět do něj. Věděl jsem, co ho žralo. Metzger si vybral víkendovou propustku, aby mohl nahánět ženskou, místo aby byl ve službě, kdy mohl zachytit Projektil, který zabil jeho rodiče a milion dalších lidí. Nikdo ho nemohl vinit, rozhodně ne víc než piloty na hlídce, kteří byli nahoře, v bednách příliš starých a pomalých, než aby dokázali zastavit všechny Projektily. Ale vina je stejně osobní jako otisk prstu a stejně nesmazatelná.
Takový pocit viny a smutku by většinu lidí rozdrtil. Metzger ale nepatřil mezi většinu lidí. Dokázal ty emoce zahnat za zeď, skrýt za vypočítavou část svého mozku, který za ně vykoná pomstu.
Jeho hlas se ozýval zpoza té zdi: "Zvládám to."
"Ale proč ty? Naděje je zaoceánský parník. Ty jezdíš v motorových člunech."
Pokrčil rameny.
"Stejně se nedá říct, že je na tohle někdo expert. A pak je tady politika."
No samozřejmě. Pilotů byla spousta. Pár z nich patřilo mezi hrdiny. Žádný z nich nebyl válečný sirotek. Až do doby před dvěma týdny.
Válka nikdy nedávala smysl. Ale představa, že ztráta rodiny znamená štěstí, se zvládala dost těžce.
Zavrtěl jsem hlavou.
"I když ty jsi připravený, my jsme vycvičení sotva z poloviny."
Pokrčil rameny.
"A loď je sotva schopná letu. Ale Slimáci budou čekat, že vyrazíme, když bude Jupiter nejblíže Zemi. To znamená odlet za dva roky. Když půjdeme teď, třeba je překvapíme, i když budeme muset letět dál."
Zamračil se.
"A Zemi dochází čas rychleji, než jsme čekali. Pokles průměrné teploty do roka zamrazí většinu přístavů. Klima v Kansasu je už teď jako na Aljašce. Za tři roky neporoste obilí ani na rovníku. Půjdeme připravení jen napůl, nebo můžeme rovnou zůstat doma a zemřít."
O dva dny později, po setmění, přistála spousta zatemněných Herkulů, aby nás deset tisíc odvezla na Canaveral.
Pět tisíc náhradníků zůstane v Camp Hale a bude předvádět patnáct tisíc lidí, aby se Slimáci nedozvěděli, že už jsme na cestě. Měli nafukovací falešná vozidla, která zaparkují místo našich, a spousty rádiových a holo vysílačů, které budou vysílat tuny hlasových a šifrovaných zpráv, jako bychom tam pořád byli. Budou chodit do městečka a nechají se

stříhat dvakrát častěji než normálně. Jelikož nikdo z nás neměl rodinu, která by se po nás sháněla, bude klam o to snazší.
Spojenci provedli podobný trik před invazí do Evropy za druhé světové války. Generál Patton velel falešné armádě v Anglii. Generálové Osy věřili ještě několik týdnů po dni D, že jde o hlavní síly.
Ti, kdo zůstali, nás při odletu sledovali u přistávací plochy.
Velitelský prapor se seřadil na promrzlé ploše. Navigovali jsme pomocí brýlí s nočním viděním. Viděl jsem, jak starý SEAL Wire prochází kolem řady a kontroluje vybavení. Vynadal vojákovi, který měl rozepnutou kapsu, a ten mu odpověděl: "Ano, hlavní seržante."
To bylo divné. Hlavní divizní seržant byl přece Ord.
Přejel jsem pohledem zůstávající u přistávací plochy. Ord stál mezi nimi se založenýma rukama. Převeleli ho, udělali z něj jenom klamný cíl. Žaludek se mi sevřel. Měl jsem letět pět set milionů kilometrů do zoufalého boje. A navíc jsem to měl zvládnout bez Orda.
Wire, náš nový divizní hlavní seržant, zavelel vpravo v bok a my začali v temné zeleni nočního vidění nastupovat po rampách do letadel. Střelil jsem pohledem k Wirovi. Za posledních pár dnů zestárl o celé roky. Tohle s vámi ztráta rodiny udělá. Zešedivím za příští rok jako strýček Sam?
Motory zaječely a vítr začal páchnout spáleným kerosenem. Dotkl jsem se botami hliníkové rampy a pohledem jsem hledal v davu Orda.
Zasalutoval mým směrem.
Pozdrav byl určený mně. Bylo to samozřejmě nemožné, jelikož jsem byl obyčejný voják, navíc mezi tisíci dalšími. Ale vrátil jsem ho a v krku se mi udělal knedlík.
Z letu z Canaveralu na Naději si moc nepamatuji. Nadopovali nás sedativy, aby nám zpomalili metabolismus, navlíkli nás do plínek a pak nás narvali do trubkovitých schránek podobných rakvím. Schránky se naskládaly do kabin a nákladních prostor Interceptorů jako palivové dřevo, stovka na jeden Interceptor. To znamenalo, že na Měsíc musí letět stovka lodí. Kdybychom všichni letěli jako pasažéři v letadle, bylo by zapotřebí tisíc letů.
Chápal jsem, proč musíme cestovat takhle. Probudil jsem se o tři dny později s kocovinou ve stavu beztíže, půl milionu kilometrů od domova, a nutně jsem potřeboval vyměnit pleny. Patřil jsem mezi první, kdo se probrali.
Moje cestovní roura byla nacpaná v přední kabině transportéru. Otevřel jsem konec a vyplazil se ven. Pomalu jsem přeletěl dopředu a zachytil se dvěma prsty na zadní straně pilotního sedadla. Zíral jsem pilotce přes rameno ven, skrze velký průzor.
Naděje visela nad bílým obloukem Měsíce, šedá na černém pozadí vesmíru, dokonce ještě větší, než jsem si ji pamatoval jako letící kostru. Ačkoli měla létat rychleji než cokoli, co lidi kdy předtím postavili, nepotřebovala aerodynamické tvary. Nejvíc mi připomínala dva kilometry dlouhou plechovku od piva s deštníkem připevněným vpředu.
Pomalu jsme letěli k Naději, zatímco si pilotka s obličejem zakrytým helmou protahovala ruce.
"Automatický pilot?" zeptal jsem se.
Přikývla. "Ještě na pár dalších minut."
Ukázal jsem na Naději. "Co je ten deštník?"
"Solární plachta. Fotony letící ze slunce do ní naráží a trochu zvyšují rychlost. Ale většinu práce odvedou normální motory."
"Co se stane, až poletí tak rychle jako fotony?"
"Fotony se pohybují rychlostí světla. Naděje se na takovou rychlost nedostane nikdy, ani kdyby zrychlovala až za dráhu Pluta," odfrkla si.
No, omlouvám se za svou chabou znalost fyziky, která je pro blbého pěšáka typická.
Napadlo mě, že o další vycházku ven do vesmíru zrovna nestojím, při mé poslední návštěvě Měsíce mě to málem stálo život.
"Jak se dostaneme dovnitř?"
Ukázala na pruh prohlubenin ve středu lodi.
"Přistávací prostory. Je jich dvacet. Ve skutečnosti jsou pro výsadkové lodě, které vás odvezou z orbity Ganymedu na povrch."
U každého doku se vznášel na konečku tenkého lana šedivý trojúhelníček. Ve skutečnosti byly výsadkové lodě v porovnání s Naději tak malé, že jsem viděl jenom černé stíny, které vrhaly na povrch masivní mateřské lodě.
"Odpojili výsadkové lodě a zavěsili je do prostoru na spojovacích kabelech, aby mohli nabrat dovnitř tu vaši bandu."
Zamžoural jsem ve snaze zaostřit lépe na výsadkové lodě a vzpomněl jsem si na svou sadu sběratelských holokaret.
"To jsou Lockheed-Martin Venture Stars. NASA ten projekt zrušila v roce 2000."
Koutkem oka se po mně podívala.
"2001. Jsi chytřejší, než jsem si myslela. Výsadkové lodě jsou bezmotorové letecké trupy. Přepravní prostor pro vojáky je udělaný z trupů dopravních 767 nacpaných tam, kde by u starého raketoplánu byla palivová nádrž."
Překvapením jsem otevřel ústa.
"To jako poletíme vesmírem ve starodávných letadlech?"
"Trupy jsou posílené. Ale opravdu jsou to jenom předražené kluzáky."
Polknul jsem a přál si, abych nečetl tolik knih o vojenské historii.
"Každý větší kluzákový útok v historii válčení skončil katastrofálně."
"To proto, že neměli nejlepšího pilota na světě, který by letěl jako první."
"A to bude…?"

"Já."
Naklonil jsem se dopředu, abych se podíval, jak vypadá ženská, která se tvářila ještě opovážlivěji než Metzger, ale tvář jí zakrýval zrcadlový průzor helmy. Na kombinéze měla označení se jménem Hartová.
Byl jsem dost blízko, abych slyšel ze sluchátek Hartové slabý hlas. Ukázala mi prstem, že mám zmizet.
"Padej dozadu a připoutej se. Já se tady snažím létat."
Hartová byla kapitánka, a tak jsem udělal, co mi přikázala, ale nechal jsem si konec přepravní trubky otevřený a díval se. Naše třicetimetrové transportéry se jeden za druhým přiblížily k lodi a pak se pomocí spojovacích trubek napíchly na přechodové komory Naděje. Vypadalo to, jako když hejno moskytů útočí na nosorožce.
Takhle zblízka byly výsadkové lodě vidět lépe, vznášely se v prostoru jako netopýři, uhlazenější a modernější, svou přítomností snadno zastiňovaly přilétající staré bedny založené na dávných raketoplánech.
Metzgerovo manévrování s LEM při přistávání na Měsíci na mě udělalo dojem. Ale Hartová přistála u přechodové komory Naděje hladce a přesně jako padající sněhová vločka.
Naděje byla skoro dva kilometry dlouhá a měřila tři sta metrů v průměru, to ale neznamenalo, že jsme měli prostoru nazbyt. Většinu zabíraly zásoby paliva a munice. Ale i tak jsme měli při dvouletém výletu k Jupiteru obývat kabiny, které nám poskytovaly jakés takés soukromí. Paluby Naděje byly tvořené soustřednými kruhy, takže podlahu nejspodnější paluby tvořil vnější trup. Obývané paluby se obtáčely kolem vnitřního trubkovitého jádra, ve kterém bylo palivo, technické vybavení a zásobárny. Naděje se otáčela kolem vlastní osy dost rychle, aby vytvářela odstředivou silou pocit gravitace odpovídající ganymedské. Jednotlivé paluby na sebe byly naskládané jako vrstvy v dortu. Pěchotní divize žila v zadních vrstvách, posádka vesmírných sil v předních. Velitelský prapor byl ubytovaný více vepředu, přímo na hranici s teritoriem vesmírných sil. Každá paluba byla navíc rozdělená na mužskou a ženskou část, do kterých opačné pohlaví nesmělo s výjimkou jedné hodiny po večeři.
Ari a já jsme si vylosovali kabinu šedesát metrů od Minimyšiny.
My tři jsme spolu pojedli své první jídlo na palubě a pak se Ari vydal přenastavit Jeeba na sníženou gravitaci, zatímco já doprovázel Minimyš, abych se podíval, kde bydlí. V úzkých chodbách jsme se často museli tisknout ke zdem, abychom mohli nechat někoho jiného projít, protože ve všech chodbách byly po stranách až ke stropu naskládané palety s jídlem a municí. Tenhle manévr brzy získal přezdívku "škatule škatule". Za šest set dnů budou přebytky spotřebovány, a tak bude v chodbách dost místa na hraní hokeje, pokud bychom na něj měli náladu.
Minimyšina kabina byla stejná jako naše. Spartánské kavalce, skříňky a dva malinké zabudované stolečky s obrazovkami. Ukázala rukou na nenamalovanou stěnu a prohlásila: "Myslím, že světle žlutá bude to pravé."
Pokrčil jsem rameny a odpověděl: "Zajímalo by mě, co ještě nestačili před odletem dokončit."
Uniformy visící v druhé skříňce měly barvu nebeské modři.
"Kdopak je tvá spolubydlící?"
"Žen je lichý počet, takže jsem k sobě dostala pilotku od vesmírných jednotek. Důstojnici."
"Hej."
Hlas to byl ženský a nějak známý.
Otočil jsem se a zahlédl v průchodu kapitánku vesmírných jednotek, která nebyla o moc vyšší než Minimyš. Vlasy měla hedvábné, hnědé a krátké a lemovaly jí kulatý obličejík s tvářičkami jako broskvičky. Nebyla tak štíhlá jako Minimyš, ale podle mě vyplňovala svou kombinézu dokonale.
Ale to její oči mi málem přivodily srdeční zástavu. Velké a hnědé, s dlouhými řasami.
Podala mi ruku: "Ty seš Wander?"
"Ano, paní."
"Pú."
"Paní?"
"Zapomeň na paní. Bude to dlouhá cesta. Říkej mi Pú. Je to zkratka z Priscilly Olivie Hartové."
Šťouchla si prstem do obou tváří a vesele se zašklebila.
"Když jsem byla malá, byly ještě naducanější. Brácha říkal, že vypadám jako medvídek Pú. Čítával mi z té knížky. Milovala jsem ji."
Zamrkala a úsměv jí ze rtů vymizel. Každý úsměv na téhle lodi zmizel, když se téma dostalo k rodinám.
Byla roztomilá a tak zranitelná, úplně jsem se v tom začal topit. Pak jsem poznal její jméno. Namyšlená pilotka transportéru. Roztomilá, zranitelná, ale taky drzá. Utopil jsem se v tom nadobro.
Najednou se ozval zvuk sirény, až jsem leknutím poskočil.
"Konec návštěv," řekla Minimyš. "Uvidíme se ráno, Jasone."
Pú Hartová se na mě usmála: "Zítra v noci mi můžeš číst."
Při cestě zpátky na chlapské území mi připadala gravitace ještě slabší, úplně jsem se vznášel.
Další ráno nás probudil rámus na chodbě. Otevřel jsem průchoz a zjistil, že posádka lodě odkládá u každé kabiny plechovky s barvami a starodávné malovací štětce. Barvy ve spreji by prý mohly přetížit klimatizaci. Já osobně si myslím, že to udělala armáda schválně, abychom se nenudili.
První týdny cesty jsme tedy všichni malovali, obrušovali a přivařovali všechno, co nestihli vyčerpaní dělníci na Měsíci dokončit dřív, než nám Naději předali jako štafetový kolík.
Co se týče Minimyšina snu o žluté kabině, armáda nám dodala jenom jednu barvu. UNSS Naděje byla brzy známa jako UNSS Šedivá.
Zatímco jsme si hráli se štětci a barvou, Metzger se svou posádkou nastavil loď na kurz, na kterém bude mezi Nadějí a Ganymedem neustále Země nebo Měsíc. Šlo o to, že jsme se snažili zůstat skrytí, dokud nebudeme pár milionů kilometrů od Země. Vesmír je velké místo, takže až se z pohledu Ganymedu Naděje objeví ve vesmíru, tak by si hlídkující

Slimáci nemuseli všimnout dalšího z mnoha asteroidů. Teoreticky.
Nebylo to o nic víc opovážlivé než Doolitlův nálet na Tokio během druhé světové války s jedinou osamocenou letadlovou lodí. A Pacifik je mnohem menší místo na schování se než celý solární systém.
Nemáte tušení, kolik tahů štětcem je třeba na namalování lodě větší než tucet pozemských letadlovek dohromady.
Během malování jsem se zabýval vymýšlením výmluv, proč se musím během společenské hodiny stavit v Minimyšině kabině, s nadějí, že tam najdu Pú Hartovou.
Po společenské hodině jsem veškerý zbývající čas využíval na pročítání všech záznamů o vojenských vědách v palubní knihovně. Jednou jsem o půlnoci seděl u stolu a četl si. Ari ležící na kavalci tváří ke zdi zaúpěl: "Tebe opravdu zajímá, jestli Byzantinci přejali římské ženijní praktiky?"
Jeeb nikdy nespal, takže seděl na opěradle mé židle a četl mi přes rameno. Co viděl Jeeb, viděl ve své hlavě i Ari.
"Nevím."
"To se snažíš vecpat do důstojnické školy?"
Dokud to nevyslovil nahlas, nikdy mě taková možnost nenapadla.
"Na to bych musel mít vysokoškolský diplom."
Ari si omotal kolem hlavy polštář.
"Na to bys musel mít lobotomii. Jdi spát."
Kromě spaní jsme samozřejmě prováděli fyzická cvičení, abychom si udrželi pozemskou sílu a výdrž, i když se naše tělesná koordinace přizpůsobila ganymedské gravitaci. Budeme dost silní, abychom dokázali věci, jaké vojáci na Zemi nikdy nezvládnou.
Taky jsme měli pravidelně školení od Hibblových špionů o tom, co máme čekat.
Šedesátého třetího dne cesty jsme seděli v přední jídelně, která zároveň fungovala jako přednáškový sál, a poslouchali vyprávění nepálského klimatologa.
Vědec namířil laserové ukazovátko na obrazovku.
"Atmosféra bude řídká jako na Zemi na vrcholku Mount Everestu. Studenější. Jenom dvě procenta kyslíku v porovnání s jednadvaceti na Zemi."
Takže žádná letecká podpora. Tryskáče, vrtulová letadla i vrtulníky potřebovaly kyslík na spalování paliva. Jeeb, který jel na baterie Eternad, bude naše jediné létající vozidlo. To samé platilo i pro tanky a nákladňáky. V první přistávací lodi se poveze několik bateriových koz, upravených lunárních modelů, ale na Ganymedu bude pěchota zase jednou chodit především pěšky.
Nějaký voják zvednul ruku a zeptal se: "Budou mít Slimáci k dispozici letectvo?"
Po straně místnosti stál Howard Hibble, který si vzal slovo: "Sázíme na to, že nebudou. Tohle je jedna z nejdůležitějších věcí, na které jsme při zkoumání havarovaného Projektilu přišli. Slimáci anatomicky odpovídají našim medúzám a hlavonožcům. Nemají kostru. Jediní pozemští živočichové, kteří kdy byli schopni létat, byli obratlovci a členovci. Zvíře potřebuje pro let pevné základy. Naše létající stroje napodobují zvířata."
Pokrčil rameny a pokračoval: "Slimáci by neměli být schopní přijít na to, jak létat."
"Ale na mezihvězdný let přišli."
"Přesun vakuem nezahrnuje aerodynamiku," řekl Howard. "Bylo by známkou lidské domýšlivosti myslet si, že i jiné druhy inteligence musejí vybudovat technologii vesmírného letu podle technologie atmosférického letu."
Do hovoru se vložil klimatolog: "Pokud by byli tak chytří, stabilizovali by klima Ganymedu lépe. Stejně jako pozemský měsíc je Ganymed jednou stranou neustále obrácený k Jupiteru. Jeho siderální perioda - jeden oběh kolem Jupiteru - trvá něco přes sedm dní. Denní záře, tedy jak je tam jenom možná, trvá osmdesát čtyři hodin, pak nastává osmdesát Čtyři hodiny dlouhá noc. V nočním cyklu smršťování atmosféry kvůli ochlazování vytváří větrné bouře."
To už jsme slyšeli. Místo stanů se budeme za bouřných nocí schovávat v chýších ze sklolaminátu, které ženisté dokáží slepit dohromady pomocí epoxidu vystřikovaného ze zásobníku jako kapalina. Ten ale i při teplotě třicet stupňů pod nulou ztuhne téměř okamžitě.
Armáda byla armáda, takže nám někdo v zásobování naložil tisíc palet epoxidu navíc, pochopitelně místo tisíce palet sušeného a čerstvého ovoce. Kdokoli na palubě by dokázal zabít kvůli jahodám, ale měli jsme dost lepidla, že bychom dokázali slepit dohromady celé město. Logistika je svinstvo, jak Lee zjistil během americké občanské války, když se pokusil o invazi na sever.
Omyly při krmení vojáků dohánějí generála Cobba k šílenství. Dokonce donutil komunikační personál, aby dal dohromady kuchařskou rádiovou síť v naději, že to zlepší kvalitu jídla.
Toho večera měla Pú službu, takže Minimyš navštívila naši kabinu. Roztáhla se na mém spodním kavalci a špičkami nohou tančila po horním, na kterém ležel Ari a četl si. Musela natáhnout nohy, aby vůbec dosáhla. Kdybych si ji kvůli tomu zkusil dobírat, cítila by se ublíženě.
"Mohla bych sehnat mražené broskve. Kamarádka z roty delta se dostala k celé krabici. Tvrdí, že je vydyndala z kuchaře ze zadního praporu. Já osobně si myslím, že mu za ně vykouřila péro."
Minimyš milovala sexuální záležitosti. Jenom ne mezi námi dvěma.
Ari vystrčil hlavu z postele.
"Můžeš si zasloužit pravé naložené ve vlastní šťávě, které jsem si šetřil na narozeniny."
"Tebe? Za jednu plechovku broskví?"
Ohrnula nos.
"Tomu říkám pokrok. Teď už jenom smlouváme o ceně."
Předpokládaná aktivita byla čistě hypotetická. Romance na palubě Naděje znamenala porušení předpisů, dokonce i mezi řadovými vojáky, jako byli Minimyš a Ari.

"Ale já vím, že tvé srdce patří nedosažitelnému důstojníkovi, panu komodorovi Metzgerovi."
Ari vzdychnul a předvedl hlavou odmítaného milence. Jeeb visící z rámu postele vzdychat nemohl, ale napodobil gesta svého Wranglera.
Metzger s námi jedl, kdykoli mu to jeho rozsáhlé povinnosti dovolily. Vždycky se na sebe s Minimyší přes stůl usmívali, vzdálení jen půl metru, ale odděleni předpisy o soukromých stycích širokými jako pás asteroidů.
Bylo by mi to k smíchu, kdybych sám necítil stejnou bolestnou touhu vždy, když jsem spatřil Pú Hartovou.
Kromě jídla, spaní, mytí se navlhčenými houbami, čtení a přemýšlení o úchylném chování ostatních jsme po zbývajících pět set dní čistili zbraně, rozebírali je a znovu čistili, až jsme měli strach, že je sedřeme na nepoužitelné kousky kovu.
Ve výcvikových sálech jsme prováděli tělesná cvičení. Běhali jsme po chodbách nejnižších pater jako křečci v meziplanetárním kole. Přesouvali jsme bedny a psali do chipboardů dopisy, které si snad někdy někdo přečte. Manévrovali jsme v malých i velkých jednotkách. Prováděli jsme cvičné střelby ve virtuálních i pravých střelnicích.
A celou dobu jsme se snažili zapomenout, na co se vlastně připravujeme.
Při jednom z těchto pokusů o ztrátu paměti jsem se dopustil svého třetího přestupku postižitelného válečným soudem.
DVACET DEVĚT
Začalo to nevinně. Všichni, tedy s výjimkou generála Cobba, který trávil hodiny takzvaného volna procházením lodi a snahou zlepšit životy svých vojáků, měli jeden volný den z každých deseti. Mohli byste si říct, proč se obtěžovat, když jsme byli pořád zavření s deseti tisíci dalšími nešťastníky ve velké plechovce natřené na šedo.
Ale ten volný den se pro každého stal vytouženou třešničkou na dortu. Za prvé, mohli jste nosit civilní oblečení. Všichni jsme měli povoleno vzít si na palubu jedny civilní šaty. Za druhé, mohli jste klidně spát až do oběda, když se vám chtělo. Za třetí, mohli jste hrát. Mezi vojáky vznikla spousta kapel, hrajících na vše možné od dud po balalajky. Další chodili koukat na holo. V jedné z učeben bylo hypermoderní vybavení a půl každého dne bylo určeno pro zábavu. Kuchaři se dokonce střídali a dělali popcorn zadarmo jako v pravém kině.
Vždycky jsem chodil na holá. Ne kvůli filmům, ačkoli na lodi se dal najít prakticky jakýkoli představitelný titul. Uprosil jsem Minimyš, aby mi dala echo vždy, když měla mít volno nejlepší pilotka výsadkových lodí na světě, a pak jsem měnil dezerty a extra služby jako obchodník s koberci, dokud se mi nepodařilo srovnat svůj a Púin rozpis. Pú milovala holá. Tedy, byla tam vždy, když jsem se tam objevil.
Až po několika týdnech mi došlo, že Pú a Minimyš stejně plánovaly Púin rozpis tak, aby odpovídal mému. Ženské považují chlapy za idioty. Mají pravdu.
Pú pocházela ze západního Wyomingu. Jako civil nosila obyčejnou košili a džíny, které jí byly příliš těsné, nebo těsné tak akorát, záleželo na osobním pohledy
Žádné předpisy o sdružování nedokáží změnit osobní pohled, nebo jak dobře může taková důstojnice vonět. Toho dne seděly Pú džíny téměř neslušně a voněla po šeříku.
"Tenhle už jsem viděla. Vynechám ho," ukázala na filmový plakát pověšený na zdi.
Toužil jsem ho vidět už několik týdnů, ale odpověděl jsem. "Já taky."
Strčila hlavu do pytlíku s popcornem a vlhkým jazýčkem jeden kousek vytáhla.
"Ve skladištích u osy lodě je nižší gravitace. Říkala jsem si, že bych to mohla vyzkoušet."
"Chceš společnost?"
"Jen pojď."
Mávla na mě rukou, a tak jsem sledoval její džíny až k výtahu.
Muniční sklady byly vždy plné zbrojířů vesmírných sil, kteří kontrolovali pořád dokola hromady naváděné munice, kterou bude Naděje z orbitu kolem Ganymedu zasypávat povrch. Stejně zabydlené byly prostory s vozidly, kde si mechanici hráli s kozami.
Nejhlouběji uvnitř byly zastrčené odletové moduly. Byly tak z ruky proto, že nás měly z Ganymedu odvézt až po tom, co zvítězíme. Proslýchalo se, že uvezou celkem jenom pět tisíc lidí. To znamenalo, že podle plánovačů to minimálně polovička z nás na Ganymedu koupí. Dával jsem přednost vypočítávání dokonalosti džínů, které nosila Pú.
Skladiště se zásobami byla slabě osvětlená a úplně prázdná.
Jádro Naděje se otáčelo pomaleji než obydlené vnější paluby. Kvůli výsledné snížené gravitaci mě první krok z výtahu odrazil do vzduchu do bludiště tvořeného paletami se zásobami. Přečetl jsem si popisek na jedné z nich. Jedna z milionů palet epoxidu, nahrazující čerstvé ovoce.
Kousek přede mnou poskakovala Pú a dotýkala se prsty rukou stropu ve výšce čtyř metrů. Skladištěm se rozléhalo její hihňání. Na cestě dolů ztratila rovnováhu, přetočila se, takže byla tváří ke mně, a já ji popadl kolem pasu.
Správně jsem ji měl postavit na podlahu a pustit. Při bojové službě je osobní sbližování se přestupek trestatelný válečným soudem a my začali pobírat bojovou výplatu ve chvíli, kdy první raketoplán na Canaveralu nastartoval motory.
Naše rty byly od sebe vzdáleny sotva dvacet centimetrů a teplo jejího dechu mě zahřívalo na tvářích. Zavřela oči a já zapomněl, co je správné.
O nejúžasnějších třicet minut mého života později něco přehlušilo řev mého vlastní dechu.
"Jasone? Co to děláš!"
Ta slova mi způsobila šok. Hlas generála Cobba jsem poznal i se zavřenýma očima, i tady, kde teoreticky neměl nikdo být. Nejlepší velitelé kontrolují to, co vojáci ignorují.
Co říct? Že jsem cvičil dýchání z úst do úst? Ústa Pú rozhodně nebyla v pozici, kde by tahle výmluva prošla.
Otevřel jsem jedno oko a zahlédl generála Cobba stojícího se založenýma rukama a pootevřenými ústy. Pokusil jsem se postavit do pozoru a zakrýt svým tělem Pú, ale zakopnul jsem o vlastní kalhoty. Zkusil jsem zasalutovat, ale zachytil

jsem rukou o její podprsenku.
Generál Cobb odvrátil pohled.
"Neodpovídej. Jsem sice starý, ale ještě si pamatuju, co je to, co tady provádíte."
Nacpali jsme se s Pú zpátky do oblečení. Až pak se otočil čelem k nám. Věděl jsem, že pozná Pú jako jednu z důstojnic. Byla pilotka výsadkové lodě číslo jedna a život generála i nás ostatních ve velitelském praporu byl v jejích rukou. Které si právě teď otírala o džíny, aby zakryla jistý důkazní materiál.
Přivřel jsem oči.
"Pane…"
Generál Cobb zvedl ruku a vzdychnul.
"Vy dva nejste první."
Zavrtěl hlavou.
"Narvěte deset tisíc děcek, kterým zbývají sotva dva roky života, do jedné ocelové roury. A pak předstírejte, že nejsou lidi. Sex nás nezabije, ale čas ztracený jeho skrýváním by mohl."
Otočil se.
"Pokračujte."
Dalšího dne se předpisy změnily. Během společenských hodin mohly být dveře kabin zavřené a nikdo se na nic neptal. Povídalo se, že by bylo možné povolit i svatby.
Jedny ze dveří, které se zavřely okamžitě, patřily ke kabině komodora. Od té doby jsem už Metzgera nebo Minimyš nezahlédnul, pokud jsem nehlídal na schůzi štábu, které se Metzger účastnil, nebo pokud jsem nebyl s Minimyší společně na cvičení.
Při šedesáti DDV, neboli dnech do výsadku, jsme měli ranní školení na Hibblově univerzitě ohledně biologie Slimáků. Seděl jsem tam společně s Minimyší jako střelkyně a její nabíječ.
Přednášející doktorka Žou měla hodnost kapitánky, ale byla kryp. To je zkratka pro kryptozoology.
"Stavba těla pseudohlavonožců je sotva složitější než stavba těla améby, kterou jste na střední škole zkoumali pod mikroskopem. Ve zkoumaném vzorku jsme nenašli nervová spojení přiřazovaná k nezávislému myšlení. Společnost Slimáků by tedy mohla představovat jediný organismus."
Při školním přírodovědném výletě do Skalistých hor jsem viděl největší žijící organismus na světě, osikový háj, který vypadal jako tisíc samostatných stromů. Byl století starý, když ho Slimáci zabili.
Howard Hibble se přidal: "Očekávejte dokonalou koordinaci mezi jednotlivými nepřátelskými vojáky, řízenou úlovou inteligencí."
"Co jim ta inteligence bude rozkazovat?" zeptal se někdo.
Howard pokrčil rameny.
"Chovat se jako dokonalí vojáci. Budeme se muset učit za pochodu."
Polknul jsem. Zbývalo šedesát dní, než taková výuka začne. Spousta z nás se naučí jenom jak umřít. Včera někdo pustil na lodní síť studii Pentagonu. Určovala v nadcházejícím boji předpokládanou životnost jednotlivých specializací v GES. Únik velení rozzuřil a studii se mezi vojáky rychle začalo říkat "Čísla".
Největší předpokládanou životnost měla posádka Naděje, následována piloty výsadkových lodí jako Pú. Letci se k boji přímo nepřiblíží.
Životnost pro další specializace rychle klesala. Nejnižší měl osobní ochranný oddíl velícího generála. Nejenom že měl velitel operace na zadku nakreslený velký neviditelný terč, navíc se od jeho ochránců čekalo, že se svého života s radostí vzdají, jen aby ho ochránili. Podle pozemských počítačů jsme s Minimyší měli od začátku boje jedenáct sekund života.
Jí to ale, zdá se, nevadilo. Sledoval jsem Minimyšiny ruce na zbrani po dva roky. Třásly se, když byla šťastná, zpevňovaly se, když šlo do tuhého. Dnes ráno se rozhodně třásla radostí.
Naklonila se ke mně a zašeptala: "Jasone, včera v noci mě Metzger požádal o ruku."
Stejně tak mě mohla praštit mrtvou rybou do hlavy. Věděl jsem, že se Metzger snaží, ale tohle mi jasně ukázalo, jaká propast se mezi námi rozevřela. Minimyš nahradila mě. Metzgerův svět se teď kolem ní otáčel jako Ganymed kolem Jupitera.
"To je skvělý," vymáčknul jsem ze sebe.
"Chceme, abys nám šel za svědka."
Hned jsem se cítil méně odstrčený a trochu se usmál.
"Až přiletíme domů?"
"Příští týden."
Po další hodinu jsem sledoval, jak instruktor pochoduje po jevišti, ale slyšel jsem jenom málo. Přemýšlel jsem a pak jsem přemýšlel ještě víc.
Od změny předpisů se dal Ari dohromady s jednou demoliční specialistkou. Hezká holka z Tel Avivu, která slintala z jeho přízvuku, ale nedokázala rozpoznat kovboje západně od řeky Pecos od prodavače kravat ze severního Dallasu. Přece jenom, měl vojenskou specializaci Wrangler. Jeho svěřenec Jeeb byl během společenských událostí mezi Arim a jeho novou přítelkyní vyhnán na chodbu. Stejně mi ale připadalo, že dělat to s chlapem, co má mozek připojený k elektrickému švábovi, tak trochu smrdí po švédské trojce.
Ari a já jsme se teď střídali o právo zavřených dveří během návštěvní hodiny. Tenhle večer jsem byl na řadě já. Když jsem se tam dostal, kombinéza Pú už visela přes židli, zatímco její majitelka ležela na mé posteli s dekou vytaženou až pod nos.
"Spěcháš?" zeptal jsem se.

"Jen jsem nadržená."
V očích se jí zajiskřilo.
Přitáhl jsem si židli k posteli, sedl si na ni obráceně a položil si bradu na opěradlo, kde jsem mohl čichat její sladkou vůni zachycenou v látce kombinézy.
"Přemýšlel jsem."
"Já taky. Přidej se a já ti to ukážu."
"Ne. Chci říct, že jsem opravdu přemýšlel. O nás dvou."
Na tváři se jí objevil stín.
Otevřel jsem si nacpanou kapsu blůzy. V zadní části lodě byl malý obchůdek. Oddělení šperků stálo za houby, ale prodavač mi tvrdil, že snaha se počítá. Sáhl jsem do kapsy a dotkl se prsty krabičky potažené sametem.
Chytla mě za ruku.
"Nedělej to."
"Nedělej co? Ani nevíš, co…"
Zavrtěla hlavou a oči jí zvlhly.
"Nemůžeme. Já nemůžu."
Lidské srdce je v hrudníku pevně připojené tkáněmi a žílami. Stejně to moje kleslo hluboko dolů jako dělová koule hozená do moře.
"Co?"
Posadila se a deku si stále tiskla k obličeji. Přejela mi prsty po tváři.
"Nejde o to, že by na tobě bylo něco špatného. Na tobě není nic špatného."
"Tak co?"
Odvrátila pohled a zašeptala: "Viděl jsi Čísla."
"Čísla zvládnu."
"Uděláš něco šlechetného a pitomého a umřeš!"
Seděli jsme a já poslouchal její dech.
Otočila se zpátky ke mně, oči zalité slzami.
"Už teď jsem sirotek. Nechci se za jedenáct sekund stát vdovou."
Stiskla přikrývku v obou nikách. Dýchala přerývaně a ruce se jí třásly. Nakonec začala měkce vzlykat.
Chytil jsem ji za holá ramena, přitočil k sobě a tisknul ji, zatímco se třásla a plakala.
O hodinu později se ozval zvukový signál, tak se oblékla a beze slova odešla.
Už jsme o tom nemluvili, ale ve zbývajících dnech jsme se milovali, jako by měla každá chvíle trvat celý život. Odpočet ke dni vylodění pomalu ubíhal.
Svatba Metzgera a Minimyšky byla zvláštní, nejenom proto, že byla první v lidské historii odehrávající se dál než na Měsíci.
Jediné okno v Naději představovala navigační bublina, dvanáctimetrová křišťálová kopule v přídi lodě. Dovnitř vedla plošina, podobná široké skokanské desce. Tam mohl astrogátor pomocí pradávného mechanického přístroje navigovat podle hvězd a řídit loď i v případě, že počítače nefungovaly. Počítače padaly často, někdy byly mimo provoz i celé hodiny, ale jelikož Naděje mířila k Jupiteru jako vržená bowlingová koule, bublina se nikdy nepoužívala.
Metzger byl kapitán lodě, ale nemohl řídit ceremonii na své vlastní svatbě. Metzgerova posádka měla stejně jenom pět set lidí, zatímco v GES nás bylo deset tisíc.
Takže velitel divize byl hlavní šéf a všichni to věděli. Generál Cobb stál na konci plošiny ve vycházkové uniformě, s obřadní knihou v bílých rukavicích. Kolem něj se na všechny strany roztahoval černý nehybný samet vesmíru. Občasné rozeseté hvězdičky vířily, jak se Naděje otáčela kolem své osy. Metzger stál generálovi po boku, každým coulem dokonalý vojenský ženich, včetně šerpy a šavle.
Vyměnili jsme si role. Pú a Ari šli za svědky, zatímco já odváděl nevěstu jako její bratr.
Jako první šel uličkou Jeeb, první nosič prstenu v historii se šesti nohama.
Pú stála po boku Minimyšce a mně, čekala, až přijde na řadu. Jeeb pelášil kupředu a kožich absorbující radar se mu ve světle hvězd třpytil. V předních tlapách držel sametový polštář.
Pú si přičichla ke kytici, pak se otočila a líbla mě na tvář.
"Jednoho dne budu taky chtít bílé růže. Jsi ten nejlepší."
Hruď se mi nadmula pýchou. Po týdnech smlouvání o volno, abych se mohl scházet s Pú, jsem se o černém trhu na palubě Naděje hodně naučil. Na lodi se nacházela zemědělská laboratoř, jelikož se doufalo, že až zabereme Ganymed, pokusíme se tam pěstovat něco, co bychom mohli jíst. Za měsíční plat a prstýnek, který jsem už nepotřeboval, se mi podařilo získat od technika v laboratoři nejvzácnější zboží ve vnějším vesmíru - květiny.
Minimy šina kytice se otřásla, cítil jsem těsně vedle sebe její chvějící se ruku. Měla na sobě bílou vycházkovou uniformu s přidaným závojem a vlečkou. Uniforma vám možná nepřipadá jako nejlepší možný kandidát na svatební šaty, ale Minimyška byla ta nejkrásnější nevěsta, jakou jsem kdy viděl.
Měl jsem připravenou krátkou řeč na téma, jak skvělé je, že dva nejdůležitější lidé v mém životě budou navždy spolu. Naklonil jsem se k ní, abych jí to mohl zašeptat.
"Nic neříkej, Jasone," polknula slzy. "Nebo to nezvládnu."
Tak dobře. Já už měl stejně pohled taky rozmazaný.
S nevěstou jsem po plošině ve slaboučké umělé gravitaci doslova přeletěl. Minimyšina vlečka se za námi táhla jako obláček. Na konci obřadu vytáhl Ari žárovku obalenou v kapesníku a nechal Metzgera, ať ji rozšlápne. Jeeb sebou v hrůze nad vraždou jiného elektronického zařízení zděšeně cuknul. Minimyš naučila Pú arabskou jódlovačku, kterou, jak

jsem zjistil, předvádějí jenom ženy, a novomanželé za jejího kvílení a pronikavého zvuku dud odešli.
Událost měla být soukromá, ale když svatebčané vyšli z navigační bubliny, Metzgerova posádka už na ně čekala s velkou hostinou, která porušovala další předpisy.
Další věc, kterou zemědělská laboratoř ilegálně vyráběla, byla bramborová vodka. Zkroutily se mi po ní prsty na nohou a Pú z ní byla ještě nadrženější než obvykle.
Divoké milování mě už téměř omrzelo, když dalšího rána, letového dne 602, Naděje vstoupila na orbitu kolem Jupiteru. Byl jsem to ale hlupák.
TŘICET
"Mnozí z nás na tomhle místě zemřou."
Operační důstojník GES zíral na holo velikosti boxovacího ringu, které mu u nohou zobrazovalo ganymedskou přistávací zónu alfa. Deset tisíc nás mu nakukovalo přes rameno z dočasných laviček lemujících velkou výcvikovou halu, kde se prováděl briefing před výsadkem. Všichni jsme to už slyšeli stokrát, ale viseli jsme na každém jeho slovu. Den staré holo nám poslala zpět vesmírná sonda, Jeebův svalnatější a blbější bratránek. Naděje vypustila rychlou sondu už před několika týdny.
Ganymed, stejně jako pozemský Měsíc, je jeden velký holý kus skály a ledu rozrytý krátery. Astronomové mohli debatovat, jestli je jeho jádro roztavené, nebo tvořené studenou či tekutou vodou, ale jeho povrch byl mrtvý jako náhrobní kámen.
Přistávací zóna alfa se nacházela na dně kráteru. Armádu nezajímalo, jestli ho nějaký astronom pojmenoval, byla to prostě přistávací zóna. Hibblovi geologové nás poučili, že kilometr vysoké hory v centru vznikly deformací kůry měsíce, vyvolanou zásahem meteoritu. Povrch dna kráteru tvořila ztuhlá láva, která se před miliony let vyřinula z trhlin vytvořených nárazem.
Výsledná topografie představovala dokonalou obrannou pozici. Vyvýšené území soustředěné na kruhové planině sto kilometrů napříč, s palebnými a pozorovacími poli hladkými jako biliárový stůl. Planina také představovala míle hladké přistávací plochy pro výsadkové lodě vedené Pů, které budou klouzavě přistávat rychlostí tři sta šedesáti kilometrů za hodinu bez jakýchkoli brzd.
Operační důstojník ukázal rudým bodem laserového ukazovátka na bod na pláních, ležící pár kilometrů od hory.
"Výsadkové lodě přeletí okraj kráteru tady, dosednou zde a dokloužou k zastavení až sem."
Přejel rudým paprskem k hoře.
"Jednotka se zformuje a pak vyrazí a obsadí tento význačný terénní bod. Tam vybudujeme operační základnu."
Procházka růžovým sadem. Za předpokladu, že jsou Slimáci hluší, slepí a blbí. Tisíce párů bot zašustilo o podlahu v tichém projevení neklidné nedůvěry.
Důstojník vzhlédnul.
"Sonda neobjevila na přistávací zóně žádné stopy po Slimácích. Během přeletuji nezachytil radar ani žádné jiné aktivní zaměřování. Jsme připravení na horkou přistávací zónu, ale neočekáváme ji."
Minimyš se ke mně naklonila a zašeptala: "Pokud víme my, že je to nejrovnější místo na Ganymedu, navíc hned vedle přírodní pevnosti, musí to vědět i Slimáci."
Zadíval jsem se napříč velkou místností na Pů. Piloti seděli v řadě na okraji, podle pořadí, v jakém jejich výsadkové lodě budou přistávat. Pů letěla s výsadkovou lodí číslo jedna, která poveze dolů generála Cobba a zbytek velitelského praporu, ale fyzicky bude přistávat až jako druhá. První půjde technická loď naložená všemi kozami a těžkými zbraněmi, aby měli technici pár minut navíc na vyložení vozidel a jejich smontování. Usmál jsem se, když jsem viděl, jak se tam kaboní se založenýma rukama. Štvalo ji, že poletí jako druhá a bude sledovat, jak se horší pilot než ona stává prvním v historii, který kdy přistává na jiném vesmírném tělese, než je Země a Měsíc.
Po briefingu jsme postávali v chodbách Naděje, zatížení nákladem munice, granátů, zásob, vody a oblečení, jaký by žádný Šerpa na Zemi nebyl schopný unést.
Moje vybavení bylo svou úrovní od starých krámů ze základního výcviku srovnatelně daleko, jako pět set milionů kilometrů dělících mě od Indiantown Gap v Pensylvánii.
Moje M-20 se používala stejně jako pradávná M-16. Nižší váhu, kterou zbraň ztratila díky použití neoplastů, vyrovnával větší počet nábojů ve velkém zásobníku. Nábojnice určené pro Ganymed měly menší prachovou nálož, aby zpětný ráz a úsťová rychlost odpovídaly pozemskému normálu, ale stejně jich stovka vážila hodně.
Nakonec jsme opravdu dostali uniformy s bateriemi Eternad, jejichž vývoj ještě nebyl dokončený, když jsem podvodem protáhl Minimyš přes test teplotní odolnosti v Camp Hale. Většina lidí si myslí, že pevný povrch představuje jenom osobní brnění. Ve skutečnosti ale tuhost udržuje polohu kloubu, takže páky a táhla pohybující se s uživatelem převádí kinetickou energii na elektřinu do baterií. Vypadali jsme v tom neohrabaně jako středověcí rytíři, ale Eternady vážily třetinu toho, co výbava hráče amerického fotbalu na přelomu století. A jejich brnění svého majitele nezahřívala, nechladila a ani nezastavovala kulky.
Taky jsme v nich vypadali víc jako fotbaloví záložníci než pěšáci, protože povrch brnění pokrytý oxidem železitým a sulfidem rtuťnatým byl rudý jako barva na staré požární stříkačce. Howardovi špióni si mysleli, že to naruší naši infračervenou charakteristiku, takže by nás Slimáci neměli skoro vidět. Možná.
Moje helma taky nebyl obyčejný kevlarový kýbl pro rekruta v základním výcviku. Stejně jako Eternady vážila míň než stará fotbalová. Ale uvnitř byla nacpaná technikou: sklápěcí brýle pro pasivní noční vidění, širokopásmové rádio a elektronika podporující průhledový displej a laserový označovač. Voják vidí průhledový displej a zaměřovač v okuláru taktického systému. OTS je takové to zasunovatelné zařízeníčko, díky kterému připomíná náborové holo pěšáka jednookého piráta.
Pod tím vším jsem byl vyděšený až do morku kosti.

Metzger a generál Cobb procházeli řadami, kontrolovali a přáli štěstí. Metzger se postavil před nás a překročil náš kulomet, aby se mohl víc přiblížit ke své manželce.
"Hezký make-up."
Minimyš na něj zírala z masky šedočerných pruhů kamufláže, vytvořených tepelně izolující barvou. Podle teorie šedá termoizolační barva a neizolované černé pruhy vytvoří chladné a teplé proužky, rozrušující v infračerveném vidění Slimáků tvar našich obličejů. Z každé nozdry jí vedla trubička připomínající průsvitné špagety dozadu do jejího kyslíkového generátoru.
"Hezké líbánky."
Pootevřela rty a ukázala zuby. Byla to obstojná imitace úsměvu.
Když se předklonil a objal ji, strčil jí něco do ruky. Bílou růži z její svatební kytice.
"Miluju tě."
"Já tebe taky."
Pak odkráčel dál podél řady a ona po něm natahovala ruku, dokud nezmizel v moři vojáků. Na podlahu pomalu padal jeden okvětní lístek bílé růže.
Pů už byla u řízení své výsadkové lodě, takže jsme se nemohli rozloučit.
Generál Cobb prošel kolem nás do přechodové komory, naložený stejným vybavením, jaké vyžadoval u všech svých mnohem mladších vojáků. Vyrazili jsme s Minimyší přímo za ním, pak jsme se zařadili po jeho levici.
Předklonil jsem se, abych dostal vrchol svého batohu pod okraj přechodové komory, a pak jsem vystoupil z místa, které mi bylo šest set dní domovem. Do tváře mě udeřil vzduch uvnitř výsadkové lodě, podchlazený na normální povrchovou teplotu Ganymedu, třicet stupňů pod nulou. Sledoval jsem obláčky vlastního dechu a třásl se chladem, dokud se nezapojily vyhřívací články v uniformě.
Že něco chybí jsem si uvědomil, až když jsme se s Minimyší dostali na svá místa na boční lavice a připoutali se. Začal jsem si osahávat kapsy a vybavení. Granáty. Balíček s první pomocí. Polní lopatka. Izolované čutory. Hmátnul jsem po brýlích nočního vidění na vrcholek své helmy a našel jsem je tam, kde jsem je nechal.
Pak jsem pochopil. Žádné vibrace. Téměř dva roky jsem žil uvnitř neustále se chvějící dělohy Naděje. Řekl bych, že klid v kabině bylo jako se znovu v jedna dvaceti narodit.
Minimyš vedle mě seděla blíž generálu Cobbovi a poslouchala jeho polovinu konverzace na velitelské síti.
Po třech hodinách sezení, alespoň podle mého náramkového počítače, se ke mně naklonila a zašeptala: "Dvě ženské z výsadkové lodi tři zakoply v přechodové komoře. Vykloubený loket a kyčel. Jedna poškodila utěsnění přechodové komory."
Vydechl jsem možná až moc hlasitě. Klidně budu pyšně bojovat po boku jakékoli vojačky, přičemž zde přítomná Minimyš je toho ukázkovým příkladem. Ale když se společnost ve své kolektivní moudrosti rozhodne vyslat někoho rozbíjet věci a ubližovat ostatním, dávám přednost chlapům.
Další zpoždění způsobil voják, který dostal ve výsadkové lodi sedm epileptický záchvat a vykopnul těsnění přechodové komory. Metzgerově posádce trvaly opravy tři hodiny. No, tak to by bylo k přednostnímu výběru pohlaví.
Doufal jsem, že byly Hibblovy odhady Slimáků přesné, a že opravdu neměli letecké síly, protože kdyby se pletl, díky těmhle zdržením by mohly dole odstartovat celé letky stíhačů. Nemohl si být až tak jistý, jinak by naše výsadkové lodě nebyly vybaveny řadou elektronických ochranných systémů.
Celou tu dobu se výsadkové lodě vlnily na konci spojovacích trubek přechodových komor, zatímco se Naděje pomalu otáčela kolem své osy, což v nás vyvolávalo pocit mořské nemoci.
Pů v kabině nás celou dobu bavila zpíváním prastarých písní do interkomu.
Ari seděl naproti nám přes uličku, se spícím Jeebem v batohu. Zakroutil očima a prohlásil: "Smrad zvratků vydržím, ale ať už toho nechá."
Pak se konečně přechodová komora uzavřela, světla v kabině potemněla a zrudla, abychom si mohli přivyknout na tmu.
Pů přestala zpívat jenom tak dlouho, aby nám mohla říct, že jsme si dnes vybrali dobrou leteckou společnost a že oceňuje naši důvěru. Pak nám řekla, ať pamatujeme, že po přistání skončí nejbezpečnější část naší cesty.
Chystali jsme se v prastaré hliníkové skořápce spadnout dvě stě kilometrů hluboko a pak sebou řízeně udeřit do povrchu za rychlosti dvou set uzlů. Ale říkala pravdu.
V interkomu to zapraskalo: "Připravit na výsadkovou sekvenci na mé znamení… teď."
TŘICET JEDNA
Padali jsme k povrchu Ganymedu vzdálenému dvě stě kilometrů. Zrychlení výsadkové lodi mě tlačilo do strany na Minimyšino rameno. Nejdřív to bylo jako jet rychle klesajícím výtahem. Pak začalo tření trupu o atmosféru vytvářet teplo, sálající ze stěny za mnou.
Při prvním poskočení jsem málem letěl ke stropu, bez ohledu na pásy. Trup začal skřípat, jak se změnil směr tlaku působícího na stěny, před chvílí na něj tlačila vnitřní atmosféra v kabině, ale venku už nebylo vakuum, a tak výsadkovou loď sevřel tlak umělé atmosféry Ganymedu.
V reproduktorech se ozval klidný hlas Pú: "Teplota povrchu čtyři-pět-nula. Rozmístění ablace normální."
Koláče se pečou při sto osmdesáti stupních.
Nárazy s námi čtyřmi sty uvnitř pohazovaly a narážely s námi do trupu i do ostatních.
Minimyš lapala po dechu jako nadržená čivava.
"Zkoušeli tyhle lodě shazovat z pozemské orbity, že ano?"
"Jo."
Ale nikdo je nezkoušel poté, co byly dva roky převáženy pět set milionů kilometrů vakuem při teplotě blízké absolutní nule.

"Teplota povrchu pět-čtyři-nula."
Pú přestala hlásit hodnoty, a tak jsme slyšeli jenom řev ganymedské atmosféry narážející do trupu a řinčení, vydávané uvolněným vybavením, zatímco Pú spolu se svým kopilotem bojovala s poskakující lodí.
Minimyš se na mě upřeně zadívala, oči vytřeštěné natolik, že v kontrastu s kamufláží obličeje vypadalo bělmo jejích očí jako vejce natvrdo.
Srdce mi vztekle bušilo.
"Jsme v pohodě. Jsme v pohodě, Minimyško."
Houby. Jestli zase vytáhne ten svůj muslimský růženec, začnu se modlit s ní.
Jediné okno přepravní kabiny představoval průzor silný patnáct centimetrů umístěný v nouzovém východu naproti mně. Venku poletovaly ohnivé kapky, jak hořelo keramické plátování na povrchu lodě. K ablaci mělo docházet. Aspoň nám to říkali.
Zahleděl jsem se přes kabinu na Wira, starého SEALa, který převzal Ordovu pozici divizního hlavního seržanta. Wire by měl být vyděšený. Ale on jen klidně seděl se zavřenýma očima, tělo se mu pohybovalo s každým škubnutím lodě, šetřil energii na chvíli, kdy ji bude moci využít. Zkušenosti ho přes tohle dostanou. Znamená to, že nás naše nezkušenost zabije?
Škubnul s námi další náraz a omlátil nám hlavy o stěny.
Nikdo netušil, kolik tyhle lodě doopravdy zvládnou vibrací a teploty. Dostali jsme se na čtyři sta padesát stupňů na špičce, když Pú přestala hlásit hodnoty. Předpokládalo se sedm set stupňů. A co se týče vibrací, loď sténala a škubala sebou tak zběsile, až jsem měl pocit, že vidím, jak se stěny pohybují. Při každém pohledu to vypadalo, jako by se čáry mezi jednotlivými sekcemi trupu rozšiřovaly. Nemohlo nám zbývat víc než pár sekund.
Kousek před námi si atmosférou razila cestu loď s technikou. Za námi a nad námi v desetikilometrových intervalech letěly v dalších osmnácti výsadkových lodích tisíce vojáků.
Zavřel jsem oči a odpočítával údery srdce, zatímco mi vibrace škubaly celým tělem a snažily se mi od sebe odtrhat jednotlivé obratle jenom proto, aby mi je o chvíli později zkusily slisovat na placku.
Dopočítal jsem do osmdesáti, když jsem si uvědomil, že stále žiju.
BUM!
Tentokrát to bylo jiné. Silnější, ale hladší.
Hlas Pú se pokusil přehlušit statiku: "Abyste vy vzadu věděli, právě jsme vysunuli ven gondoly s obrannými systémy. Teplota povrchu je čtyři-osm-nula a klesá. Rychlost je něco pod tisícem uzlů. Teď už nás čeká jenom klidné klesání.
Podíval jsem se na Minimyš a povzbudivě kývnul hlavou.
"Říkal jsem ti, že budeme v pořádku."
"Polib mi."
Měla zase vytažený růženec.
Let se uklidnil a začal připomínat seskok padákem uprostřed bouře.
Po pěti minutách se zase ozvala Pú: "Dámy a pánové, zahájili jsme konečnou fázi sestupu na Ganymed. Místní čas je nula-tma-třicet, a teplota na povrchu je příjemných čtyřicet pod nulou."
Nikdo se nezasmál.
Když začala zase mluvit, hlas měla posazený o trochu výš.
"Jsme čtyřicet pět kilometrů vysoko a tři sta šedesát kilometrů od přistávací zóny. Doba k cíli sedm minut. Ganymed zatím vypadá stejně jako na holosimulacích. Máme tady docela dost práce, takže se zatím rozloučím.
Budeme přistávat kapku drsněji, než se plánovalo, takže se dobře připoutejte."
Pú jsem "kapku" slyšel říct jenom jednou. Zrovna jsme se domilovali a propocená Pú ležela nehybně vedle mě jako medúza vyplavená na břeh a lapala po dechu, kadeře vlasů přilepené potem k čelu.
"Bylo to kapku únavné, Jasone," řekla tehdy.
Vlasy se mi naježily.
Plán byl dotknout se povrchu při rychlosti tří set šedesáti kilometrů za hodinu. V řadách vojáků se začalo šeptat: "Čtyři sta padesát!"
Upravil jsem si postroj s vybavením a nahmatal zásobníky v sumkách. Zkontroloval jsem pojistku na pušce a přejel pohledem náš kulomet, připoutaný k podlaze mezi mnou a Minimyší. Otočil jsem se ke své šéfce a zopakovali jsme postup jeden na druhém. Kabinu naplnilo řinčení výzbroje, jak prováděli kontrolu i ostatní.
"Jedna minuta."
BUM.
Měkký náraz. Přistávací lyže vysunuty. Technici tvrdili, že pneumatiky by byly na lávovém povrchu dna kráteru příliš nebezpečné, takže lyže naší výsadkové lodě budou první lidský výrobek na Ganymedu.
Torza našich bojových uniforem byla pancéřována proti střepinám a kulkám z osobních zbraní, odolná proti ohni, radiaci a chemickým a biologickým přípravkům. V atmosféře bez kyslíku jsme mohli dýchat do nekonečna, žít v teplotě třicet stupňů pod nulou a vidět ve tmě pasivně i aktivně. Všichni jsme měli pušku s rychlostí střelby osm set ran za minutu a ve snížené gravitaci jsme nesli náklad dvou tisíců nábojnic. Měli jsme u sebe tucty granátů a víc balíčků s krevní plazmou, atropinovými injekcemi a obvazy srážejícími krev, než měla na skladě průměrná klinika. Každá dvojice vojáků byla potenciálně ničivější než celá četa z éry korejské války. Naši velitelé byli propojení rádiem a mohli určit pozici každého vojáka na globálním polohovacím systému napojeném na síť satelitů, které dnes na orbitu vysadila Naděje. Měli jsme laserové označovače, abychom mohli Naději ukázat místa, která mohla z orbity zasypat vším možným od tunových naváděných pum po průrazné ničitele bunkrů, a to s přesností jednoho metru.
Byli jsme připraveni na všechno.

S výjimkou toho, co jsme tam našli.
TŘICET DVA
"Dvacet sekund."
Měli jsme se dotknout hladkého dna kráteru rychlostí tři sta šedesát kilometrů za hodinu. Pak jsme měli klouzat dalších sedm kilometrů, než zastavíme.
Pokud by byla přistávací zóna horká, byli bychom celou dobu přistávání pod palbou, a palba by ještě zesílila, jakmile bychom dosedli.
Bum!
Mohl to být první náraz ohlašující přistání. Mohla to taky být slimácká střela, která se nám právě zabořila do břicha.
Bum bum bum. Přistávali jsme.
Šlo to hladce.
Při dalším nárazu do mě Minimyš narazila tak tvrdě, až jsem v duchu počítal zlomená žebra. Všude kolem nás poletovalo utržené vybavení.
Uvolněná puška zamířila jako šíp na Wira, sedícího naproti mně. Stále byl v klidu a připravený na začátek akce. Hlaveň pušky se mu zabodla do spánku jako párátko do olivy.
Jeho zkušenosti ho nezachránily.
Muž vedle Wira začal řvát: "Ježíši Kriste! Ježíši!"
Chytil do zkrvavených rukou Wirovu hlavu a objal ji.
Zastavili jsme. Světla zhasla. Nejdřív jsem si myslel, že jsem ztratil vědomí, ale pak začal někdo nadávat.
Ve tmě něco kapalo. Kdosi začal zvracet.
Prásk! Prásk! Prásk!
Výbušné šrouby kolem páteře kabiny explodovaly, trup prasknul jako hrachový lusk a odpadnul. Obklopilo nás oranžové nebe Ganymedu.
Nasadil jsem si brýle na noční vidění. Leželi jsme na pravém boku v šedivém prachu.
"Pohyb! Ven z tyhle rakve, lidi!"
I když jsem ještě stále sledoval krajinu, už jsem rukou tisknul tlačítko rozepnutí popruhů. Otočil jsem se, abych pomohl Minimyši, ale ta už stála a uvolňovala z podlahy náš kulomet.
Všude kolem nás vojáci s rachocením vyskakovali na povrch Ganymedu.
S rachocením. Na rozdíl od Měsíce byla na Ganymedu atmosféra schopná přenášet zvuk. Jinak to ale bylo stejně chladné a neutěšené místo.
Ve slabé gravitaci jsme s Minimyši vyskočili ven a odkopávali prach, který nám byl až po komiky. Zalehli jsme na pozici mezi střelci, kteří už vytvořili obranný perimetr patnáct metrů kolem lodě.
Kolem cvakaly pušky, jak je vojáci připravovali ke střelbě. Velitelé družstev řvali a upravovali pozice na perimetru.
Za námi se ozval hromový zvuk, který vše ostatní pohltil, pak nad námi přeletěla výsadková loď tři. Její přistávací lyže nám přefičely sotva deset metrů nad hlavami.
O jednu délku fotbalového hřiště dál loď narazila do hory a rozmačkala se jako plechovka od piva. Žádný výbuch ani plameny. Samozřejmě že ne. Jenom dvě procenta kyslíku v atmosféře.
Poničený trup lodě číslo tři se pohnul a pak se skutálel dolů po hoře a zastavil se padesát metrů od našeho perimetru.
Hora?
Zvednul jsem se na kolena a rozhlédl se dokola. Místo předpokládané placaté pláně jsme se nacházeli na úpatí hory v centru kráteru. Čumák naší lodě byl zasypaný sutí. Za námi se táhly kilometry plochého dna kráteru. Na horizontu visel napůl zastíněný Jupiter barvy špinavé červeni.
Přeletěli jsme přistávací zónu o dlouhé kilometry a narazili do jediné překážky v oblasti větší než celé Los Angeles. Loď tři dopadla ještě hůř.
A loď číslo jedna s veškerou naší těžkou technikou a vozidly jsem nikde neviděl.
Co to sakra Pú provedla?
Pú!
Pod ganymedským kamením nebyl kokpit lodě vůbec vidět.
Nalevo i napravo od nás s řevem přistávaly další lodě, klouzaly a brzdily, aby nakonec narazily nosem do útesů hory, která měla představovat naše útočiště. Přesně tak, jak jsme přistáli my.
Od hory se odrážely ozvěny dalekých výbuchů, jak výbušné šrouby rozevíraly trupy a pouštěly ven přeživší vojáky. Ti se vyřinuli ven stejně jako my a spojili se s námi do jednoho velkého perimetru.
Zíral jsem přes prach a pobíhající zdravotníky na prasklou skořápku naší lodě. Nic se tam nehýbalo.
Dotkl jsem se prsty nábojového pásu kulometu, ujistil se, že je další zásobník otevřený a připravený na nabití, a pak jsem řekl Minimyši: "Vracím se do lodě."
"Nikdo neřekl, že můžeš."
"Je tam Pú."
"To je dezerce."
"Je to jenom padesát metrů!"
Vstal jsem, shodil batoh a předkloněný vyběhl proti nepřátelské palbě. A uvědomil si, že žádná není. Ganymed byl stále klidný a prázdný, pořád ten velký kus skály vznášející se ve vesmíru.
Blíže u hory zdravotníci lezli po vraku lodě číslo tři. Elektrická pila ječela, jak se snažili rozřezat kokpit.
"Přineste to sem!" zaječel jsem a zamával.
Trup byl scvaknutý dohromady hned za kokpitem. Tudy cesta nevedla.

"Pú?"
Nic.
Vyškrábal jsem se na hromadu kamení, dokud jsem se nedostal až nad strop kokpitu. Na vrcholu trupu byl nouzový průchod, někde pod balvany, na kterých jsem se snažil udržet rovnováhu.
Měl jsem pocit, že přehazuju kameny dlouhé hodiny, dokud jsem se konečně nedostal až k trupu a nesetřel prach z nápisu OTEVŘETE ZDE.
Náraz strhnul průlez jako kůru z pomeranče.
"Pú?"
Ticho. Ztuhla mi krev v žilách.
Musel jsem nutně vlézt do té černé díry, ale přitom jsem zoufale chtěl zůstat venku. Sehnul jsem se, protáhnul dovnitř a viděl jenom tmu.
Pohodil jsem hlavou, abych si nasadil noční vidění, a pak tři údery srdce čekal, než naskočilo a umožnilo mi vidět.
Poklop se otvíral na pravé straně, nad kopilotem. Jenom šrouby na podlaze ukazovaly, kde bylo připevněno jeho křeslo.
Rozhlédl jsem se. Spolu se svým křeslem byl rozmáznutý o přední průzor. Nemělo smysl zjišťovat, jestli je v pořádku.
Nedokázal jsem se podívat doleva ke křeslu Pú. Musel jsem zavřít oči, nadechnout se, otočit se a pak se podívat.
Její křeslo zůstávalo upevněné k podlaze. Ležela v postrojích, oči zavřené, jako by spala.
"Pú?"
Žádný pohyb.
Stáhnul jsem si rukavici, rozevřel zip na její kombinéze a přitiskl jí prsty ke krku ve snaze najít puls.
Nebylo třeba hledat.
Cítil jsem studené maso, ve kterém bych bijící srdce nenašel.
S absolutní přesností jsem věděl, že to budu já. Nikdy se nemohlo stát, že by odešla ona. Nemohla to být ona.
"Je tam uvnitř někdo naživu?"
Ne. Nikdo z nás tří.
Ruce sahající shora z poklopu mě od ní odtáhly.
"Uvolni nám trochu místa, chlape."
O nějakou dobu později jsem seděl v prachu s lokty na kolenou, když ji konečně položili vedle mě.
"Čistě zlomený vaz," řekl někdo. "Nic necítila."
Jako já. Vůbec nic na světě.
"Co tenhle?"
"Nevím. Možná je jenom s nervama v prdeli."
Někdo mě plácnul rukou do ramene.
"Hej! Vojáku!"
Otočil jsem se a uviděl seržanta z jiné čety.
"Vztyk!"
"Dej mu chvilku. Patřili k sobě."
Hlas Minimyšky.
"Nemáme čas. Jestli nehne prdelí, bude k ní patřit zas."
Minimyš mě vytáhla na nohy. Vedle ní stál Ari.
"Serža má pravdu, Jasone."
Kolem nás leželi v nepravidelných řadách zranění. Zdravotníci mezi nimi přebíhali sem a tam. Spoustě z nich jenom napsali na čelo písmeno "M". Morfium. Pro ty už pomoc nebyla.
Dva zdravotníci vedle nás položili nosítka. Z obou nohou ležícího muže čouhaly úlomky trupu. Měl stejnou kombinézu jako Pú, ale na rameni měl nápis VÝSADKOVÁ LOĎ TŘI. Byl z té lodi, která nás přeletěla a narazila do skály.
Otočil hlavu a zadíval se na ni zdrogovanýma očima.
"Nevím, jak to dokázala."
Zvedl ruce nahoru a naznačil s nimi letadla.
"Loď jedna byla první na přistávací zóně. Zmizela."
"Jeeb právě lítá nad přistávací zónou," zašeptal Ari. "Ta ztuhlá láva, na které jsme měli přistát, není láva. Je to vulkanický písek. Loď jedna se potopila jako cihla v moři."
"Jsou v pořádku?"
"Podle Jeebova magnetometru se loď číslo jedna potopila šedesát metrů hluboko."
Ganymed právě zaživa pohřbil čtyři sta vojáků GES.
Pilot lodě číslo tři sledoval Pú a mumlal: "Viděla, jak jde loď jedna ke dnu. Přeletěla a praštila s dvojkou o horu. Věděla, že se nos rozbije a zasype ji. Ale její vojáci tak dostali šanci."
Zavrtěl hlavou a pokračoval: "Zkoušel jsem to taky. Ale nikdo nelítá jako Pú."
Už nelítá. Lítala.
Rozhlédl jsem se a počítal. Zhruba v prostoru jednoho kilometru kolem úpatí hory leželo šestnáct lodí, každá s rozdrceným čumákem jako ta naše, obklopeny zakopávajícími se vojáky a hromadami zraněných.
Většina ostatních pilotů, kteří měli pár sekund navíc oproti pilotu trojky, napodobila Pú. A zemřeli, aby zachránili vojáky ve svých lodích. Během jediného úderu srdce vyměnili svůj život, aby jich zachránili tisíce.
Říkala, že já udělám něco pitomého a šlechetného a zemřu. Zíral jsem na ni skrze slzy, které se mi hromadily v brýlích.
Minimyš mě chytla za ruku a donutila mě podívat se jí do očí.

"Měli bychom ji pohřbít před západem slunce. Taková je muslimská zvyklost."
GES přistál v době, která na Ganymedu odpovídala úsvitu. Hibblovi astrometeorologové předpovídali, že část Ganymedu ve "dne" je klidná, ale při rotaci se každou "noc" ochladí, atmosféra se smrskne a vzniknou bouře.
Když jsme s Arim a Minimyší pokládali kameny na Pú Hartovou, zahalovaly nás prašné oblaky. Minimyš řekla pár arabských slov a nechala na hrobě bílou růži, kterou jí dal Metzger před nástupem do lodě. Ari se modlil hebrejsky. Já plakal.
Pohřeb Pú Hartové byl poslední, kterého jsem se na Ganymedu zúčastnil.
Na další nebyl čas.
TŘICET TŘI
Ve výšce tři sta metrů nad hrobem Pú Hartové jsem si uvědomil, jak příšerná byla katastrofa GES. Jako součást velitelského praporu jsem byl mezi prvními, kteří se vyškrábali na vrchol hory, u které byl GES zničen.
Přetáhl jsem se přes balvany, popadl dech a otočil se. I v nízké gravitaci Ganymedu a s umělým kyslíkem v nose jsme makali jako koně. Tahali jsme náklady velké jako sušičky prádla a dýchali vzduch řídký jako na vrcholu Mount Everestu.
Kus před námi letěl jako předsunutá hlídka Jeeb, připojený k Ariho mysli, a hledal případné číhající nebezpečí. Za námi se táhly pozůstatky GES.
Úpatí hory lemovaly vraky lodí a mrtvoly. Teď už jsme věděli, že plochý prostor pětatřicet kilometrů za námi tvořily pohyblivé písky, sahající až k okraji kráteru. Přistávací zóna alfa se nacházela ve skalnaté části Ganymedu, nebyl tu žádný led. Za okrajem visel na obloze krvavý půlměsíc Jupitera, zahalený v prašných oblacích vytvářených neustále zesilujícím větrem.
Vytáhl jsem nahoru Minimyš, pak generála Cobba. Generál lapající po dechu se také otočil a zadíval se do krajiny. Po útesu šplhaly tisíce černých teček vojáků.
Generál stál nehybně, jedním okem zíral do svého OTS, pak ho zatáhnul. Displeje velitelských helem zobrazují pozice celých jednotek, nebo klidně i jednotlivců. Vše díky Jeebovi, vznášejícím se nad námi. Generálova sluchátka mu navíc říkala vše od hlášení o ztrátách po jídelní lístek na večeři.
Zavěsil si ruce na opasek a při řeči kroutil hlavou: "Loď číslo jedna nás nestála jenom čtyři sta dobrých vojáků. Přišli jsme také o vozidla a těžké zbraně. Budeme muset misi dokončit s tím, co máme na zádech."
Dokončit misi? Nemožné.
Už teď, se třemi dalšími loděmi potopenými v písku jako loď číslo jedna a se ztrátami z havárií jsme ztratili čtvrtinu vojáků.
Podíval jsem se přes rameno. Nad skalnatým útesem, na kterém jsme odpočívali, šplhaly šedivé vrcholy dalších šest set metrů vysoko. Přesunout sem GES z otevřené pláně byl jediný logický tah. Tahle hora představovala defenzivní pozici stejně dokonalou, jako bývaly středověké hrady.
Ale naším úkolem byla ofenzíva, ne defenzíva. Letěli jsme pět set milionů kilometrů daleko, abychom našli a zničili prostředky Slimáků, kterými pomalu dusili lidstvo. Teď jsme zůstali uvěznění na holé skále izolované od zbytku Ganymedu nepřekročitelným příkopem. Jestli Slimáci věděli, že jsme tady, klidně nás mohli ignorovat se stejným výsledkem, jako bychom pořád seděli v coloradských horách.
Odkašlal jsem si.
"Pane, nejsme náhodou v prdeli?"
Generál Cobb pokrčil rameny.
"Bitva jde málokdy přesně podle plánu, Jasone."
"Ano, pane. Věříme vám. Stačí, když nám řeknete, co máme dělat."
Naklonil hlavu.
"Já bych vám měl něco říkat? George Patton tvrdil, že nikdy nemáme lidem říkat, co mají dělat. Řekněte jim místo toho, co je třeba splnit, a pak žasněte nad jejich vynalézavostí."
Udeřil do nás poryv větru. Hibblovi astrometeorologové měli pravdu, že bude vítr s koncem osmdesáti čtyř hodinového dne zesilovat. Dvacet metrů od nás ženisté pokládali na skálu sklolaminátové panely a sestavovali epoxidové spreje, aby mohli vybudovat kryty. Stany bychom nemohli použít. Už teď se studené počasí zhoršilo, nepočítaje narůstající mrazivý vítr. Alespoň jednu věc plánovači trefili.
Další poryv hodil generála proti mně a Minimyši, všichni tři jsme přistáli na zemi jako jedna velká hromada. Panely stržené větrem letěly přímo na nás. Vrhl jsem se přes generála a Minimyš, když do mě jeden z nich vrazil jako zuřící býk. Zadíval jsem se na ženisty. Stejně jako my se krčili u země. Všechny sklolaminátové panely zmizely. Otočil jsem hlavou, abych se podíval přes okraj útesu. Jeden voják se snažil dostat přes okraj a vrávoravě se postavil. Vítr zachytil jeho batoh a vzal vojáka s sebou. Zmizel za okrajem.
Plánovači předvídali, že noční větry na Ganymedu budou dosahovat rychlosti sto čtyřicet kilometrů za hodinu. Už teď do nás narážely poryvy o rychlosti sto šedesát a víc. A to byl teprve soumrak.
Jeden ze ženistů se k nám proplazil prachem a zařval generálovi do ucha: "Pane, není to dobré. Kryty by se neudržely, i kdybychom je dokázali slepit dohromady. A my to nedokážeme."
Howard Hibble a Ari se dostali na vrchol útesu a připlazili se ke generálovi. Howard ukázal nahoru na svah.
"Je to tam provrtané jeskyněmi."
"Jeeb našel několik dost velkých, aby se do nich vešel celý prapor, pane," zařval Ari.
Generál přikývnul.
"Dobře. Dejte vědět ostatním."
Během další hodiny nám ganymedské noční bouře vzaly dalších dvě stě vojáků. Zbytek se rozdělil a skryl v pásu

jeskyní. Hibblovi meteorologové venku naměřili rychlost větru tři sta šedesát kilometrů za hodinu. Vojáci GES se chystali na první noc na cizím světě.
Jeskyně velitelského praporu měla strop ve výšce šesti metrů a táhla se do hlubin hory na padesát metrů. Vybral jsem výklenek u strany s nižším stropem, kde jsem se mohl schovat i s generálem, Minimyší a Arim. Vytáhli jsme si spací pytle. Nedostatek kyslíku znamenal žádné táborové ohně, i kdybychom dokázali na Ganymedu najít palivové dříví. Ale tělesné teplo z nás pěti by mělo chlad zahnat aspoň trochu.
Hibble s ženistou procházeli po hlavní části jeskyně a překračovali vojáky, kteří se tulili k sobě a polykali studené jídlo a sedativa. Armáda mě málem vyhodila za dvě tablety Prozacu, ale vydala nám amfetaminy, po kterých se dá fungovat osmačtyřicet hodin, a prášky na spaní, takže jsme mohli prospat celé dlouhé noci. Hibble s ženistou kontrolovali zdi a strop. Skála byla prolezlá prasklinami.
Když dorazili k našemu výklenku, poslouchal jsem, co říkají.
"Vyvřelina. Brekcie. Ale stabilní."
Tázavě jsem se zadíval na Howarda.
Poklepal na zeď. Praskliny byly široké i na dva prsty.
"Říká, že se to na nás nesesype."
Něco se mi nezdálo, ale bolela mě záda na místě, kam mě praštil sklolaminátový panel, a byl jsem příliš vyčerpaný, než abych dokázal jasně myslet.
V každé jeskyni vojáci umístili u ústí hlídky, ačkoli to vypadalo, že zrovna útoku Slimáků se musíme obávat snad nejméně, zvlášť s tím neskutečným počasím venku.
Zatímco jsme se my čtyři tulili k sobě ve výklenku, obcházel generál Cobb jeskyni a bavil se s jednotlivými vojáky, kontroloval jejich vybavení a potvrzoval s veliteli jednotek další postup. Byl jsem sotva z poloviny starý jako on, nesl jsem v terénu stejný náklad a přitom jsem teď seděl nehybně na místě jako kupa namožených svalů a modřin.
Howard sedící se zkříženýma nohama naproti mně mi nabídl čokoládu ze svých dávek, zatímco si rozbaloval nikotinovou žvýkačku. Žádný kyslík, žádná cigára.
"Je mi to líto, Jasone."
Přikývnul jsem. Únava otupí jakékoli emoce, i žal. Nebo jsem je blokoval já sám.
"Howarde, nechají nás tady Slimáci jen tak chcípnout zimou?"
Zakousl se do žvýkačky.
"Tipnul bych, že ne. Jsou raději, když je nepřítel pět set milionů kilometrů daleko. Ohrožujeme je."
"Říkal jsi, že nebudou schopni létat. Nemůžou se k nám dostat o nic víc než my k nim."
Pokrčil rameny.
"Nevíme nic o jejich schopnostech a taktice. Ale víme, že jsou ochotní a dychtiví obětovat se."
Roky jsme sledovali, jak se lodě plné Slimáků s nadšením rozbíjejí o Zemi jako kamikadze.
"Proč to dělají?"
"Možná nejsou Slimáci ‚oni', ale jedno ‚to'. Jediná entita vytvořená z fyzicky oddělených organismů. Smrt oddělených částí může znamenat pro jednoho velkého Slimáka stejně málo jako ztráta odstřižených nehtů pro nás."
Byla to Howardova práce zůstat i uprostřed chaosu profesionálem. Shodou okolností to měl i v povaze.
Generál Cobb si sedl vedle nás. Přísahal bych, že mu zaskřípaly klouby.
"Pokud máš pravdu, Howarde, musíme si všechno znovu rozmyslet. Lidské armády šetří silou. Když už ne kvůli záchraně vojáků, tak kvůli tomu, že mají konečné množství zdrojů."
Nepřátelská filozofie mě najednou začala nudit. Oční víčka se mi zavřela. Uplynulý den mě vysál do sucha. Dokonce i smrt Pú po sobě zanechala jenom tupou bolest. Muselo tomu tak být i pro ostatní. Bylo mi líto těch, kteří si vylosovali strážní službu a museli zůstat poblíž venkovního větru a mrazu, zbytečně zírajíce ven do neprostupné tmy.
Zavřel jsem se do spacáku, lehl si na záda a počítal jsem praskliny ve stropě, dokud jsem neusnul. Nevzal jsem si prášek na spaní. Zdravý spánek mi připadal lepší než drogy. Jak se říká, popálený si dá dvakrát větší pozor.
Navzdory všem těm hrůzám uplynulého dne jsem měl neustále hryzavý pocit, že jsem na něco zapomněl, že to nejhorší teprve přijde.
Zdálo se mi, že jsem zpátky v zakroucených chodbách slimáckého Projektilu, utíkám o život a zachytávám se nehty a prsty o ventilační průduchy širokými na dva prsty. A na každém rohu jsem našel Slimáky s měkkými amébovitými těly, kteří se objevovali jako odnikud.
Napůl jsem se probudil do temnoty, ve které se ozývalo slabé lidské chrápání.
Plop. Plop.
Jako velké kapky deště. Nasadil jsem si brýle a čekal, dokud nenaskočí.
Do hlavní části jeskyně, mimo náš výklenek se sníženým stropem, pomalu pronikal déšť. No, astrogeologové tvrdili, že je na Ganymedu voda.
Vodní kapky byly obrovské. Pomalu vytékaly z prasklin ve stropě a dopadaly na obličeje spících zfetovaných vojáků.
Ale ty to neprobudilo, spali dál.
Vypadalo to tak podivně.
Zavrtal jsem se hlouběji do spacáku. Sice jsem měl vyhřívanou uniformu, ale stejně tady byla zima, dvacet pod nulou.
Projel mnou elektrický šok. Při takovém mrazu neprší.
V žilách mi začal proudit adrenalin a okamžitě mě probral. Škubnul jsem hlavou, abych si sundal brýle.
Slimáci!
Amorfní Slimáci po stovkách protékali prasklinami ve stropu a zdech. Prasklinami, které byly stejně široké jako dveře v jejich lodi. Dveře, které jsem považoval za ventilační průduchy.

Viděl jsem holá chobotnic, které prolézaly dírami ve skále širokými sotva centimetr. Najednou mi to připadalo tak jasné. Stejně jasné jako místo, kde hloupí lidé přistanou, stejně jasné jako fakt, že se budeme chtít po příchodu bouře skrýt, pokud některá z našich lodí přežije přistání v pohyblivém písku. Stejně jasné jako to, že stráže budou hledět ven z jeskyně, ne dovnitř.
Vrazili jsme přímo doprostřed obrovské a dobře připravené pasti.
Otočil jsem hlavou a zahlédl, jak ze stropu vylézá Slimák tenký jako provaz a chystá se přitisknout na Minimyšinu tvář.
"Kurva!"
Vytrhl jsem zip spacáku a vrhl se k ní.
Škubala rukama a nohama, ale Slimák její křik přehlušil, takže se Ari spící vedle ní neprobudil.
Serval jsem z ní rosolovité tělo, popadl z podlahy jeskyně kámen a roztřískal ho na kupu slizu.
Minimyš se posadila, lapala po dechu a otírala si obličej rukama.
Popadl jsem pušku a začal ze stropu sestřelovat zelené boule, jakmile se objevily. Při střelbě jsem běhal mezi vojáky, skopával jim z obličejů Slimáky a řval, abych všechny probudil.
Během několika chvil se v jeskyni rozléhala neustálá střelba. Vzduch se nasytil kyselým kouřem střelného prachu. Jestli boj trval několik minut nebo hodin, to nedokážu odhadnout.
Do jeskyně vtékalo víc Slimáků, než kolik jsem měl nábojů.
Pohnulo se jenom pár vojáků. Slimáci museli pracovat celé hodiny, než jsem se konečně probudil.
Zacouval jsem do našeho výklenku po straně hlavní jeskyně.
Generál střílel kolem sebe pistolí, Minimyš, Ari a Howard puškami.
V jeskyni zavládlo ticho, přerušované jenom vzlykáním příliš mála zraněných.
Ari a ostatní klečeli za těly mrtvých vojáků. Ari natáhl závěr kouřící pušky.
"Nemám munici, Jasone."
Ohlédl jsem se přes rameno. Stovka zbývajících Slimáků se plazila k nám. Zavalí nás.
Na hrudi jsem cítil postroj. Ruční granáty. V takhle uzavřeném prostoru budou stejně nebezpečné nám jako nepříteli. Pokud…
Zakopl jsem o lidské tělo. Přitáhl jsem ho k výklenku a přihodil na hromadu před Arim.
Podíval se na mě.
"Tam venku jsou ještě živí, Jasone."
"Nebudou, tak či tak."
Přikývl, se rty pevně sevřenými. Pak vyskočil a popadl další mrtvolu. Během několika sekund jsme postavili zeď z masa a kostí.
Skočil jsem dovnitř a zaklekl s ostatními čtyřmi živými. Generál Cobb přikývl a všichni jsme z postrojů vytáhli granáty.
Ztuhnul jsem a upřel pohled na svůj.
Mysl mi zaplnila vzpomínka na mrtvé oči Waltera Lorenzena.
"Jasone!"
Minimyš mi dala facku, pak vytáhla pojistku a hodila granát přes barikádu z našich mrtvých.
Zahřmění se v jeskyni rozléhalo tam a zpátky. Střepiny kolem nás probzučely jako velcí moskyti. Všech pět nás házelo do jeskyně granáty, dokud nám nedošly.
Ozvěny výbuchů umlkly a zůstalo jenom naše sípání a jekot větru venku.
Vytáhl jsem se nahoru a podíval se přes rozervaná těla, která nám zachránila život. Rukavice mi klouzaly v krvi.
Hromady nehybných mrtvol Slimáků ležely rozházené po roztrhaných mrtvých lidech. Nic se nehýbalo, jenom pomalu kapající krev a sliz Slimáků. Tekutiny po několika sekundách zmrzly.
Nás pět, to bylo vše, co zbývalo z velitelského praporu. Pokud to ostatní jeskyně schytaly stejně tvrdě jako my, mohlo nás být pět přeživších z deseti tisíc.
Otočil jsem se, předklonil, padnul na kolena a začal zvracet.
Generál Cobb si klekl vedle mě a přidržel mě za rameno.
Kapičky slin mrzly, sotva opustily má ústa. Pohled mi rozmazávaly slzy.
"Tohle nedokážu."
"Právě jsi to dokázal. Kéž bych ti mohl říct, že je to časem snazší, ale…"
Není tomu tak.

TŘICET ČTYŘI

V klidné záři úsvitu dalšího dne si ganymedský expediční sbor olízal rány a chystal se přežít další den.
Generál Cobb klečel v prachu před jeskyní, která se stala hrobkou pro větší část jeho velitelského praporu. Rukou přidržoval přenosnou kufříkovou holomapu postavenou na placatém kameni. Předchozí schůze štábu, které jsem se účastnil, se odehrávala kolem konferenčního stolu z vyleštěného syntetického dřeva a kolem pobíhali pobočníci a dolévali důstojníkům kafe. Takže ve skutečnosti se téhle schůze měla účastnit Minimyš, ale ta se právě krčila za velkým balvanem a zvracela.
Dnes se štáb GES krčil v kruhu kolem svého velitele. Většina z nich měla na krku připevněné nové hodnosti. Jelikož byla povyšovací komise pět set milionů kilometrů daleko, bylo u GES jasně určeno, jak mají takové věci fungovat.
Jeden z členů štábu patřil i do původního, plukovník s rukou obalenou obvazem nasáklým zmrzlou krví. Přežil jenom díky tomu, že v jeskyni frontové brigády kontroloval vybavení, místo aby byl s námi u velitelského praporu. Členové štábu, kterému velel, zemřeli v naší jeskyni. Žil, ale podle svěšené hlavy si zřejmě přál, aby se mohl přidat k ostatním.
Mladí důstojníci povýšení z ostatních jednotek postávali kolem s helmami nakřivo a rozepnutými bundami uniforem. Pro většinu z nich představovala včerejší noc první opravdový boj. Nepřítel nás porazil a bylo to na nás vidět.

Generál se rozhlédnul.
"Nejprve se všichni upravte."
Prázdné oči na něj dál tupě zíraly.
"Hned, pánové! Pokud budeme vypadat jako spráskaní psi, budeme tak i bojovat."
Noví majoři a kapitáni se do toho pustili, upravili si uniformy a narovnali se. Zapnul jsem si kapsu na své vlastní uniformě a utáhl si kšandy držící řemení. Nějak jsem se najednou cítil lépe. Zadíval jsem se na ostatní a zahlédl v jejích očích světlo, které tam ještě před chvílí nebylo.
Generál Cobb přikývnul a pak se zeptal provizorního plukovníka: "Ztráty?"
Plukovník byl ve skutečnosti jenom major, pro kterého byla práce operačního důstojníka divize novinkou. Zaváhal.
"Velitelský prapor to schytal nejvíc. Některé další jeskyně byly zasaženy skoro stejně vážně. Můj prapor…"
"Čísla, Keně."
"Máme čtyři tisíce vojáků schopných služby."
Šedesátiprocentní ztráty po jediném dni. O krok jsem ustoupil.
Na kratičký okamžik jsem měl pocit, že generálova ramena poklesla. Pak ale ukázal na majora.
"Převelte vojáky, ať se obnoví integrita jednotek. Některé prapory budete muset zrušit. Budeme sice příliš roztažení, ale nedá se tomu pomoct. Jakmile stabilizujeme obrannou pozici, začneme přemýšlet o ofenzívě."
Generál kývnul a pak se obrátil k Howardu Hibblovi.
Howardova uniforma pořád vypadala, jako by ji někdo právě vytáhl z pytle s prádlem, ale to u něj bylo normální.
"Howarde, jestli nás ti malí mizerové už nedokážou znovu překvapit, nechají nás na pokoji?"
Howardův obličej se zkroutil, ale pak vydechnul a odpověděl: "Nemyslím. Považuje nás to za hrozbu."
"To?"
"Podle mé pracovní hypotézy tvoří ty fyzicky oddělené organismy jedinou myslící entitu. Včerejší noc můj názor ještě posílila. Nebyla na nich vidět jediná individuální myšlenka či strach, ne víc než u rostoucího vlasu."
"Takže co mám čekat?"
"Frontální útok. Masivní a nemilosrdný."
"V konvenčním boji pro ně budeme tvrdší oříšek. Jeden ozbrojený lidský voják ty červy dokáže ničit po stovkách."
"Prozatím jsme ty červy podceňovali. Když s nimi Jason bojoval v Projektilu, viděl u nich osobní zbraně a něco, co mohlo být brnění. Včera v noci se zbraní a brnění vzdali ve prospěch momentu překvapení, nejspíš proto, že by s nimi neprolezli prasklinami. Nečekejte, že to bude tuhle taktiku opakovat. Očekávejte bojovníky."
"Pořád si myslíte, že nemohou létat?"
"Zatím jsme neobjevili nic, co by nám ten názor vyvrátilo."
Generál Cobb ukázal na holo a přikývnul.
"Dobrá. Připravíme se na obranu proti útoku přes pláň. Musíme předpokládat, že dokáží prach překročit. Nějak se do těch jeskyní museli dostat."
Dvacet metrů od nás se ženisté pokoušeli slepit epoxidový přístřešek. Až přijdou večerní větry, odfouknou ho jako obal od hamburgeru.
Generál Cobb se obrátil zpátky k Howardovi.
"Budeme v těch jeskyních v bezpečí? Ty praskliny mohou být ještě pořád plné těch slizkých malých mizerů."
Bylo špatné, že jsme neměli místo, kde bychom mohli bezpečně odpočívat. Navíc jsme mohli mít nepřátelské vojáky skrývající se uvnitř našeho obranného perimetru.
Žádný Slimák by nedokázal porazit člověka v boji jeden na jednoho. Ale to nemuseli. Nemohli jsme riskovat další skrývání se v jeskyních, zatímco oni na nás mohli útočit v neznámém počtu. Venku na povrchu jsme neměli šanci přežít další noc.
Generál Cobb se zadíval na jeskyni, ve které našla smrt většina vojáků z jeho velitelského praporu a bezpočet Slimáků, pak zpátky na Howarda.
"Musíme najít možnost, jak se v těch jeskyních skrýt."
Howard vytáhnul plátek nikotinové žvýkačky.
"Není to tak snadné jako zacpat prasklé vědro žvýkačkou, Natě."
Chvíli ticha narušovalo jenom nadávání ženistů, kteří stříkali epoxid na panely přístřešků.
Odkašlal jsem si.
"Pane? Možná by to šlo přesně takhle."
Generál se ke mně otočil.
"Jasone? Máš nějaký nápad?"
Zvedl jsem jeden z teď už neužitečných sprejů s epoxidem, kterým jsme měli slepit panely našich přístřešků. Epoxidu, kterého jsme měli víc než dost, protože ho nějaký idiot úředník poslal místo ovoce.
"Máme tisíc palet epoxidu. Spojí se se skálou a za šedesát sekund je tvrdší než ocel. Pošleme do jeskyní ženisty s eskortou a zalepíme všechny trhliny. Pokud se v těch zdech ještě skrývají nějací Slimáci, tak tam taky zůstanou."
Že tím pohřbíme Slimáky zaživa mě vůbec netrápilo.
Generál se otočil k Howardovi.
"Bude to fungovat?"
Howard pokrčil rameny.
"Lepší nápad jsem dneska neslyšel."
Generál mávnul na poručíka, který teď velel praporu o velikosti čety, pak ukázal na ženisty pracující s epoxidem.
"Proveďte!"

Pak generál ukázal na Minimyš a na mě.
"Tady máte kulometčíky. Nepotřebuju ochranku."
A já nepotřeboval lézt zpátky do jeskyně plné Slimáků. Kdy se naučím držet hubu?
O hodinu později nás čtyřicet leželo na zemi dvacet metrů od ústí jeskyně, kterou jsme včera vynechali. Asi jsme mohli vyčistit jeskyně, ve kterých odpočívali naši mrtví. Nejspíš by tam bylo méně Slimáků, možná dokonce žádní. Místo toho u každé z těch jeskyní řekl kaplan pár slov a ženisté zasypali vchody výbušninami.
Vstup do téhle jeskyně tvořila průrva široká jako dvojité dveře, ale Jeeb objevil, že se vevnitř rozšiřuje do jeskyně s nízkým stropem, ve které mohly spát stovky lidí.
Vedle mě ležela Minimyš s tváří přitisknutou ke kulometu, oči rozšířené a pátrající po pohybu v jeskyni. Ari ležel poblíž, oči zavřené, ale viděl víc, než my kdy uvidíme.
V ústí jeskyně se pomalu šoural Jeeb, zabarvený na šeď okolních kamenů, a zmizel v temnotě. Ariho alter-ego bylo doslova neprůstřelné, ale zavřené oči neznamenaly, že by byl Ari v klidu. Zuby i pěsti měl zaťaté.
Poslat Jeeba do uzavřených prostor znamenalo riskovat jak Jeebův "život", tak Ariho zdravý rozum.
Jeeb v sobě měl dost výbušnin a zápalných látek, aby se mohl usmažit a uniknout tak zajetí a rozebrání. TOT připojení přímo do mozku byli novinkou. Za krátkou dobu jejich existence se nemusel žádný z nich zničit. Ale pokaždé, když TOT nahrazoval nový model, musel Wrangler strávit měsíc pod sedativy, aby si na ztrátu zvyknul. Vojáci, kteří to nechápali, se ušklíbali, že Wrangler je pohodová specializace. Já ale věděl, že to tak není.
Upravil jsem už poněkolikáté nábojový pás kulometu.
"Kleine? Co tam máme?"
Hlas ve sluchátku patřil poručíkovi velícímu praporu zmenšenému na četu a byl plný netrpělivosti. Bojoví vojáci jsou sice rodina, ale každá rodina má své blby.
"Zatím to vypadá na jednotku velikosti roty."
Stáli jsme proti přesile tři na jednoho. Armády jsou raději, když je poměr při útoku na srovnatelně vybaveného protivníka přesně opačný.
"Jsou schovaní, kryjí se za skalami a balvany, hned za vstupem," pokračoval Ari. "Mají brnění a osobní zbraně. Nepodařilo se nám odhalit miny ani pasti."
Včera v noci byli Slimáci past sami o sobě. Tenhle boj ale bude tváří v… no, řekněme člověk proti amébě. Nejspíš nás v úzkém prostoru vchodu chtěli pár pozabíjet a pak se stáhnout dál dozadu.
"Fajn. Granátníci připravit, za dvě minuty."
Náš poručík byl možná blb, ale taktice rozuměl. Nemohli jsme tu jeskyni zničit dělostřelectvem, i kdyby naše děla nebyla pohřbena pod padesáti metry vulkanického prachu. Chtěli jsme jenom vyhubit škůdce v naší budoucí ložnici. V čištění nepřátelských děr vynikají plamenomety, ale na Ganymedu nic nehoří.
Ke každému družstvu patřili dva granátníci s opakovacími granátomety. Ty díky svým kulatým zásobníkům vypadaly hodně jako tommy-guny ze začátku dvacátého století, používané mafiány a starými federálními policisty. Sekundy odtikávaly jedna za druhou.
Bum.
I při normálních nábojnicích, natož s ganymedskou sníženou prachovou náloží, granátomety sotva šeptaly a střely létaly tak pomalu, že šly vidět. Jeden granát vletěl do ústí jeskyně. Granátomet je zbraň s nepřímou střelbou. Náboje létají obloukem mezi zbraní a cílem, je to stejný rozdíl jako mezi míčem vrženým přímo a hozeným obloukem. Žádná exploze. Musel to být slepý zaměřovací granát, který dovnitř střelil náš nejpřesnější granátník.
Uběhlo několik dalších sekund.
"Pal!"
Bum. Bum. Bum.
Z naší linie vyletěly obloukem protipěchotní granáty velké jako pěst s kombinovanou rychlostí střelby osm set ran za minutu.
Nic. Copak dokázali Slimáci zablokovat i naše konvenční trhaviny?
Za další úder srdce temnotu jeskyně prozářily záblesky a rachot výbuchů se spojil do jediné silné exploze. Jednotlivé granáty byly sice malé, ale společně dokázaly rozechvět skálu, na které jsem ležel.
"No teda," zašeptala Minimyš.
"Zastavit palbu!"
Podíval jsem se na Ariho. Přikývnul, oči stále zavřené, i když mluvil s poručíkem.
"Ještě asi čtyřicet se jich pořád hýbe."
Čtyřicet na čtyřicet už byl lepší poměr. Teď nás čekalo to, co pěchota dělá už od dob Thermopyl. Vykopat nepřítele z jeho díry a přitom krvácet.
"Sudá družstva postoupit."
Srdce mi poskočilo.
Náš kulomet byl přiřazený k prvnímu družstvu, takže jsme s Minimyší a se zbytkem družstva začali ostřelovat jeskyni, zatímco druhé a čtvrté družstvo vyrazilo kupředu. Jako každý třetí náboj jsem do pásu nabil stopovku, takže jsem mohl sledovat, jak Minimyš pouští každou ránu přímo do jeskyně. Ostatní ostřelovali spíš okraj vstupu a vyvolali takovou smršť úlomků a střepin kamene, že muselo druhé a čtvrté zalehnout a krýt se.
"Zastavit palbu! Lichá družstva postoupit!"
Už jsem stačil nabít další nábojový pás. Postavili jsme se společně s prvním družstvem. Ari zůstal vzadu, byl příliš cenný, než abychom ho mohli riskovat v přestřelce. Měl povislou čelist. Granáty Jeeba uvnitř neuvěznily a kulky či střepiny by TOT sotva poškrábaly barvu. Ariho okamžik pravdy už skončil. Náš teprve nadcházel.

Minimyš sklopila dvounožku kulometu podél hlavně a zvedla si zbraň k rameni. Vyrazili jsme kupředu s ostatními z našeho družstva. Náš kulomet byl stejně dlouhý jako Minimyš vysoká. Ale nechtěl bych být na místě Slimáka, který se dostane před její hlaveň.
Po dalším kole přesunů jsme byli jako první přímo v ústí jeskyně. Chvíli jsme počkali, než se přizpůsobí brýle na noční vidění. Dost dlouho na to, aby Slimáci naše siluety rozeznali jako cíle.
Po mé pravici zasáhla slimácká střela čelo střelce.
Naše helmy dokázaly odrazit střely letící pod vhodným úhlem, možná dokonce i přímý zásah malým kalibrem, ale slimácké střely byly velké a rychlé. Utrhlo mu to hlavu.
Strhnul jsem Minimyš na zem. Oba jsme dopadli břichem na podlahu jeskyně dřív, než stačilo spadnout mrtvé tělo.
Nebyl čas myslet na to, kdo to byl, jenom jsme ho odstrčili stranou. Krev z prorvané tepny vystříkla a dopadla na hlaveň našeho kulometu, kde se začala škvařit.
Slimák, který toho nešťastníka zastřelil, se stáhl za skálu, ale Minimyš už začala opětovat palbu. Kdybychom nebyli tak zelení a vyčerpaní, vplazili bychom se do ústí jeskyně, místo abychom ze sebe dělali jasně viditelné terče. Neopatrní vojáci jsou mrtví vojáci.
Ten malý mizera se nemohl ani hnout, ale my na něj neměli šanci naběhnout. Pokrýval naši osu postupu, po které mohl mezi kamennými stěnami přebíhat najednou jenom jeden voják. Slimák klidně mohl zůstat za svým kamenem a odstřelovat bláhovce pokoušející se proběhnout. Byl moc daleko, takže jsme po něm nemohli hodit granát, a strop byl na granátomety příliš nízko. Slimákům stačilo udržet nás venku pár hodin, pak by nás zabily noční bouře.
"Co teď?" zabručel jsem.
Minimyš zamířila na skálu dva metry za balvanem, palcem přepnula zbraň na plně automatickou střelbu a vypálila dvacet ran.
"Co…"
Její dávka se odrazila od zdi v oblaku střepin, které osolily celou jeskyni. Polovina z nich se odrazila přímo za balvan.
Ozvěny naší střelby utichly.
Slimák vypadnul zpoza balvanu. Jeho brnění bylo rozstřílené. Odražené kulky z M-20 byly příliš malé a pomalé, nedokázaly prorazit osobní brnění Slimáků, ale když mluví M-60, všichni poslouchají.
Než stačil některý další Slimák zabrat odstřelovačské hnízdo, prorazili jsme dovnitř.
"To bylo úžasné," řekl jsem Minimyši.
"To byl obyčejný kulečník," odpověděla.
Jakmile se nám podařilo dostat do jeskyně pár družstev, už se jenom uklízelo. Nebrali jsme žádné zajatce, ne snad že bychom byli natolik rozzuření, ale Slimáci prostě bojují, dokud nezemřou. Přišli jsme o dva chlapy. Zjišťovali jsme, že po přestřelkách se Slimáky moc zraněných nezůstává. Jejich střely dokáží vojáka rozervat na kusy.
Zabezpečili jsme jeskyni a pár dalších. Když venku vyla bouře, mohli jsme odpočívat.
Dalšího rána jsme se s Minimyši vrátili zpět k naší práci osobních strážců generála Cobba. Na schůzi štábu se krčil v jeskyni zády ke zdi.
Zadíval se na velitele zbývajících ženistů. Hubeného poručíka, zabírajícího místo plukovníka.
Generál objížděl prstem po okraji svahu na holomapě kolem dokola hory, ve výšce tří set metrů nad pláněmi.
"Synu, dokážete ve svahu vytrhat prstenec zákopů a připravit palebná pole?"
"Jestli máme něčeho dost, pane, tak jsou to výbušniny."
"Tak do toho."
Poručík zasalutoval a odběhl.
O hodinu později jsme zaslechli první výbuch, jak ženisté začali trhat skálu a budovat systém zákopů.
O další hodinu už jsme si s Minimyši lámali záda při kopání zákopů pro ukrytí velitelství, když náhle zapípaly oba naše chipboardy a ohlásily tak příchozí zprávy.
Oba jsme nahlédli do rozkazů, pak se na mě Minimyš zahleděla a řekla s vytřeštěnýma očima: "Zase nás posílají k frontové jednotce."
"Víš, jak jsme na tom se ztrátami. Generál Cobb si myslí, že se o sebe dokáže postarat. Náš kulomet se jim bude na perimetru hodit."
Posbírali jsme vybavení a vyrazili podél hory k našemu novému umístění, zatížení kulometem a deseti tisíci náboji. Po celé cestě podél perimetru jsme sledovali vojáky kopající zákopy jako o život. Však na těch zákopech jejich životy závisely.
Našli jsme segment fronty držený četou, ke které jsme byli přiřazeni.
Jejich seržant se ani nedostal z lodě. Velitel čety to koupil během první noci v jeskyni. Od té doby měli sotva poloviční stav.
Takže hlavním šéfem čety byl desátník z Chicaga. Našli jsme ho dřepícího u balvanu a popíjejícího kafe z termosky, zahřátého nejspíš sotva tolik, že stačilo rozmrznout. Vzhlédnul a káva se mu vylila na uniformu. Ani se neotřel.
"Jen vy dva? Víc neposlali?"
Zadíval se na náš kulomet a pak prohlásil: "Ten kulak se nám bude hodit."
Ukázal nám hromadu kamenů sto metrů dál podél perimetru jeho čety.
"Šoupněte se tam."
Rozhlédl jsem se.
"Nevadil by návrh?"
Sundal si masku a poškrábal se na neoholené čelisti.
"Jen povídej."

Sektor čety zahrnoval hřeben, který vyčníval z hory jako Florida ze Spojených států.
"Musíte tady krýt výběžek."
"Ani mi o tom nepovídej," zašklebil se znechuceně. Výběžek je nerovnost v linii. Problém s nerovnostmi je, že záporáci na vás mohou útočit i ze stran, nejen zepředu. Pokud se jim podaří úspěšně zaútočit na vaše křídla, odříznou výběžek a obklíčí vojáky, kteří zůstanou uvnitř. Německý generální štáb za druhé války takhle zaútočil na chudáky obklíčené u Bastogne. Bitva o Ardeny málem zvrátila průběh války ve prospěch Německa. Výběžky ve frontových liniích lákaly nepřátelskou pozornost.
Výběžek, nebo ne, existoval způsob, jak ho dobře chránit.
"Váš… náš sektor tvoří většinou nepřístupné útesy. Kromě tady téhle rokle," ukázal jsem. "Tudy nejspíš budou přicházet nepřátelé. Nechejte nás umístit kulomet tak, abychom ji pokryli."
Unaveně pokrčil rameny.
"Jak chcete. Já jsem obyčejnej vojcl. Měli nám poslat novýho velitele čety. O nic jsme nepřišli. Ňákýho sráče z velitelskýho praporu."
Pod uniformou mi naskákala husí kůže. Kromě mě a Minimyši z velitelského praporu zůstávali jenom Howard, Ari a generál Cobb.
Vytáhl jsem svůj chipboard a přečetl si rozkazy celé a pozorněji. Přísahám, že můj batoh najednou vážil o padesát kilo víc.
"Provizorní poručík… s okamžitou platností převezměte velení."
Přitáhl jsem k sobě Minimyš a ukázal jsem jí svůj chipboard, aby si mohla přečíst mé rozkazy.
"To musí být překlep," zašeptal jsem. "Specialistu přece nemůžou vykopnout rovnou na velitele čety. Jsem jednadvacetiletý obyčejný vojcl."
"Kterého generál Cobb pravděpodobně osobně na to místo doporučil, protože ví, že to zvládneš."
"Proč ne ty? Já dokonce nešéfuju ani našemu kulometu."
"Já se pro to nenarodila. Soudce March to v tobě viděl, Jasone. Stejně tak seržant Ord. Věřím, že je to tvým osudem."
Hlava se mi zatočila. Osud, o dva sudy. Budu o tom uvažovat zítra.
"Co mám dělat?"
"Svou práci."
Nadechl jsem se a otočil se zpátky k desátníkovi.
"Jsem Wander. Ten sráč z velitelství."
Čekal jsem, že obrátí oči v sloup a řekne něco jako "No jasně". Místo toho se postavil do pozoru a zasalutoval. GES na tom byla špatně, ale pořád jsme byli vojáci.
"Ano, pane. Nevěděl jsem to, pane."
Zíral na mě a čekal na rozkazy. Modlil jsem se k Bohu, ať mi něco napoví. Bůh mě jako obvykle ignoroval.
Zatahal jsem desátníka za povolený postroj.
"Nejdřív si dejte do pořádku vybavení. Pokud budeme vypadat jako zmlácení psi, budeme tak i bojovat."
"Ano, pane."
O hodinu později jsem s ním procházel náš sektor, setkal se se svými vojáky a kontaktoval velitele čet nalevo i napravo. Nebyli jsme roztažení příliš řídce. Fronta byla děravá jako řešeto.
Vrátil jsem se do středu našeho sektoru, kde jsem nechal Minimyš, a našel její pozici.
Zakopala se na svahu, na předpisovém místě, které představuje bod pod vrcholem svahu, ze kterého může voják vidět své palebné pole, ale není vidět oproti nebi. Sešplhal jsem bokem po suti, takže ji padající kamínky upozornily. Otočila se ke mně.
"Hej."
"Hej."
Zadívala se na proužek na mém límci. Hodnostní označení mi dal desátník, sundal ho z mrtvoly svého předchozího velitele čety.
"Chci říct, ‚Hej, pane'."
Usmál jsem se.
"Připravená?"
Ukázala přes zaměřovač do rokle. "Rokle" byl relativně přesný popis, i když místo neodpovídalo obvyklému významu slova. Na Ganymedu nikdy netekla voda, která by mohla pravou rokli vyhloubit. Přesto tam ale byla rokle, prohlubenina zasypaná kamením, která stoupala z plání stovky metrů pod námi a zužovala se směrem k Minimyši. Ukázala dolů ze svahu, kde její nový nabíječ vytvářel hromady kamení, které budou sloužit jako značky vzdálenosti k cíli. Zahlédl jsem další značky, které určovaly konec jejího palebného sektoru a začátek sektorů střelců po jejím boku.
Nabíječ se otočil a ukázal rukou, že je vše OK. Minimyš mávnutím potvrdila, takže nabíječ začal šplhat zpátky k její pozici.
"Připravena," řekla.
Ve sluchátku mi zapípalo. Desátník mi také přinesl rádio velitele čety. Mikrofon lehce páchnul po krvi mého předchůdce.
"Jasone? Tady generál Cobb."
Tak, to by bylo ohledně správných komunikačních procedur a řetězce velení.
"Ano, pane."
"Rozmístění tvých vojáků vypadá v pohodě."
Ještě jsem nezvládl používání svého velitelského displeje, takže to budu muset generálovi věřit. Ale… velitel divize

kontroloval pozici, kde jsem zakopal dvacet pět střelců? Tep se mi značně zrychlil.
"Jakou tam máš morálku?"
Hlas generála přerušovalo praskání statiky.
"Včera dostali pěkně přes hubu. Dneska už je to lepší."
"Doufám, že je to dobré, protože teď dostanou zase."
"Pane?"
Periferním viděním jsem zahlédl sotva viditelný tvar vznášející se na obloze. Jeeb.
Naježily se mi všechny chlupy na těle.
Jediný TOT celé naší armády seděl přímo nad naší pozicí. Velící generál předal velení téhle jednotky vybranému vojákovi, jehož úsudek a komunikační schopnosti osobně znal. Řečený vybraný voják byl v tuto chvíli v přímém spojení s řečeným generálem, přičemž byli přeskočeni odpovídající velitelé roty, praporu a brigády.
"Pane, čekají nás problémy?"
"Podívej se před sebe."
TŘICET PĚT
Prudce jsem vzhlédnul. V roklině se pohyboval jenom Minimyšin nabíječ, vzdálený asi dvacet metrů a při výstupu hlasitě oddechující. Upřel jsem pohled dál, ke vzdálenému konci rokliny, pak na šedou pláň pokrytou vulkanickým prachem. Nic.
Kromě tenkého stínu kilometry daleko.
"Vidíš je?" zabzučel mi ve sluchátku hlas generála Cobba.
Nasunul jsem si před pravé oko OTS a aktivoval bradou funkci laserového zaměřovače. Vypálil paprsek, který osvětloval cíle a umožňoval tak navádět řízené pumy, navíc ale fungoval i jako docela dobrý dalekohled.
Našel jsem okraj stínu a pak zamrkal, abych přeostřil.
Nejdřív to vypadalo jako milion plazících se zrnek máku, lesklých, černých a zakulacených.
Mrknul jsem, abych přidal zvětšení. I když jsem to čekal, srdce mi poskočilo.
Slimáci.
Slimáci klouzající se po prachu jako beznozí slimejši. Slimáci obalení v lesklém černém brnění, jako byla ta slupka, o kterou jsem zakopnul při průniku do jejich Projektilu. Brnění se kolem každého Slimáka obtáčelo a odkrývalo maso jenom na dvou místech. Na místě hlavy se ukazoval zelený ovál. Nad ním byl připevněný vizor připomínající helmu. Na levé straně těla někde uprostřed vylézalo ven chapadlo, kterému Hibblovi magoři říkali pseudopod. Chapadlo každého bojovníka se obtáčelo kolem zakřivené zbrani s čepelí jako meč, se kterou už jsem měl také tu čest. Byly to repliky bojovníků, se kterými jsme se utkali v jeskyni, ale tihle zaplňovali celý horizont.
Vrhl jsem rychlý pohled k Minimyši. Stejně jako já se dívala přes svůj zaměřovač. Mumlala si přitom něco arabsky.
"Jasone?" zabzučelo mi ve sluchátku.
"Vidím je, pane."
Linie se k nám přibližovala dost rychle, aby za ní zůstávala prašná mračna. Ze své pozice jsem poznal jenom to, že se blíží k hoře.
"Určili jste osu útoku, pane?"
"Váš výběžek, synu. TOT nad tebou jich napočítal padesát tisíc."
Padesát tisíc proti dvaceti pěti. Ne proti dvaceti pěti tisícům. Dvaceti pěti vojákům. I kdybychom každým výstřelem zabili jednoho Slimáka, zbývající tisíce nás zavalí, jakmile nám dojde munice.
Sice mě to nepřekvapilo, ale i tak mi ztuhla krev v žilách. Otřásl jsem se, až se obraz útočících Slimáků v zaměřovači rozmazal.
"Co zůstane, se dostane na váš dostřel za dvacet minut, Jasone."
"Zůstane?"
naděje se dostane do palebné pozice za patnáct minut."
Zíral jsem s otevřenými ústy do zaměřovače. No jasně. Palebná podpora.
I když byla Naděje stále ještě kilometry od nás, stejně jsem se ji pokusil na obloze najít. Jako obvykle byl Metzger doslova nad věcí a připraven zlepšit situaci stiskem tlačítka.
"Jasone, přepnu tě na přímé spojení s řízením palby. Dejte jim, zač je toho loket, synu."
Tiše jsem pozoroval postup Slimáků. Sluchátko umlklo. Přepnul jsem na síť čety, abych své lidi varoval.
"…musí jich bejt milióny."
"Nemáte někdo zásobáky navíc?"
Oba hlasy se mírně třásly, ale bylo v nich slyšet odhodlání.
Přepnul jsem rádio zpátky na řízení palby a modlil se, abych si dobře zapamatoval příslušnou proceduru.
"Tady řízení palby, příjem."
"Palebné zadání, příjem."
"Palebné zadání, připraveni."
"Cíl, vojáci na otevřené ploše. Souřadnice…"
Zadíval jsem se do zaměřovače na neustále se měnící čísla, jak jsem laserem přejížděl kilometry spěchajících Slimáků.
"Kurva! Prostě to celý zasypte!" Na chvíli jsem se odmlčel. "Příjem."
"Jenom přejíždějte označovačem podél linie. Zboží dodáme."
Dělostřelectvo jen málokdy zahlídne nepřítele zblízka, ale jsou bojová složka armády a jsou na to pyšní.
Slimáci už byli dost blízko, aby se dali i bez dalekohledu rozeznávat jednotlivci.
Někde zahřměl hrom.

Znovu jsem se podíval do zaměřovače. Kdepak, žádný hrom. Blížící se Slimáci mlátili svými zbraněmi o brnění, všichni dohromady jako jeden Slimák. Bum-bum-bum.
Možná to dělají, aby si udrželi rytmus. Možná to dělají, aby vyděsili nepřítele.
To druhé rozhodně fungovalo.
Několik z nich začalo střílet. Howardovi lidi prozkoumali zbraně, které jsme ukořistili v jeskyních. Podle nich to byly magnetické praky. Nebo tak něco.
Jejich výstřely dopadaly před námi a vyhazovaly do vzduchu oblaka prachu.
Natáhl jsem krk a přemýšlel, kde je sakra ta Naděje.
Bum-bum-bum.
Škubnul jsem sebou. Vedle mě ležela Minimyš s tváří opřenou o pažbu. Z hlavně se kouřilo. Jenom tři rány na protáhnutí hlavně.
Přímo pod námi fontánky prachu vyvolané zkušebními výstřely Slimáků olizovaly počátek rokliny. Každou chvílí se přibližovaly.
Znovu jsem se zadíval na oblohu. Na pruhovaném pozadí Jupitera jsem objevil jasně viditelnou stříbrnou tečku, což musela být Naděje vznášející se po nebi.
Kulky Slimáků dopadaly sto metrů od nás.
Zapnul jsem laserový zářič a osvětlil tenounkým paprskem přední linii Slimáků. Přejížděl jsem zleva doprava a druhým nezakrytým okem hleděl, co se stane.
Z velké tečky Naděje vylétly jiskřičky a zamířily k nám.
Srdce se mi rozbušilo.
Prásk.
Výstřel Slimáka rozdrtil kámen napravo od nás, vzdálený sotva deset metrů.
BUM.
Na pláni, přímo ve středu linie Slimáků, se objevil žlutý záblesk. Pak další.
Ty malé výbuchy byly ve skutečnosti tunové pumy. Od místa zásahu jsme byli několik kilometrů, ale i tak se mi skála pod nohama roztřásla. Na místě každého výbuchu se válelo několik tuctů mrtvých Slimáků. Skvělé. S takovou rychlostí nás zasype čtyřicet osm tisíc nepřátel místo padesáti. Zíral jsem do označovače a sledoval blížící se vlnu.
"Upravit palbu? Příjem," zeptal se hlas ve sluchátku.
Zamrkal jsem. Ty první bomby byly jenom zaměřovači. Měl jsem jim říct, jestli jsou dlouzí či krátcí, a jestli víc nalevo nebo napravo.
"Uch. Ne. Jste přímo na cíli."
Zahlédl jsem záblesk padající pumy, která se zaryla do prachu mezi útočícími Slimáky. Prach explodoval, země se otřásla a pár Slimáků to koupilo.
"Ale děláte jim kulový. Exploze polyká prach."
Ticho.
"Kurva!"
Aspoň jsem věděl, že mluvím s vojákem.
"Nastavili jsme pumy na povrchové exploze," pokračoval hlas. Jelikož se předpokládalo, že je přistávací zóna skalnatá, nastavili dělostřelci pumy tak, aby explodovaly ve chvíli, kdy se jejich nosy dotknou povrchu. Tak by exploze roztříštily skálu na smrtící sekundární střepiny. Místo toho se ale naše bomby zaryly do prachu dřív, než stačily explodovat, a prach jejich účinky zeslabil. Bomby měly být nastaveny tak, aby explodovaly ve vzduchu patnáct metrů nad Slimáky.
Hlas dělostřelce posmutněl. Krédo dělostřelců je "přesně na cíl, včas a pokaždé". Při nejdůležitější dělostřelecké misi v historii to nezvládli.
"Jak dlouho bude trvat přestavení roznětek, řízení palby? Příjem."
"Příliš dlouho. Vytahujeme z muničního skladu zásobníky se vzdušnými roznětkami."
Představil jsem si, jak posádka na palubě Naděje hrne palety správně nastavených pum k výtahům na cestě od středu lodě až k palebným pozicím. Pokud by se počítačová síť Naděje rozhodla vzít si jeden ze svých častých okamžiků neplaceného volna, výtahy nebudou jezdit. A my tady chcípneme.
"Poručíku?" ozval se jeden z mých chlapů na síti čety. "Kde je naše palebná podpora? Přímo před námi je tak milion Slimáků."
"Vydržte. Až se dostanou na dostřel, mířené výstřely. Konec."
Minuty ubíhaly. Mířené výstřely budou k ničemu, jestli nebudou z nebe hodně rychle pršet bomby.
Minimyš obrátila oči k obloze a začala pohybovat rty. Vždy se modlila o klid a vyrovnanost.
Sledoval jsem její pohled a modlil se o výbuchy.
Slimáci se dostali na vzdálenost, kdy kolem nás jejich zaměřovači výstřely zasahovaly každých pár sekund.
"Je to na cestě," řekla palebná kontrola.
Bůh žehnej námořníkům. Bůh žehnej počítačům Naděje.
Na nebi se začal kreslit obrázek. Tepelné štíty hořely, jak pumy padaly atmosférou. Na temném nebi Ganymedu po nich zůstávaly ohnivé čáry, jako když padají meteory.
Bomby začaly explodoval rychle za sebou jako popcorn v mikrovlnce. Každá exploze zabíjela Slimáky po stovkách.
Přepnul jsem rádio na síť čety. Chlapi nadšeně pořvávali s každou explozí.
Držel jsem zaměřovač na Slimácích, i když je kouř -ne kouř, tady nic nehořelo, prach - zakrýval.
Na místech, kde se prašná oblaka roztrhala, jsem viděl v epicentru každého výbuchu mizet Slimáky. Další to roztrhalo

na kousíčky, a jak se prstenec tlakové vlny šířil dál, nakonec odhazoval celá těla.
Slimáci byli nelidští. Zavraždili mou matku a snažili se zabít i mě. Ale na krátkou chvíli, kdy je exploze rozhazovaly kolem jako pytle písku, bylo mi toho hromadného umírání trochu líto.
Druzi ve zbrani padlých Slimáků žádný takový smutek necítili. Zadní řady se bez zastavení překlouzaly přes padlá těla a pokračovaly k nám.
Měl jsem pocit, jako by ostřelování trvalo dlouhé hodiny, ale Naděje byla během každého oběhu kolem Ganymedu ve vhodné palebné pozici jenom několik minut. V zaměřovači jsem viděl akorát prach.
Ozvěny vyvolané posledními explozemi umlkly a já se pokusil prohlédnout skrze oblaka prachu.
Bum. Bum. Bum.
V ústí rokle se z prachu vynořili Slimáci a vyrazili k nám, přičemž neustále bušili zbraněmi do svých brnění.
"Do prdele!"
Jejich čelní linie se dostala na úroveň nejvzdálenější zaměřovači značky a Minimyš vypálila trojrannou dávku. Tři Slimáci padli. Takže jejich brnění nebylo neprůstřelné.
Ani nemuselo být.
Neustále postupovali, stejně rychle jako sprintující lidé. Liší poskakovali kupředu, zatímco sudí stříleli, pak také postoupili. Zaměřil jsem na jednoho, který brzy přestane postupovat a poskytne mi tak nehybný cíl.
Jakmile se ale v jejich chování objevil systém, hned se zase změnil. Náhodné skupiny postupovaly, zatímco se jiné kryly. Zanadával jsem a přeměřil jinam.
Žádný Slimák nezpomaloval. Žádný Slimák nezaváhal u padlého spolubojovníka. Žádný Slimák nenarušil řadu.
Dokonalá pěchota.
I když jich naše bomby zmasakrovaly desítky tisíc, pořád jich pár tisíc zbývalo. Bylo jich moc a dostali se příliš blízko.
"Nasadit bajonety," řekl jsem na síti čety.
Sáhnul jsem k opasku, vytáhl z pouzdra bajonet a nasadil ho pod hlaveň,
Minimyš stále střílela. Slimáci padali.
Další přicházeli.
Pálil jsem jednotlivé mířené rány, zatímco jí nabíječ měnil hlaveň. Hlavně em šedesátek se přehřívají. Nabíječ musí používat izolované rukavice podobné kuchyňským na pečení k odšroubování hlavně a nasazení jiné.
Zatímco čekala, dívala se na mě.
"Jasone, musím ti něco říct…"
Nabíječ skončil a plácnul ji do helmy. Obrátila pohled ke zbrani a pokračovala ve střelbě.
Odražené střely Slimáků hvízdaly všude kolem nás, ale vypadalo to, že Slimáci jsou docela mizerní střelci. Možná nás v našich červených brněních opravdu moc dobře neviděli.
Ale my je na padesát metrů viděli dobře. Tak blízko bylo jejich čelo.
"Přepnout na automatickou střelbu."
Na tuhle vzdálenost nás mířené výstřely nezachrání.
Moje slova byla určena pro Minimyš, ale viděl jsem, že přepnula volič na kulometu ve chvíli, kdy jsem teprve otevřel ústa. Přepnul jsem i svou pušku a začal pálit.
Nemám tušení, kolik zásobníků jsem vyměnil, než jsem v sumce nedokázal nahmatat nic kromě látky.
Slimák se na mě vrhl s napřaženou zbraní. Odrazil jsem ho a pak vrazil bodák do místa, kde by měl mít obličej. Z padajícího nepřítele vystříkly tělní tekutiny a potřísnily mi rukáv. Zapřel jsem se nachystaný na dalšího a připravil se zemřít.
Dlouhé minuty jsem stál a třásl se, než jsem si uvědomil, že další nebudou.
První závan nočních bouří začal odfoukávat prach. Dno rokle zaplňovaly černá těla Slimáků, naskládaná jedno přes druhé. Ten, kterého jsem porazil v boji muže proti amébě, se dostal nejvýše. Dvě armády cestovaly dlouhé světelné roky, aby vybojovaly bitvu, kterou rozhodnou při boji na nože.
Ohlédl jsem se a zahlédl Minimyšina nabíječe rozvaleného na zemi vedle kulometu. V čele měl úhlednou díru.
Minimyš ležela nehybně vedle něj. Krev mi ztuhla v žilách.
"Ne! Ne, ne, ne!"
Pokleknul jsem vedle ní. Prsty se jí pohnuly. Díky Bohu!
Pak jsem na jejím rameni zahlédnul ztuhlé rudé skvrny.
Pomalu a opatrně jsem ji obrátil na záda a pak jsem odřezal část její uniformy. Rána byla hluboká a byly v ní vidět rozdrcené kosti. Prášek na zastavení krvácení pomůže, ale i tak ztratila už skoro litr krve. Kousal jsem se do jazyka a sypal jí do rány dezinfekční prášek, pak jsem díru ucpal polním obvazem.
"Jasone?"
"Budeš v pohodě, Minimyško."
"Je mi zima."
Šok. Ztráta krve. Kamenem jsem jí nadzvedl nohy, aby je měla výš než hlavu. Aspoň že na Ganymedu bylo dost kamení.
Její nabíječ byl mrtvý, v bateriemi vyhřívané uniformě, kterou už nebude potřebovat.
Trvalo mi několik minut, než se mi podařilo ztuhlou mrtvolu svléknout a zabalit do uniformy Minimyš. Zablokoval jsem termostat, takže ji baterie zahřívaly, a připojil jsem jí infuzi s plazmou, kterou jsem vytáhl z batohu.
Potřebovala víc.
Zapnul jsem rádio.
"Jasone? Co se sakra stalo?" vyštěknul na mě hlas generála Cobba a připomněl mi, že mám práci.

"Zastavili jsme je, pane."
"To mi TOT ukazuje. Proč ses neohlásil?"
Protože jsem si myslel, že je Minimyš mrtvá.
"Staral jsem se o zraněné, pane. Potřebujeme tady zdravotníky. Rychle."
"To všichni. Pošleme ti, co budeme moct. Jasone? Howard si myslí, že se vrátí. Musíš se přeskupit a připravit."
"Nemůžou se vrátit. Nestáhli se. Všechny jsme je zabili."
"Howard si myslí, že mají někde poblíž líheň. Budou dělat další a další, dokud nám nedojdou vojáci a munice."
Skvělé zprávy.
Minimyš začala vzlykat.
"Pane…"
"Já vím. Postarej se o své vojáky. Konec."
Přepnul jsem OTS na zobrazování zdravotních informací čety. Šestnáct zelených proužků představovalo přeživší. Minimyšin proužek byl zelený, ale blikal a označoval tak zranění. A pak devět blikajících červených křížků. Desátník z Chicaga byl mezi nimi.
Když noční vítr zesílil, stáhli jsme se do vyčištěné jeskyně za naším sektorem. Přesouvat Minimyš nebyl dobrý nápad, ale venku zůstat nemohla. Napumpoval jsem ji morfiem a odnesl ji přes rameno jako požárník. Dokud neztratila vědomí, nevydala ze sebe ani pípnutí. Pak křičela při každém kroku.
Tu noc jsem asi spal, přitulený k Minimyši v mrazivé temnotě, zatímco venku skučel nedýchatelný vítr. Ale většinou jsem napůl snil o mrtvých lidech. O mámě. O Walterovi Lorenzenovi, který obětoval život, ale jeho máma nikdy nedostala medaili, již by si zasloužil. O hlavním seržantovi Wirovi. O nabíječi s děravým čelem, jehož jméno jsem ani neznal. O osmi dalších vojácích, které jsem poznal jenom jako blikající červené křížky, kteří zemřeli, protože jsem nevěděl, jak je zachránit.
Při prvním úsvitu, pokud se o tom na Ganymedu dá vůbec mluvit, vítr zeslábnul a Slimáci se vrátili. Tentokrát je dělostřelectvo pořádně rozmázlo kilometry od nás, ještě na prachové pláni.
Držel jsem trojitou službu. Velel jsem, střílel z kulometu a sám si ho nabíjel. Nejbližší zbývající Slimák koupil kulku sto metrů ode mne.
Ale stejně jsme přišli o tři další chlapy. Kousek po kousku nás Slimáci utahají. Bolelo mě celé tělo, od konečku prstů až po kořínky vlasů. Ohlásil jsem stav rádiem na velitelství a pak vyčistil kulomet. Normálně jsem ho dokázal rozebrat za pár sekund, ale trvalo mi to tři minuty.
Jaký mělo smysl pokračovat? Nakonec nás Slimáci zavalí. Domov byla jenom jiskřička na obloze. Žena, se kterou jsem chtěl strávit život, ležela mrtvá pod hromadou kamení. Žena, která se stala mou sestrou, ležela kousek ode mě a umírala. Byla mi zima, měl jsem hlad a byl jsem sám.
V příštím útoku vystřílím všechnu munici, ale až se ke mně Slimáci dostanou, budu jen tak odpočívat a čekat na konec. Byl jsem příliš unavený, už jsem nedokázal dál bojovat.
Před nějakým milionem let mi kapitán Jacowitz něco řekl. Že velitelé měří své selhání v dopisech, které musí napsat o vojácích padlých pod jejich velením.
U Gettysburgu generál Konfederace George Pickett vrhl svou divizi na opevnění Unie. Pickettův útok se stal synonymem pro zbytečný masakr. Pickett se omámeně vrátil k liniím Konfederace.
"Generále, postarejte se o svou divizi!" přikázal mu jeho velitel Lee.
"Generále, nemám žádnou divizi," odpověděl Pickett.
Teď už jsem Jacowitzovi a Pickettovi dokonale rozuměl.
Prošel jsem naši linii, ujistil se, že se chlapi najedli, a pak jsem si sedl vedle Minimyši. Nalil jsem do ní trochu vlažného vývaru, zatímco zbývající vojáci v zákopech čistili zbraně. Morfium potlačilo bolest, ale přes noc se její stav zhoršil. Pokud by nedostala víc pomoci, než kolik jsem jí dokázal poskytnout já, zbývalo jí sotva pár hodin. Znovu upadla do bezvědomí.
"Major Wander?"
Vzhlédl jsem a uviděl zadýchaného zdravotníka se zavěšenou puškou přes rameno. Zasalutoval, a tak jsem mu pozdrav vrátil. Pořád mi to připadalo nepřirozené.
"Konečně. Potřebuje pomoc. A já jsem jenom provizorní poručík, ne major."
Zatvářil se zmateně.
"Už ne, pane. Teď velíte třetímu praporu z druhé, majore."
"Co?"
"Včera to bylo špatné, pane. Spousta povyšování v poli."
Klekl jsem si k Minimyši a odtáhl jí bundu, aby se zdravotník mohl polním analyzátorem dostat ke kabelům její diagnostiky.
"Hele, díky za zprávy. Jste zdravotník. Ona zdravotníka potřebuje. Takže do práce."
"Nerozumíte mi, pane. Jsem zdravotník, ale teď jsem tady jenom jako posel. Po ranním hlášení přestala fungovat rádia. Mám příkazy eskortovat vás zpátky na velení. Okamžitě."
Hlava se mi zatočila. Šílenství se zvětšovalo každou chvíli.
"Jasně. Vezmeme ji s sebou."
Zadíval se na ni a zavrtěl hlavou: "Pokud s ní pohneme, zabijeme ji."
Ztratil jsem dvanáct vojáků. Minimyš neztratím.
"V tom případě zůstávám s ní."
Dotkl se své pušky pověšené přes rameno.

"Generál Cobb mi vydal ten rozkaz osobně. Pokud vás budu muset přivést před namířenou zbraní…"
Vzpomínky na mámu, Waltera Lorenzena, Pů Hartovou a vojáky, které jsem ani neznal, mě v hlavě zabolely jako nádor.
Popadl jsem pušku a opřel mu ústí hlavně o čelo.
"Před namířenou zbraní? A co tohle?"
Třesoucí se volnou rukou jsem ukázal na Minimyš.
"Zachráníš jí život, nebo ti vystřelím mozek z palice."
Zdravotník se zajíkl.
Odjistil jsem zbraň.
"Patří k mé rodině. Její manžel je můj nejlepší přítel. Teď sedí nahoře na orbitě a čeká, že se o ni postarám. Rozumíš tomu? Nenechám svou rodinu zemřít. Třetí prapor z druhé může jít klidně do pekla."
Stál tam bledý a nehybný jako socha z mramoru. Jenom volnou rukou vytáhl kabely z polního analyzátoru, zatímco upřeně sledoval ústí pušky přitisknuté na své čelo.
"Jistě, pane. Proměřím ji."
Odtáhnul jsem zbraň. Kleknul si a třesoucími prsty připojil kabely.
Čekali jsme, dokud analyzátor nezapípal a zdravotník si nenaklonil displej tak, aby na něj viděl.
"Ztráta krve. Slabá infekce. Střela jí rozdrtila klíční kost. Ale to ji nezabije. Celkově je v kritickém stavu, ale stabilizovaná. Někdo se o ni dobře postaral. A dítě je taky v pořádku."
"Dítě?"
Minimyš odvrátila obličej a já poznal, že je to pravda. Bylo to tak neuvěřitelné, že jsem si ani nebyl jist, jestli je to porušení předpisů.
"Minimyško, co pilulky?"
Nechtěné těhotenství zmizelo už dávno, s příchodem spolehlivé antikoncepce použitelné i po styku.
"Zbývají mi ještě dva měsíce. Jsem schopná služby."
"Zvracela jsi každé ráno."
"To spousta chlapů."
Měla pravdu. Armáda tolerovala ranní kašel kuřáků. Prozatím mohla dělat svou práci. A během měsíce mohla tabletka v případě potřeby přesvědčit její tělo, aby zárodek absorbovalo.
"Ale proč?"
"Kdybych ztratila Metzgera…"
Kdybych mohl zachránit alespoň část Pú nebo Waltera, své rodiny, porušil bych kvůli tomu předpisy? Samozřejmě.
Málem jsem zabil zdravotníka, jen abych ho přinutil Minimyšce pomoct.
"Metzger bude v pohodě."
Nelhal jsem jí. Slimáci neměli žádnou protileteckou výbavu. Čísla měla pravdu. Metzger byl v bezpečí. Ale podle Čísel měla žít i Pú.
"Jasone?"
Minimyška mě chytla za rukáv.
"Musíš jít. Tomuhle ses upsal. Budu v pořádku. A pokud ne, je to to, čemu jsem se upsala."
Nikdo z nás ani nemrkl. Bylo to také to, čemu se upsali Walter Lorentzen, Pú a dvanáct vojáků, kteří zahynuli pod mým velením.
Všichni zemřeli, když se snažili splnit, co slíbili. Nemohl jsem udělat nic míň. Nedokázal jsem Minimyš opustit kvůli velení, OSN nebo kvůli zabíjení Slimáků. Ale opustím ji kvůli Walterovi a Pú a v podstatě i kvůli ní, i když čekala dítě.
"Ví to Metzger?"
Zavrtěla hlavou.
Hodil jsem si na ramena batoh a řekl zdravotníkovi: "Jsem připraven. A až se vrátíme na velitelství, můžete mě nahlásit."
Pokrčil rameny.
"Pokud půjdete, nemusím jít s vámi. Kromě ní je tady spousta práce. Ještě není úplně v bezpečí, ale mám v rukávu pár triků. Žádný voják nepráskne jiného vojáka. Všichni jsme rodina."
Předklonil jsem se a políbil Minimyš na čelo.
"Děkuju."
Otočil jsem se a vyrazil zpátky k velitelství. Za běhu jsem zíral na pláň. Na horizontu se objevila stínová čára, ještě větší než včera.
TŘICET ŠEST
Běžel jsem většinou prázdnými zákopy a poslouchal, jak bomby Naděje dopadávají na pláň jako velké kapky deště. Pak to přestalo.
Vzhlédnul jsem. Stříbrná tečka Naděje se stále vznášela nad námi, viditelně v palebné pozici. Divné.
O pár minut později se začalo okolím rozléhat bum-bum-bum Slimáků. Slimáci se dostali až na dostřel, zatímco Naděje vypálila sotva pár ran.
Za běhu jsem přemýšlel, jestli bych toho zdravotníka opravdu zastřelil. Přemýšlel jsem, jestli mám Metzgerovi říct, že Minimyš s ním čeká dítě. Přemýšlel jsem, jak moc jsme to schytali, když specialista čtvrté třídy po dvoudenním boji velí praporu. Prapor tvořily tři pěchotní a jedna palebná rota. Kdyby byl prapor v plné síle, což pochopitelně nebyl, osm set vojáků by žilo a umíralo podle mých rozkazů.
Než jsem se dostal na dohled k velení, zvuky bojů utichly. Zase jsme Slimáky odrazili. Co jsem byl pryč, vztyčili ženisté nad velitelstvím jakous takous střechu a zatížili ji kamením. Ze střechy vyčnívaly antény a pod ní jsem viděl pohybující se vojáky.

Když jsem se dostal blíž, pochopil jsem, že pohyb bylo ve skutečnosti přenášení zraněných. Kolem velitelství se válely stovky mrtvých Slimáků. Jestli se dostali až takhle blízko k našemu hlavnímu štábu, bude příští útok ten poslední.
Sklonil jsem se pod nízkým stropem a čekal, až se mé brýle přizpůsobí. Jako prvního jsem poznal Howarda Hibbla. Seděl zády opřený o zeď zákopu, pušku položenou na kostnatých kolenech. Měla roztříštěnou pažbu. Howard se zbraní nikdy nedotknul, pokud měl na výběr.
Vedle něj klečel zdravotník a obvazoval Howardovi zkrvavené předloktí.
"Co se stalo?" zeptal jsem se.
Zdravotník utáhnul obvaz.
"Slimáci se dostali na velitelství. Tady major jich postřílel asi padesát. Poslední dva umlátil pažbou."
Málem se mi podařilo usmát.
"Propáníčka, Howarde!"
Opřel si hlavu o skálu.
"Pro cigaretu bych zabil."
"Pořád si myslíš, že je to úlová entita?"
Pomalu přikývnul.
Do místnosti vstoupil zdravotník, zahlédl mě a vyskočil do pozoru, s hlavou pod nízkým stropem skloněnou.
"Pane!"
"Jsem Wander."
"Generál Cobb říkal, že vás mám přivést, jakmile dorazíte."
Zdravotník mě zavedl hlouběji do bludiště zakrytých zákopů, na které se velitelství změnilo. Rádia hvízdala. Podél zdí ležela nosítka plná zraněných. Příliš mnoho z nich už mezi zraněné nepatřilo.
Pobočník mě předal dalšímu, který mě odvedl do nervového centra GES. Strop byl proražený. U otvoru ležely mrtvoly Slimáků. Nenasírejte Howarda Hibbla.
"Jsem Wander. Nový velitel třetího z druhé."
"Ne, pane. Nejste."
"Co?"
Zachvátil mě vztek. To jsem opustil Minimyš pro nic za nic?
"Jasone!"
Otočil jsem se. Generál Cobb ležel na nosítkách. Přes oči měl zakrvácené obvazy. Klekl jsem si k němu. Popadnul mě za ruku a zamračil se, když mu prsty sklouzly na krvi.
"Schytal jsi to vážně, synu?"
Podíval jsem se na ruku. Z bicepsu mi čouhala kovová střepina. Ani jsem si toho nevšiml.
"Ne, pane. Vy…"
Zavrtěl hlavou.
"Nemůžu velet, když nic nevidím."
Nějaká žena plakala a volala mámu. Rozhlédl jsem se kolem.
"S četou ti to šlo dobře. Zvládneš i divizi."
V uších mi zvonilo. Ne jenom z kakofonie zvuků kolem nás. Měl jsem hrát poker o osud lidské rasy? Ani jsem neznal pravidla. A neměl žádné karty.
"Divizi, pane? To ne. To nedokážu."
"Zvládneš to. Sakra, stejně zbývá sotva jeden prapor."
Sáhnul si na límec, odtrhnul si hvězdy a vtiskl mi je do dlaně.
"Kávu, generále?"
Vojín třesoucí se rukou podával čutoru. Mně.
Zavrtěl jsem hlavou a ukázal na generála Cobba. Kluk ho vzal za ruku a vtiskl mu do ní čutoru. Pak se mě zeptal: "Co potřebujete, pane?"
Pro začátek kurva aspoň nějaké tušení, co mám dělat. Sedl jsem si a pokusil se to rozdýchat.
Generál Cobb se natáhl a dotkl se mé hlavy. Přitáhl si mě k sobě a zašeptal mi do ucha: "Jasone, máš velení! Jedinou věc, kterou nesmíš dělat, je nic! Něco udělej, cokoli, i kdyby to mělo být špatně!"
Otočil jsem se k vojínovi a připíchnul si na límec hvězdy.
"Sežeňte mi štáb. Hned."
Potřeboval jsem informace.
"Pane, posledních dvanáct hodin není naživu jediný štábní důstojník."
Někde ve tmě zařval zraněný.
Samozřejmě že není žádný štáb. Copak jsem si mohl myslet, že provizorní poručík přeskočí všechny plukovníky, majory a kapitány? Všichni byli mrtví.
"Máte tušení, kolik nás zbývá?"
"Osm set připravených do služby, pane."
"A co ostatní brigády?"
"To jsou všechny brigády. V GES zůstává osm set vojáků schopných služby, pane."
"To není možné."
"Je."
Potřebovali jsme palebnou podporu víc než kdy jindy.
"Jak můžu mluvit s Nadějí?"

Ukázal na konec místnosti, na rádiovou konzolu ležící na rozkládacím stole.
"Proč u toho nikdo nesedí?" zeptal jsem se.
Přistoupil k rádiu a otočil ho, abych viděl řadu děr v zadní části.
"Dnes se ho nepřátelům podařilo rozstřílet."
Není se čemu divit, že jsme přišli o palebnou podporu. A já vinil počítače lodě.
"Už hodiny nikdo s Nadějí nemluvil. Samozřejmě kromě kuchařů."
"Co?"
Ukázal na druhý konec místnosti. Desátník od zásobování seděl u rádia a mluvil.
"Posílají nahoru objednávky na jídlo, pro případ, že by nám mohla Naděje shodit nějaké teplé. Víte, jak se generál Cobb staral o krmení vojáků."
Palebná síla schopná zničit planetu čekala na orbitě a jediná fungující linka se používala na objednávání polívky.
Přiskočil jsem k rádiu, sebral desátníkovi mikrofon a promluvil: "Kdo je tam?"
"Kdo je tam? Protože tady je starší steward Anthony Garcia a mám tady práci! Takže táhni z mý sítě, čuráku."
"Tady je velitel divize Wander, Garcio. Tohle je moje síť. Jestli chcete zůstat cokoli starší, tak mě přepojíte na můstek ke komodorovi Metzgerovi. Okamžitě."
Ticho. Zatímco jsem čekal na přepojení, vstoupili dovnitř Howard s Arim a několika přeživšími mladšími důstojníky. S výjimkou Howarda by jejich celkový věk odpovídal skautskému oddílu.
"Prý vás trochu povýšili, pane," řekl Ari.
Přikývnul jsem a pak jsem zvedl prst, když se ozval Metzgerův hlas.
"Jasone? Ty máš velení?"
Nemusel dodávat, co tím myslel. Pokud jsem velel já, muselo se to tady dole dostat do neuvěřitelných sraček.
"Mám velení. Jak jsme na tom s palebnou podporou? Protože tady dole dostáváme pěkně na prdel."
Šumění statiky. Kuchařské spojení vzniklo jenom na naléhání generála. Používalo staré rádio, které vyžadovalo přímý dohled na cíl. Na další rozhovor jsme museli počkat do příštího oběhu Naděje.
"Jak je zastavíme, Howarde?" zeptal jsem se. "Protože i když může Naděje vybombardovat další vlnu, nakonec jí munice dojde.
Howard nasál vzduch skrze zuby.
"To. Musíme zastavit to. Nejspíš to má jeden centrální bod, řekněme mozek. Tam rodí vojáky, myslí a vyrábí Projektily."
"Jsi si tím jistý?"
"Je to zasvěcený odhad, i když hodně od boku."
Poručík, opravdový, ne den starý jako já, zamával rukou. Byl to ten blb, který byl netrpělivý při útoku na jeskyni.
"Spíš decentralizovali svou velitelskou strukturu. Nejsou blbí."
"Nikdy jsem neříkal, že jsou blbí," pokrčil Howard rameny. "Jsou prostě jiní."
Rozhlédl jsem se po ostatních, krčících se pod nízkým stropem.
"Howard se trefil s frontálním útokem. Má někdo lepší nápad?"
Nohy se posunuly sem a tam, ale nikdo nepromluvil.
Praštil jsem se dlaněmi do stehen.
"Fajn. Potřebujeme najít ten mozek. A rychle."
"Kdybychom měli vrtulníky…" promluvil zase poručík. "Nebo kdybychom měli hlídky za tou prachovou kotlinou."
"Jeeb," zadíval jsem se na Ariho.
Ari přikývnul.
Poručík zavrtěl hlavou.
"Pane, podle doktríny máme držet TOT blízko u divize. Na hlídkování je příliš cenný."
V žilách mi začal proudit adrenalin. Ten poručík mi pravděpodobně nevěřil, protože jsem ho přeskočil. Na rukávu jsem měl pořád našitou hodnost specialisty, i když můj límec tvrdil něco jiného. A poslední věc, kterou jsem teď potřeboval, byl odpor od někoho, kdo pro mě měl pracovat. A já byl u Boha velitel divize!
"Poručíku!"
Bolestivě zamrkal.
Kousnul jsem se do jazyku. Zdravotník, kterého jsem před hodinou málem zabil, zřejmě mluvil. Ord se mě to snažil naučit už dávno. Tenhle poručík si prošel peklem. My všichni. Společně. Byli jsme rodina.
Ari zase přikývnul.
"Má pravdu, Jasone. S doktrínou."
Proč šetřit Jeeba? Aby se díval, jak na téhle mizerné skále umírá poslední z nás?
"Díky za názor, poručíku. Ale do téhle kaše nás dostala doktrína. Ari, po čem může Jeeb pátrat?"
Ari přešel k holotanku velikosti kufříku, který zobrazoval, co viděl Jeebovýma očima. Ukázal.
"Ty prohlubeniny v okraji kráteru jsou místa, kde se Slimáci seřazují. Tohle…" Ari přejel prstem po liniích v prachu, ".. Je stopa, která někam vede."
Sledovali jsme, jak se výhled mění a Jeeb klesá na výšku sotva několika metrů. Kilometry ubíhaly a pak stopy v prachu zmizely. Jeeb se zastavil a otočil se, pak byl výhled přímo na úrovni země. Představil jsem si Jeeba, běžícího na šesti nohách po povrchu Ganymedu.
"Tady překročili pevnou skálu, žádné stopy."
"Takže?"
Ari zavřel oči a pohnul rukou.
"Sondujeme. Jeeb měří teplotu skály."

Ari otevřel oči.
"Fajn. Přepnuli jsme na pasivní infračervené. Po Slimácích zůstala stopa o čtvrt stupně teplejší."
Infračervené holo se chvělo, ne jako obraz ve viditelném světle. Ale slimácké stopy překračovaly skálu, byly vidět jako slabý dým. Jeeb je pomalu následoval.
"Pane?" vmísil se do hovoru poručík Negativní.
Přikývnul jsem, a tak pokračoval: "Pokud TOT nenajde něco před západem slunce, bouře a pokles teploty smaže všechny stopy. Nedostaneme se nikam."
Střelil jsem pohledem po Arim.
"Poručík má pravdu, já… pane," řekl.
Kdybych před chvílí utrhl poručíkovi hlavu, nikdy by mi nedal tuhle radu. Nás osm set by nepřežilo dost dlouho, abychom to mohli po dalším útoku zkusit znovu. Bylo to teď, nebo nikdy.
"Takže co budeme dělat, Ari?"
"Když se Jeeb přepne z pasivního infra na aktivní, může stopovat za letu."
Ariho tvář potemněla.
"Ale bude to, jako by si svítil baterkou. Prozradí se každému pozorovateli, který vidí v infračerveném spektru."
Střelil jsem pohledem po Howardovi. Pitva Slimáka a dvě noci na Ganymedu nás přesvědčily, že Slimáci infračerveně vidí. Ari nebude riskovat jenom kovového robota, ale část sebe sama. Tak jako já riskoval Minimyš.
Otočil jsem se k Arimu. "Udělej to," přikázal jsem.
Na kratičkou chvíli zaváhal, pak zavřel oči.
"Ano, pane."
Obraz na holu se rozběhl rychleji.
O hodinu později stopy zase zmizely, přímo v útesu.
"Nic nevidím," řekl Ari. "Pokud jsou tam dveře, čekal bych rovné linie. V přírodě to nejvzácnější."
"Ne. Slimáci mají dveře kulaté, se zakřivenými panely. Jako clona na fotoaparátu."
Ari pohnul rukou a holo se zase začalo třást, jak Jeeb začal šplhat po útesu. Ari natáhl prsty a bodnul do vzduchu. V holotanku jsem to vše sledoval z Jeebovy perspektivy. Visel patnáct metrů nad zemí a předními tlapami hledal ve skále podezřelá místa.
Nad hlavami nám zarachotily kamínky. Večerní vítr oznamoval příchod noční bouře, která skončí Jeebovo hledání a naše životy.
Ari otevřel oči a hlasitě vydechl.
"Nic. Neříkám, že tam něco není. Jen to nemůžu najít."
Než se Jeeb začal zase hýbat, horizont se v obrazu otočil.
"Tam!" ukázal jsem prstem. "Támhle to je!"
Díra narostla, jak se jednotlivé panely dveří rozevíraly. Jeeb visel na panelu dveří, který se otáčel do otevřené pozice. Panel měl na šířku tak tři metry.
Holo zčernalo. Podíval jsem se na Ariho.
"Jeeb přeruší kontakt, jenom když si myslí, že ho odhalili. Objevili jeho infračervenou signaturu."
"Zaťukal jim na dveře?"
"Teď se přepne na pasivní a zkusí se vetřít dovnitř."
Ariho tvář byla bledá jako křída a já věděl proč. Jeeb byl téměř nezničitelný. Ale nedokázal se provrtat třemi metry dveří nebo zpod stovek metrů pevné skály. Slimáci už ty dveře znovu neotevřou. Pokud se Jeeb dostal dovnitř, bude polovina Ariho uvězněna na doživotí. A kdyby Slimáci Jeeba chytili a rozmontovali, pro Ariho to bude, jako by ho kat lámal na kole. Ne. Jeeb se vyhodí do povětří, kdyby se o to pokusili, a vezme s sebou pár Slimáků. Pro Ariho to bude jako sledovat vlastní sebevraždu.
Poručík Negativní si odhrnul rukáv, aby se mohl podívat na zápěstní počítač. Sekundy pomalu odtikávaly.
Najednou jsem si to uvědomil.
"Jeeb nemůže vysílat zpod hory!" zašeptal jsem, což byla hloupost, protože mě Slimáci nemohli slyšet.
Ari zavřel oči a zvedl ruku.
Holo zablikalo a pak naběhlo.
"Je v pořádku," zašeptal Ari. "Teď vysílá na ultranízké frekvenci, takže musí být v kontaktu se skálou, přes kterou posílá signály. Pasivní noční vidění mu funguje. Možná mají podezření, že je tam, ale nikdy ho nenajdou."
Jeskyně byla zakroucená stejně jako průchod, kterým jsem lezl v Projektilu, jenom byla větší. Otevírala se do kaverny dost velké, aby se do ní vešlo jezero.
Ari zvednul ruce a Jeeb začal šplhat po zaobleném stropě. Nafouklé třesoucí se organické stroje pod ním vyplivovaly Slimáky jako zelené pecny chleba. Poblíž centra komnaty hotové kusy v brnění obklopovaly kulatý pytel o průměru třicet metrů jako muslimští poutníci kámen K'aaba.
"Jackpot," zašeptal Howard Hibble.
Podíval jsem se na náramkový počítač. Naděje by se teď někdy měla dostat na dosah.
Do místnosti strčil hlavu desátník.
"Pane, venku jsou Slimáci! Museli jsme nějaké přehlédnout v jeskyních. Strhli anténu rádia s Nadějí."
Ať už byla společná inteligence Slimáků jakákoli, učilo se to rychle. Pochopilo, o co nám jde. Uvědomilo si to, že to Jeeb prozradil, i když ho to nedokázalo najít. Dalo to příkaz zbývajícím Slimákům v našem perimetru, aby zničili jedinou věc, bez které jsme nemohli přežít, anténu rádia. Pokud se nám nepodaří při tomto obletu kontaktovat Naději, padne noc a hra skončí.

Ari na mě upřel pohled. Jeeb se mohl dostat ven jedině v případě, že bombardování Naděje rozerve Slimákům jejich městečko a uvolní mu cestu ven. Jeeb by přežil cokoli s výjimkou atomovky, ale hrabat neuměl.
Než jsem stačil promluvit, popadl Ari pušku a vyrazil k východu ze zákopu.
Rozběhl jsem se za ním.
Venku už Ari stačil sundat tři Slimáky. Dva další se kryli za skalami, za nimi ležel stožár s anténou. Nebylo pochyb, že ty mizery dostaneme. Ale pozdě by bylo stejně dobré jako nikdy a Ari to věděl. Vyrazil ven a dostal se až k nim, než ho poslední žijící Slimák zblízka trefil do hrudníku. Vyběhl jsem nahoru a zastřelil hýbajícího se Slimáka. Vlastně jsem do něj vyprázdnil celý zásobník. Bylo po něm.
Stál jsem tam a lapal po dechu.
"Pane?"
Voják, který mě následoval ven, se dotkl mého lokte. Otočil jsem se. Ukázal mi na Ariho. U toho už klečel zdravotník a připojoval kabely.
"Jasone?"
Kleknul jsem si k němu a prsty odtáhnul Ariho zkrvavenou blůzu. Slimákův výstřel prorazil šev mezi pláty Ariho brnění a napáchal uvnitř Ariho hroznou paseku.
I když Minimyšina rána vypadala děsivě, bylo to ve skutečnosti jenom škrábnutí. Pod Ariho bundou se jako rozsekané zbytky od oběda třásly plíce, játra, žíly a všechny ty další úžasné součásti lidského těla. Polknul jsem a bojoval s nevolností.
Na rtech se mu dělala růžová pěna.
"Postaráš se…?"
"Klid," položil jsem mu dlaň na čelo.
"Není čas," zavrtěl sebou.
Podíval jsem se na zdravotníka. Nepatrně zavrtěl hlavou a rozbalil injekční stříkačku s morfiem.
Ari ji odstrčil. Při té námaze se mu oči zalily slzami. Nebo možná šlo o něco jiného.
"Musím umřít rychle. Jeeb cítí to, co já."
Ari chvíli lapal po dechu, než pokračoval.
"Jasone, teď je sám. Nerozumí tomu. Je sirotek jako ty-"
Zdravotník měl v očích prázdný pohled, předpokládal, že je Ari v deliriu.
"Postaráš se o něj?" zeptal se mě Ari.
"Jasně. Navždycky."
Těmito slovy jsem adoptoval kovoplastového sirotka.
Ari se zklidnil a položil se na tvrdou skálu. Skrze slzy jsem viděl, jak zavírá oči.
0 pár metrů za mnou vojáci vztyčovali stožár s anténou.
Když jsem se dostal k rádiu, už se z něj praskavě ozýval Metzgerův hlas.
"Jasone?"
"Tady Wander. Příjem."
"Co se tam dole děje?"
"Není čas. Potřebujeme všechno, co máte. Myslím tím opravdu všechno na souřadnice, které vám TOT právě posílá."
"Jasone…"
I v nekvalitním rádiovém spojení z orbity jsem to v Metzgerově hlase slyšel.
"Co?"
"Nemáme nic. Počítače jsou mimo." "Opravte je."
"Snažíme se! Při dalším obletu…" "Žádný další nebude!" Řekl jsem mu, co se děje.
"Ty souřadnice jsou na druhé straně Ganymedu," řekl. Ticho.
"Jasone? Jak je na tom?" "Žije. Zraněná, ale žije."
"Seš si jistý, že je to slimácké město opravdu ono?" "Ari tomu věřil natolik, že kvůli tomu zemřel." Nebyl čas na útlocitnost.
"Minimyš je těhotná."
Další ticho.
"Dobře. O všechno se postarám. Sbohem, Jasone."
Po životě stráveném s ním jsem v tu chvíli přesně věděl, co tím myslel.
Odhodil jsem mikrofon, vyšel do ganymedského soumraku a zadíval se na oblohu.
Na horizontu se pomalu vznášela Naděje, dvě stě kilometrů vysoko, stříbrná tečka na pozadí rudého disku Jupitera.
Kolem ní se objevily jiskřičky a začaly se snášet k nám. Únikové moduly. Posádka Naděje na Metzgerovy rozkazy opouštěla loď.
Jediný pilot na světě dokázal letět s Nadějí sám, bez počítačů, ležící na břiše v navigační bublině a sledující, jak před ním narůstá ganymedský horizont. Jediný pilot na světě dokázal vypočítávat a provádět korekce kurzu, které přivedou během poloviny oběžné dráhy dva kilometry velkou loď přímo na Slimáky.
Metzger se rozhodl ukončit své manželství tam, kde začalo, v křišťálové hvězdné kopuli.
Za Nadějí tryskaly rudé plameny. Už vstoupila do atmosféry. Než se dostane ke Slimákům na druhé polokouli Ganymedu, bude z ní roztavená hmota, sálající plameny na kilometry za sebou.
Zmizela za horizontem. Zadržel jsem dech.
Nejdřív přišel záblesk, oslepující, i když byl na druhé straně světa. Vrhl jsem se na zem a přišla šoková vlna a zemětřesení.

Dějepis bude tvrdit, že se Metzger obětoval pro lidskou rasu. Dějepis bude lhát. Metzger se obětoval, aby dal své ženě, nenarozenému dítěti a nám ostatním na téhle skále šanci žít.
Dalšího rána navázal Jeeb spojení a na cestě domů posílal do holotanku obrazy. Jeho kurz byl zmatený.
Podle lidí od elektroniky ho exploze osvobodila ze slimáckého podzemí, ale usmažila mu obvody. Já věřím, že to byl žal.
Náraz Naděje rozerval samotnou podstatu Ganymedu. Na opačné straně světa proudila ven láva a tekutá voda v nekonečné hořící a dýmící záplavě. Byl to svět, který už Slimákům nepatřil. Vulkanická činnost zbarvila oblohu doruda.
Nás sedm set přeživších se připravovalo na dlouhou a mrazivou okupaci.
Podařilo se nám obnovit spojení se Zemí a dostali jsme poděkování. Politici mi oznámili, že mi vděčný svět udělil medaili cti. Nechal jsem je, ať ji předají matce Waltera Lorenzena.
Toho odpoledne, před příchodem bouří, jsme s Howardem Hibblem vyšplhali na útes nad velením a rozhlédli se po bojišti.
Howard si držel zraněnou ruku u boku.
"Nakonec na strojích nezáleželo. Vojáci, kteří se mohli rozhodli žít nebo zemřít, bojovali s dokonalými vojáky, kteří umírali bezmyšlenkovitě. Měli jsme prohrát. Ale vyhráli jsme."
Pláň a hora pod námi byly zčernalé mrtvými Slimáky.
A taky tady odpočívalo devět tisíc dětí, které urazily pět set milionů kilometrů a učinily Ganymed provždy svým sirotčincem. Výsadkové lodě vedené Pú Hartovou ležely rozházené u úpatí hory a já si představoval, že odsud vidím její hrob.
"Vyhráli?"
Zavrtěl jsem hlavou.
"Wellington porazil Napoleona u Waterloo. Řekl, že není nic melancholičtějšího než prohraná bitva. S výjimkou bitvy vyhrané."
Sednul jsem si na studené kameny Ganymedu, položil si lokty na kolena a plakal.
TŘICET SEDM
Přejíždím prsty po vibrujícím okraji průzoru a sleduji, jak nová loď zastavuje na parkovací orbitě nad základnou Spojených národů Ganymed. Vibrace lodi jsou natolik součástí mne samotného, že si jich všímám, jenom když mám čas přemýšlet, tak jako teď.
Třída Metzger je všechno to, co Naděje chtěla být a nikdy nebyla. Za oknem vidím ve dvacetikilometrových intervalech další čtyři křižníky třídy Metzger zaparkované na synchronní dráze s námi, stříbrné tečky na černočerném pozadí. Třicet metrů dlouhé bárky poletují mezi křižníky jako mravenci kolem mraveniště. Jenom nádrže na antihmotu nových lodí jsou stejně velké, jako byla celá muniční sekce staré Naděje.
Nové křižníky mají lepší gravitaci. Takže opravdové sprchy místo dlouhých let umývání se navlhčenými houbami. Jejich zemědělské moduly pro nás vojcly pěstují ovoce a zeleninu, ne jenom podloudně pálenou vodku. A co je asi nejlepší, antihmotou poháněné meziplanetární motory Metzgerů se sem dokáží ze Země dostat za poloviční dobu. Po desetiletích otálení nás válka donutila přeskočit z chemických motorů přes jaderné, fúzní a plasmové pohony k antihmotě. Na třídu lodí pojmenovaných po něm by byl Metzger pyšný.
Dole na Ganymedu jsou z okénka vidět zelené flíčky, dokonce i odsud z oběžné dráhy. Výrony lávy a vodní záplavy vyvolané nárazem Naděje pokračují dodnes. Před miliony let udělaly meteory to samé sesterskému satelitu Ganymeda, Callisto. Ale díky těm výronům se do atmosféry dostalo horko z hlubin Ganymedu. Vypařování zvýšilo obsah kyslíku v atmosféře. Úroveň kyslíku se loni dostala na polovinu pozemského normálu a stále stoupá. Žár zvýšil povrchovou teplotu, takže agrokouzelníci dole začínají s pěstováním. Zatím jim roste jenom primitivní lišejník.
Přesto ale válka spolu se smrtí a zničením přinesla na Ganymed život. Válka donutila lidstvo vyrazit za dráhu Měsíce a teď i ke hvězdám, kam bychom se jinak nedostali ještě dlouhá staletí. Sice to byl hrozivý obchod, ale výsledky mu nikdo upřít nemůže.
Odstupuji od okna zpátky do své kanceláře. Hodnost s sebou nese privilegia. Jako velící generál divize mám stromeček. Je to jenom třicet centimetrů velká bonsaj, jalovec, aleje zelený, živý a můj.
Vedle jalovce se protahuje Šestinohý fotbalový míč. Místnost není jenom moje. Obývám ji společně s Jeebem. Bojové okruhy mu při úniku od Slimáků shořely. Patří k zastaralé sérii J, takže ho technici vyřadili ze služby, vytáhli mu autodestrukční nálož a nechali mě koupit ho za cenu šrotu. Stroje samozřejmě nemají žádnou osobnost. Ale já v něm každý den vidím Ariho.
Sedám si ke stolu a čtu si na obrazovce. Přečetl jsem toho hodně, během roků, po které k nám letěli. Dost na to, abych si zasloužil titul magistra ve vojenských vědách a potvrdil tak své polní povýšení. Bylo to studium na největší dálku v lidské historii, dokončené na té nejnudnější možné dietě. Zásoby pro deset tisíc vojáků nás sedm set přeživších uživily, ale když dorazilo vystřídání, skákali jsme při pohledu na broskve radostí.
Z divizního generála mě degradovali na podporučíka, i přes titul z korespondenčního kurzu. Proč a jak se to stalo, to je příběh, který povyprávím jindy.
Bitva o Ganymed představovala zázračné vítězství. Nikdy nebude zázračné pro nás, kteří jsme pod studeným kamením Ganymedu nechali bratry a sestry, ale stejně bylo zázračné.
Pod tím kamením spí i Pú Hartová. Na její narozeniny ji vždy navštěvuji. Vždy jí tam nechávám bílé růže. A vždycky pláču.
Pú dostala in memoriam medaili cti a záslužný letecký kříž. Celkově na Ganymedu získalo 307 vojáků nejvyšší ocenění svých národů za statečnost, včetně Ariho Kleina a Nathana Cobba. Kdysi jsem Walteru Lorenzenovi říkal, že medaile označují chyby armády. Možná tomu tak je, ale to nesnižuje odvahu a oběti těch, kteří je dostanou.
Po první bitvě o Ganymed zabíjení neskončilo. Nebyl to konec války se Slimáky. Dokonce to ani nebyl začátek konce.

Ale jak před stoletím řekl britský premiér Churchill, byl to konec začátku.
Dokonce i s antihmotoyými motory bychom k předsunutým světům Slimáků letěli stovky let. Jak jsme Slimákům ukradli technologii časoprostorového průniku, je také příběh na jindy. Stejně tak, jak jsme pomocí této technologie našli domovský svět Slimáků a vybavili jí Metzgery, abychom mohli Slimáky navštívit.
Při průzkumu Ganymedu jsme zjistili, že Slimáci hibernují. Několik Slimáků, které jsme zalepili do trhlin v jeskyních, se nám podařilo vyhrabat živé.
Kryptozoologové a armádní psychologové neměli při výslechu našich první válečných zajatců moc štěstí, ani když otázky kladl Howard Hibble. Roky se snažíme zjistit, jak Slimáci fungují. Jak můžeme navázat mír, zastavit válku. Mír je to, co chtějí všichni muži a ženy v téhle armádě.
Pokud nebudou Slimáci chtít mír, no, tak si to pěkně vyžerou. Odplata je svinstvo.
Můj hlavní seržant klepe na dveře a pak strká hlavu dovnitř: "Pane, je tady ta specialistka, kterou jste chtěl vidět."
Další výhodou vysoké hodnosti je možnost vybrat si vlastní kádr. Zatahal jsem za drátky a nechal si na palubě Metze přivézt ze Země svého divizního hlavního seržanta. Je to nejlepší poddůstojník ve službě. Bez něj by divize nestála ani za krysí prd.
"Jsem připravený, hlavní seržante Ordě."
"Pane, specialistka Trentová se hlásí."
Zasalutovala tak ostře, až se jí prsty zachvěly. O nažehlené lemy její uniformy bych si mohl pořezat ruce.
Usmívám se. Jsme ta nejlepší vojenská jednotka v historii. Jsem objektivní, i když je to moje vlastní divize.
"Posaďte se, specialistko."
Sedá si. Hezčí nabíječku kulometu jsem ještě neviděl.
"Pan generál pro mě poslal?"
Ale není zrovna ta nejbojácnější.
"Váš seržant mi řekl, že děláte nejvíc potíží v celé rotě. Vymlátila jste duši ze svého společníka z družstva."
"Byl to chlap, pane."
Zatvářila se samolibě.
"Byl to další voják!"
Ramena jí poklesla.
"Říká mi tímto generál, že se bude postupovat podle předpisů? Protože já chci zůstat, pane. Musím. Ztratila jsem rodinu…"
"Četl jsem vaši složku. Seržant vaší čety mi taky řekl, že jste potenciálně nejlepší voják, jakého kdy cvičil. Dokončila jste vysokou. Baví vás být nabíječ?"
Svírá rty, otvírá ústa, pak je zase zavírá. Nakonec přiznává. "Radši bych střílela, jenže prý jsem moc malá a kulomet bych nezvládla. Ale vůbec nikomu nevadí, že tahám náboje, pane."
Usmívám se.
"Moje střelkyně byla ještě menší než vy a nikdy jsem neviděl nikoho, kdo by zvládal kulomet lépe."
Třeští oči.
"Věděla jsem, že byl generál povýšen v poli. Ale ze specialisty až na generála?"
Přikyvuji.
"No, já další kariéru neurčuji. Ale pokud by se chtěla specialistka dohodnout?"
"Pane?"
"Nebude vedeno trestní řízení."
Sedá si vzpřímeně, ale podezřívavě mhouří oči.
"Co budu muset udělat, pane?"
"Zítra se vrátíte na Zemi na palubě Powella a na mé osobní doporučení se zúčastníte důstojnické školy."
"Důstojnické školy?"
Překvapeně otvírá ústa a úplně zapomíná, že by měla říct "pane".
Vytahuji z šuplíku dvě krabice a dodávám: "A tohle osobně dodáte na uvedenou adresu, i s mým pozdravem."
"Pane? Měla bych vědět, co to je."
"Když je na tom generálova zpáteční adresa, nebudou vám vojenští policajti dělat problémy. Ale není to nic tajného. Ganymedské kameny, upravené na těžítka. Jedno dodáte soudci mladistvých v Denveru. Naplánujte si to tak, abyste s ním mohla hodinku dvě posedět. Je to starý pěšák."
Přikyvuje a bere si první krabici.
"A ta druhá?"
"Taje pro mého kmotřence. Jeho matka bývala moje střelkyně."
Minimyška teď žije na úpatí Skalistých hor nedaleko Camp Hale. Po Ganymedu dává přednost chladu před egyptským horkem. Ze své a Metzgerovy penze vychovává Jasona Udeye Metzgera, první dítě zplozené a zrozené mimo Zemi.
Říká se, že je Jude… jiný.
V očích jí zasvítilo a sbírá druhou krabici.
"Hodně štěstí, specialistko."
Vstává a salutuje mi. Odpovídám jí stejně.
"Pane!"
Její čelem vzad je ostřejší než hydroponicky pěstovaný křen. Než projde dveřmi, zašeptá: "Děkuju vám, generále."
Dveřmi prochází dřív, než stačím zašeptat: "Ne, já děkuju vám."
Neříkám jí, že pokud všechno vyjde tak, jak doufám, už se sem nikdy nevrátí. Alespoň ne jako člen pěchoty. S trochou

štěstí tuhle válku skončíme dřív, než bude muset ona nebo další děcko znovu bojovat.
Ord vklouzává dovnitř, než za ní stačí zavřít dveře, s holoboxem v rukách.
"Říkal jsem si, že byste tohle rád viděl, pane."
Je to obrázek z Indiantown Gap. Vedle jídelny stojí osamocený stromek, pokrytý zeleným listím. Nebe je slabě modré, tak jako před válkou.
"Letos na jaře všude rostou stromům listy, generále. Poprvé od začátku války."
Kráčím k okénku a zírám do vesmíru. Stojím tiše s chodidly vzdálenými od sebe na šířku ramen, ruce založené za zády. Ve Výcviku a ceremonii se tato pozice nazývá "pohov". Poprvé za několik let se tak také opravdu cítím.
Někdy zase uvidím stromy. Prozatím mi stačí vědět, že tam jsou.
O autorovi
Robert Buettner byl důstojník vojenské rozvědky, člen národní vědecké nadace v oboru paleontologie, který zatím publikoval jen odborné publikace z oblasti přírodních zdrojů. Žije ve Skalistých horách ve státě Colorado, pracuje na pokračování Sirotčince a obstojně jezdí na snowboardu. Navštivte jeho webovou stránku www.RobertBuettner.com.
Robert Buettner Sirotčinec
1. vydání
Anglický originál Orphanage
Překlad Jiří Matyskiewicz
Konzultant překladu Ivo Marek
Obálka Marek Hlavatý
Grafická úprava obálky René Baličky
Jazykový redaktor Jiří Popiolek
Odpovědný redaktor Libor Marchlík
Vydalo nakladatelství
jako svou 86. publikaci
Ostrava 2007
Tisk Printo, s.r.o., Ostrava
Doporučená cena vč. DPH 189 Kč
www.fantomprint.cz